

ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Τοῦ νομοσχεδίου περί προνομίου τῶν ἀγροτικῶν δανείων.

Λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ ὑποβάλωμεν εἰς τὴν Βουλὴν, τὴν ἐπομένην πρότασιν νόμου, καθ' ὅσον ἡ γεωργικὴ παρ' ἡμῖν τάξις πάσχει δεινῶς, ἐνεκα ἐλλείψεως προσωπικῆς πίστεως, πρὸ παντὸς δὲ οἱ καλλιεργηταὶ τῶν μεγάλων ἰδιοκτησιῶν, πρὸς οὓς μὴ κεκτημένους ἀκίνητον κτήσιν τὰ κεφάλαια σήμερον εἰσὶν δύστιστα, διότι εἰς τὰς χεῖρας τῶν μόνων ἀσφάλειαν ἔχουσι τὸ ἀξιοχρεῶν αὐτῶν, καὶ τὴν ἱκανότητα, ἅτινα πολὺ ὀλίγον τὰ ἐνθουσιάζουσι. Ἐν τοσούτῳ οἱ τοιοῦτοι γεωργοί, δὲν εἶναι ἐντελῶς ἄποροι, διότι κέκτηνται καὶ τὰ γεωργικὰ τῶν ἐργαλείων καὶ κτήνη, καὶ τὴν ἐτησίαν μοῖραν τῶν καρπῶν ἐκ τῶν καλλιεργημένων παρ' αὐτῶν κτημάτων, ἅτινα πάντεσσι εἶναι ἐγγύησις, εἰς ἣν σπουδαίως δύνανται ν' ἀποβλέψωσι τὰ κεφάλαια, ἀρκεῖ καὶ παρ' ἡμῖν νὰ μὴ ἀφεθῶσιν ἀχρησιμευόμενα, ἀλλὰ διὰ καταλλήλων νομοθετημάτων ν' ἀπατελέσωσι ταῦτα τὴν πραγματικὴν γεωργικὴν πίστιν, ἥτις τόσον ἀλλαχοῦ συνέβαλεν εἰς τὴν οἰκονομικὴν εὐρωστίαν τῆς γεωργίας.

Τὴν ἑλλειψιν ταύτην πρόκειται νὰ θεραπεύσῃ ἡ πρότασις αὕτη νόμου, ἃν καταστήσῃ νόμος τοῦ Κράτους.

Ἐν τῷ σχεδίῳ τούτῳ νόμου περιελήφθησαν μεταξύ τῶν προσώπων τῶν δάνεια θησομένων μετὰ τὸ εἰδικὸν προνόμιον καὶ οἱ ἰδιοκτῆται καὶ οἱ ἐνοικιασταὶ ἀγροτικῶν κτημάτων, τὸ μὲν, διότι οἱ δεύτεροι τούτων δὲν ἔχουσι συνήθως ἰδίαν ἀκίνητον κτήσιν, καὶ πολλῶν τῶν πρώτων ἡ ἰδιοκτησία εἶναι βεβαρυμένη, ἢ οἱ τίτλοι τῶν ἀκατάλληλοι πρὸς παροχὴν ἐνυποθήκων παρὰ τὰς Τραπεζίης δανείων, ὥστε μεγίστας ὑφίστανται δυσκολίας πρὸς ἐξεύρεσιν κεφαλαίων πρὸς καλλιέργειαν, τὸ δὲ διότι τὸ πλεῖστον τούτων καλλιεργοῦσι δι' ἰδίων τῶν κτηνῶν καὶ γεωργικῶν ἐργαλείων μέγα μέρος τῶν κτημάτων τῶν καὶ συνεπῶς ἀφθονον διὰ τοιαῦτα δάνεια ἀσφάλειαν κτηνῶν, ἐργαλείων καὶ μηχανῶν κατέχουσιν.

Ἀθῆναι 3 Ἰουνίου 1906.

Βουλευτὴς ἐκ Καρδίτσας,
Α. Γ. Ἀλεξανδρῆς

ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΝΟΜΟΥ

Περί προνομίου τῶν ἀγροτικῶν δανείων.

Ἄρθρον 1.

Πρὸς ἀσφάλειαν τῶν δανείων τῶν χορηγουμένων εἰς καλλιεργητάς ἢ ἰδιοκτῆτας ἢ μισθωτάς γεωργικῶν κτημάτων ὑπὸ τῶν δημοσίων πιστωτικῶν ἰδρυμάτων, δύναται νὰ συσταθῇ εἰδικὸν προνόμιον ἐπὶ τῶν ἡρτημένων ἢ συνειληγμένων καρπῶν, μηχανῶν γεωργικῶν ἐργαλείων, κτηνῶν ἐν γένει καὶ παντὸς ἄλλου παρακολουθήματος τοῦ κτήματος, χρησίμου εἰς καλλιέργειαν αὐτοῦ.

Ἄρθρον 2.

Τὰ τοιαῦτα δάνεια ἐγγράφονται ἐπιμελείᾳ τοῦ δανειστοῦ ἐν δημοσίῳ βιβλίῳ τηρουμένῳ ὑπὸ τῶν ὑποθηκοφυλάκων τῆς περιφέρειας τῶν ἀκινήτων, εἰς καλλιέργειαν τῶν ὁποίων τὰ δάνεια ταῦτα ἐδόθησαν, ἀπὸ δὲ τῆς τοιαύτης ἐγγραφῆς τὸ ἐνέχυρον θεωρεῖται συσταθὲν.

Ἡ ἐγγραφή γενήσεται κατ' αὐξοῦντα ἀριθμὸν καὶ ἐν ἰδίᾳ μερίδι δι' ἕκαστον ὀφειλέτην κατὰ τὸν τύπον τῶν ἐγγραφῶν ὑποθηκῶν. Τὰ τέλη τῆς ἐγγραφῆς ὀρίζονται εἰς

δραχμάς δύο, τὰ δὲ πιστοποιητικὰ γράφονται ἐπὶ χαρτοσήμου πεντήκοντα λεπτῶν.

Ἄρθρον 3.

Οἱ προηγούμενοι ἐνυπόθηκοι δανεισταὶ προτιμῶνται τοῦ ἐνεχυροῦ καὶ ἐπὶ τῶν καρπῶν, ἀλλ' οὗτος προτιμᾶται τῶν μετ' αὐτὸν ἐνυποθήκων.

Ἄρθρον 4.

Τὰ ἐνεχυριαζόμενα παραμένουσιν εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ ὀφειλέτου, πᾶσα δ' ἀπαλλοτριώσις αὐτῶν εἶναι ἄκυρος, τιμωρουμένου τοῦ ὀφειλέτου δι' αὐτήν, ὡς καὶ διὰ τὴν τυχὸν ἐξαφάνισίν των μὲ φυλάκισιν μέχρι τριῶν μηνῶν.

Ἄρθρον 5.

Μὴ πληρωθέντος τοῦ δανείου κατὰ τὴν λῆξιν ὁ Εἰρηνοδίκης τῆς περιφερείας τοῦ ὑποθηκοφυλακείου, ὅπου ἐνεγράφη τὸ ἐνέχυρον, ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ δανειστοῦ κοινοποιουμένη τῷ ὀφειλέτῃ τρεῖς πρὸ τῆς συζητήσεως ἡμέρας, διατάσσει τὴν ἐκποίησιν τοῦ δοθέντος πρὸς ἀσφάλειαν ἐνεχύρου διὰ δημοσίου πλειστηριασμοῦ. Οὔτε ἡ ἀνακοπὴ οὔτε ἡ ἔφεσις τῆς ἀποφάσεως ταύτης, γινόμεναι ἐντὸς τῶν πρὸς τοῦτο προθεσμιῶν τῆς Πολ. Δικονομίας ἀναστέλλουσι τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς.

Ἄρθρον 6.

Ὁ πλειστηριασμὸς ἐνεργεῖται ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου τῆς περιφερείας τοῦ ὑποθηκοφυλακείου, παρ' ᾧ ἐνεγράφη τὸ ἐνέχυρον ὀκτὼ ἡμέρας μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδίκου τῷ ὀφειλέτῃ, ὡς καὶ τῇ θυροκολλήσῃ τῷ Δημαρχεῖῳ τῆς κατοικίας αὐτοῦ.

Τοῦ πλειστηριασμοῦ προηγεῖται ἀπλῆ διὰ κήρυκος πρόσκλησις.

Ἀθῆναι 3 Ἰουνίου 1906.

Βουλευτὴς ἐκ Καρδίτσας.

Α. Γ. Ἀλεξανδρῆς

ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Ἐπὶ τοῦ Νομοσχεδίου περὶ κυρώσεως τῆς μεταξὺ τοῦ Δημοσίου καὶ τῶν Τραπεζῶν Ἑθνικῆς, Ἀθηνῶν, Ἰονικῆς καὶ Ἀνατολῆς συμβάσεως περὶ συνομολογήσεως Γεωργικοῦ Θεσσαλικοῦ δανείου ἐκ δραχ. 9,000,000.

Πρὸς τὴν Βουλὴν,

Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ὑποβάλω ὑπὸ τὴν ψῆφον τῆς Βουλῆς Νομοσχέδιον περὶ κυρώσεως τῆς συνομολογήσεως μεταξὺ τοῦ Δημοσίου καὶ τῶν Τραπεζῶν Ἑθνικῆς, Ἀθηνῶν, Ἰονικῆς καὶ Ἀνατολῆς συμβάσεως περὶ Θεσσαλικοῦ Γεωργικοῦ δανείου ἐκ δραχμῶν 9,000,000 ἐξ ὧν 3,000,000 συμψηφισθῇσονται εἰς τὸ συνωμολογημένον ἤδη μετὰ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς πρὸς ἀγορὰν τῶν κτημάτων πρῶτην Στεφάνοβιχ δάνειον, τὸ δὲ ὑπόλοιπον διατεθῆσεται πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ἐπιβληθεισῶν εἰς τὸ Δημόσιον ὑποχρεώσεων, δυνάμει τοῦ νόμου περὶ «συνοικισμού καὶ διανομῆς γαιῶν ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ περὶ ἰδρύσεως Θεσσαλικοῦ Γεωργικοῦ Ταμείου».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Μαρτίου 1907.

Ὁ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργὸς
Βουλευτὴς ἐκ Παρνασσίδος
Α. Ν. Σιμόπουλος.

ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟΝ

περὶ κυρώσεως τῆς μεταξὺ τοῦ Δημοσίου καὶ τῶν Τραπεζῶν Ἑθνικῆς, Ἀθηνῶν, Ἰονικῆς καὶ Ἀνατολῆς συμβάσεως περὶ συνομολογήσεως Γεωργικοῦ Θεσσαλικοῦ δανείου ἐκ δραχ. 9,000,000.

Ἄρθρον 1.

Κυροῦται ἡ προσηρτημένη τῷ νόμῳ τούτῳ σύμβασις ὑπὸ χρονολογίαν 15 Μαρτίου 1907 μετὰ τοῦ προσηρτημένου αὐτῇ χρεωλυτικοῦ πίνακος, ἡ συνομολογηθεῖσα μεταξὺ τοῦ Ἀναγλύρου Ν. Σιμοπούλου, Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ὡς ἐκπροσωποῦντος ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην τὸ Δημόσιον ἀφ' ἐνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν 1) Στεφάνου Στρέιτ, διοικητοῦ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, ἐκπροσωποῦντος ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν, 2) Μιλτ. Ἰορδανοπούλου καὶ Δημ. Ε. Ἡλιοπούλου, διευθυντῶν τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν, ἀναπληρουντῶν τὸν ἀπόντα Γενικὸν Διευθυντὴν, ἐκπροσωποῦντων ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην τὴν Τράπεζαν Ἀθηνῶν, 3) Ἀλεξάνδρου Α. Καπάζογλου, διευθυντοῦ τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς Limited ἐκπροσωποῦντος ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην τὴν Ἰονικὴν Τράπεζαν Limited καὶ 4) Μανουὴλ Καμάρα, Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἀνατολῆς, ἐκπροσωποῦντος ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην τὴν Τράπεζαν τῆς Ἀνατολῆς, ἐξ ἁρθρῶν δέκα περὶ συνομολογήσεως Γεωργικοῦ Θεσσαλικοῦ δανείου ἐκ δραχ. 9,000,000.

Ἄρθρον 2.

Κηρύσσεται ἀπεσβεσμένον ἀπὸ τῆς 1 Μαρτίου 1908 τὸ ὑπὸ τοῦ Δημοσίου μετὰ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς συνομολογηθὲν δάνειον διὰ τῆς ἀπὸ 8 Δεκεμβρίου 1901 συμβάσεως κυρωθείσης διὰ τοῦ ΒΩΜΓ' νόμου τῆς 1 Φεβρουαρίου

1902 πρὸς ἀγορὰν τῶν ἀγροτικῶν ἐν Θεσσαλίᾳ κτημάτων πρῶτην Ἰωάννου Στεφάνου Σουλίστη, ἀφ' οὗ κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τῆς κυρουμένης διὰ τοῦ νόμου τούτου συμβάσεως παραδοθῶσι τῇ Ἐθνικῇ Τραπεζῇ 30,000 ὁμολογίαι τοῦ συνομολογουμένου διὰ τῆς αὐτῆς συμβάσεως δανείου πρὸς συμφηπτικὴν ἐξόρλησιν ποσοῦ 3,000,000 δρ. ἐκ τοῦ ποσοῦ, ὅπερ ἤθελεν ὀφείλεσθαι τῇ Ἐθνικῇ Τραπεζῇ τῇ 1 Μαρτίου 1908 ἐκ τοῦ δανείου τοῦ συνομολογηθέντος διὰ τῆς ἀπὸ 8 Δεκεμβρίου 1901 συμβάσεως.

Ἄρθρον 3.

Τὸ προῖον τοῦ δανείου τούτου, μετὰ τὴν ἐξ αὐτοῦ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον 2 ἀφαίρεσιν ποσοῦ δρ. 3,000,000, διατεθῆσεται ἀποκλειστικῶς εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν ὁποίων ἀνέλαβε τὸ Δημόσιον ὑποχρεώσεων διὰ τοῦ νόμου «περὶ συνοικισμοῦ καὶ διανομῆς γαιῶν ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ περὶ ἰδρύσεως Θεσσαλικοῦ Γεωργικοῦ Ταμείου».

Πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν αὐτῶν ὑποχρεώσεων τοῦ δημοσίου διατεθῆσεται καὶ τὸ ἀπομείναν ἀδιάθετον ποσὸν ἐκ τοῦ δυνάμει τοῦ νόμου ΒΦΜ' τῆς 21 Μαρτίου 1898 καθορισθέντος ποσοῦ διὰ χορηγήσεις δανείων, ἐκ δρ. 268,272.94 ἀναλαμβανομένης ὑπὸ τοῦ Δημοσίου τῆς παρὰ τῇ Ἐθνικῇ Τραπεζῇ καταθέσεως.

Ἄρθρον 4.

Οἱ κατὰ τὸν ἐν τῷ προηγούμενῳ ἄρθρῳ μνημονευόμενον νόμον «περὶ συνοικισμοῦ καὶ διανομῆς γαιῶν ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ περὶ ἰδρύσεως Θεσσαλικοῦ Γεωργικοῦ Ταμείου» ἐπιτετραμμένοι τὴν εἴσπραξιν τῶν χρεωλυτικῶν δόσεων ἐκ τιμῆματος γαιῶν καὶ ἐκ χρηματικῶν χορηγημάτων, τῶν μισθωμάτων λειβαδίων ὡς καὶ οἰουδήποτε ἄλλου χρηματικοῦ ποσοῦ, ἀνήκοντος κατὰ τὸν εἰρημένον νόμον εἰς τὸ Θεσσαλικὸν Γεωργικὸν Ταμεῖον ὑποχρεοῦνται νὰ ἀποστέλλωσι τὰ εἰσπραττόμενα ποσὰ εἰς τὸν Κεντρικὸν Ταμῖαν ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαπενθημέρου τοῦ ἀμέσως ἐπομένου τῆς εἰσπράξεως μηνός. Ὁ δὲ Κεντρικὸς Ταμίας ὑποχρεοῦται νὰ καταθέτῃ τὰ ληφθέντα ὑπ' αὐτοῦ ποσὰ εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν, εἰς πίστωσιν τοῦ παρ' αὐτῇ εἰδικοῦ λ)σμοῦ «ὑπὲρ τοῦ Θεσσαλικοῦ Γεωργικοῦ Ταμείου».

Οἱ ἐπιτετραμμένοι τὴν εἴσπραξιν τῶν ἐσόδων τοῦ Θεσσαλικοῦ Γεωργικοῦ Ταμείου, διὰ τὴν ἀμελλητὴ πρὸς τὸν Κεντρικὸν Ταμῖαν ἐμπρόθεσμον ἀποστολὴν τῶν εἰσπράξεων τούτων καὶ ὁ Κεντρικὸς Ταμίας διὰ τὴν ἀμελλητὴ ἐμπρόθεσμον πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν καταβολὴν αὐτῶν φέρουσι προσωπικὴν ἀστικὴν καὶ ποινικὴν εὐθύνην ἐφαρμοζομένου κατὰ τῶν παραβατῶν τοῦ ἄρθρου 394 τοῦ ποινικοῦ νόμου.

Ἄρθρον 5.

Διὰ Β. διαταγμάτων ἐκδιδομένων τῇ προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν κανονισθήσονται τ' ἀφορῶντα εἰς τοὺς τηρητέους ἐν τῇ χρηματικῇ διαχειρίσει χρηματικούς λ)σμούς καὶ ἐν γένει τ' ἀφορῶντα εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν διατάξεων τοῦ νόμου τούτου καὶ τῆς κυρουμένης δι' αὐτοῦ συμβάσεως.

Ἄρθρον 6.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ νόμου τούτου ἄρχειται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως καταχωρίσεως αὐτοῦ.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 15 Μαρτίου 1907.

Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν
Βουλευτὴς ἐκ Παρνασσίδος
Ἀ. Ν. Σιμόπουλος

Σ Υ Μ Β Α Σ Ι Σ

Περὶ συνομολογήσεως Γεωργικοῦ Θεσσαλικοῦ δανείου
ἐκ δραχμ. 9,000,000.

Μεταξὺ τοῦ κ. Ἀναργ. Σιμοπούλου, Ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐκπροσωποῦντος ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην τὸ Δημόσιον καὶ τῶν κ. κ. Στ. Στρέϊτ, διοικητοῦ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, ἐκπροσωποῦντος ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος, τῶν διευθυντῶν τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν Μιλτιάδου Ἰορδανοπούλου καὶ Δημητρίου Ε. Ἡλιοπούλου, ἀναπληρούντων τὸν ἀπόντα γενικὸν διευθυντὴν, ἐκπροσωποῦντων ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην τὴν Τράπεζαν Ἀθηνῶν, Ἀλεξάνδρου Ἀ. Καπάζογλου, διευθυντοῦ τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς Limited ἐκπροσωποῦντος ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην τὴν Ἰονικὴν Τράπεζαν Limited καὶ Μανουὴλ Καμάρα, γενικοῦ διευθυντοῦ τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἀνατολῆς, ἐκπροσωποῦντος ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην τὴν Τράπεζαν τῆς Ἀνατολῆς, συνωμολογήθησαν τὰ ἐπόμενα.

Ἄρθρον 1.

Τὸ Δημόσιον συνομολογεῖ μετὰ τῶν συμβαλλομένων Τραπεζῶν δάνειον δραχμῶν 9,000,000 ὀνομαστικοῦ κεφαλαίου εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια, διηρημένον εἰς 90,000 ἀωνύμους ὁμολογίας ἐκ δραχμῶν 100 ἐκάστην καὶ ἐξοφλητέον ἐντὸς ἐξήκοντα ἐξαμηνιῶν ἀπὸ τῆς 1 Μαρτίου 1908 κατὰ τὸ σύστημα τῆς συνθέτου χρεωλυσίας.

Τὸ δάνειον τοῦτο θέλει ὀνομασθῇ Γεωργικὸν Θεσσαλικὸν δάνειον, προορίζεται δὲ μέχρι ποσοῦ 3,000,000 δραχμῶν εἰς τὴν διὰ συμπληρωμοῦ ἐξοφλήσιν ἴσου μέρους τοῦ διὰ τῆς ἀπὸ 8 Δεκεμβρίου 1901 συμβάσεως συνομολογηθέντος δανείου ὑπὸ τοῦ Δημοσίου μετὰ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος πρὸς ἀγορὰν τῶν ἀγροτικῶν ἐν Θεσσαλίᾳ κτημάτων πρῶην Ι. Στεφάνοβιχ Σκυλίτση, κυρωθείσης διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. ΙΚΩΜΓ' νόμου τῆς 1 Φεβρουαρίου 1902 καὶ τοῦ ἀπὸ 23 Φεβρουαρίου 1902 Βασιλικοῦ διατάγματος, τὸ δὲ ἐξ ἐξ ἑκατομμυρίων ὑπόλοιπον εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν ἀναληφθεισῶν ὑπὸ τοῦ δημοσίου ὑποχρεώσεων δυνάμει τοῦ νόμου «περὶ συνοικισμού καὶ διανομῆς γαιῶν ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ περὶ ἰδρύσεως Θεσσαλικοῦ Γεωργικοῦ Ταμείου».

Τὰ εἰς ἐκάστην ὁμολογίαν προσκεκολλημένα ἐξαμηνιαῖα τοκομερίδια ἔσονται δραχμῶν $2\frac{1}{2}$, πληρωθήσονται δὲ εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια τῇ 1 Μαρτίου καὶ 1 Ἰουλίου ἐκάστου ἔτους.

Οἱ τίτλοι θέλουσιν ἐκδοθῇ εἰς τμήματα μιᾶς, πέντε καὶ δέκα ὁμολογιῶν κατὰ τὰς ὑπὸ τῶν δανειστῶν Τραπεζῶν ὑποδειχθεσόμενας ἀναλογίας καὶ τὸ ὑπὸ τούτων ὑποβληθησόμενον σχέδιον.

Αἱ ὁμολογίαι θὰ φέρωσι διὰ σφραγιστῆρος τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ καὶ ἰδιόγραφον τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Οἰκονομικῶν τμηματάρχου τοῦ δημοσίου χρέους. Τὰ ἔξοδα τῆς κατασκευῆς τῶν τίτλων καὶ τῆς κληρωτίδος εἶνε εἰς βάρος τοῦ Δημοσίου.

Ἄρθρον 2.

Τὸ δάνειον ἐξοφληθήσεται χρεωλυτικῶς κατὰ τὸ σύστημα τῆς συνθέτου χρεωλυσίας εἰς τὸ ἄρτιον εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια δι' ἐξαμηνιαίων κληρώσεων ἐνεργουμένων ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις καταστήματι τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῇ 1 Φεβρουαρίου καὶ τῇ 1 Αὐγούστου ἐκάστου ἔτους, ἀρ-

χομένης τῆς κληρώσεως ἀπὸ τῆς 1 Αὐγούστου 1908 καὶ τῆς χρεωλυτικῆς ἐξοφλήσεως ἀπὸ τῆς 1 Σεπτεμβρίου 1908.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν καθ' ἐκάστην κλήρωσιν ἐξαχθησομένων ὁμολογιῶν ὀρίζεται ἐν τῷ προσηρτημένῳ τῇ παρούσῃ χρεωλυτικῷ πίνακι, ἐπιτρεπομένου τῷ Δημοσίῳ καθ' ἐκάστην κλήρωσιν νὰ ὀρίσῃ, ὅπως ἐξαχθῇ τῆς κληρωτίδος καὶ μείζων ἀριθμὸς κλήρων μέχρις ἐξαντλήσεως καὶ τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν ἐν τῇ κληρωτίδι ὁμολογιῶν, ἐπὶ τῇ προηγουμένη καταθέσει τοῦ ἀναγκαίου ἀντιστοίχου κεφαλαίου παρὰ τῇ Ἐθνικῇ Τραπεζῇ τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ ἐξόφλησις τῶν κληρωθεῶν ὁμολογιῶν γενήσεται κατὰ τὴν ἀμέσως τῇ κληρώσει ἐπομένην λῆξιν τοκομεριδίου σὺν τῷ τοκομεριδίῳ τούτῳ, ἐπὶ παραδόσει τοῦ τίτλου φέροντος προσκεκολλημένα πάντα τὰ μεταγενέστερα τῆς ἐν λόγῳ προθεσμίας τοκομερίδια. Τὸ ἀντίτιμον τῶν μὴ προσηρτημένων ἐξ αὐτῶν ἐκπίπτειται ἐκ τοῦ πληρωτέου κεφαλαίου.

Τὰ τοκομερίδια παραγράφονται μετὰ πενταετίαν ἀπὸ τῆς λήξεως, αἱ δὲ κληρωθεῖσαι ὁμολογίαι μετὰ τριακονταετίαν ἀπὸ τῆς λήξεως.

Ἄρθρον 3.

Ἡ ὑπηρεσία τοῦ δανείου ἀντίκειται εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τραπεζάν τῆς Ἑλλάδος διὰ τοῦ ἐκάστοτε τεθειμένου διὰ λογαριασμὸν τῶν ὁμολογιούχων εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῆς ποσοῦ, τοῦ προωρισμένου διὰ τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην, κατὰ τὰ λεπτομερέστερον ἐν τοῖς ἄρθροις 5, 6 καὶ 7 τῆς παρούσης ὀριζόμενα.

Τὰ τοκομερίδια καὶ αἱ κληρωθεῖσαι ὁμολογίαι πληρώνονται ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν τοῖς ἐν Ἑλλάδι ἰδρυμένοις ὑποκαταστήμασιν αὐτῆς.

Τὰ ἐξοφλούμενα τοκομερίδια καὶ αἱ ἐξοφλούμεναι ὁμολογίαι ἀκυροῦνται διὰ σφραγιστῆρος ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος καὶ συγκεντρούμεναι παρ' αὐτῇ ταξινομοῦνται καὶ ἐπαληθεύονται ὑπ' αὐτῆς τηρούσης τὰ τῆς λογιστικῆς ὑπηρεσίας τοῦ δανείου βιβλία, δικαιουμένου τοῦ Δημοσίου νὰ ἐξελέγχῃ ταῦτα καὶ νὰ λαμβάνῃ κατὰ μῆνα ἀντίγραφα λεπτομερῆ τῶν οἰκείων μερίδων.

Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς παραγραφῆς τῶν τοκομεριδίων καὶ τῆς τῶν κληρωθεῶν ὁμολογιῶν τὸ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῶν παραγεγραμμένων διαθέσιμον ποσὸν ἀποδίδεται κατ' ἔτος εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον.

Τὰ πληρωθέντα τοκομερίδια καταστρέφονται κατ' ἔτος διὰ τοῦ πυρός, παρισταμένου ἀντιπροσώπου τοῦ Δημοσίου.

Διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ δανείου καταβάλλεται τῇ Ἐθνικῇ Τραπεζῇ λόγῳ προμηθείας 1) 2 τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τοῦ καθ' ἐκάστην ἐξαμηνίαν ὀρισμένου διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ δανείου ποσοῦ.

Ἄρθρον 4.

Ἐπὶ τοῦ διὰ τῆς παρούσης συμβάσεως συνολογουμένου δανείου τῶν 9,000,000 ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα ἀναδέχεται ποσὸν δραχμῶν 5,500,000, ἡ Τράπεζα Ἀθηνῶν ποσὸν δραχμῶν 2,000,000, ἡ Ἴονικὴ Τράπεζα Limited δρ. 1,000,000, καὶ ἡ Τράπεζα τῆς Ἀνατολῆς δρ. 500,000.

Ἐκ τῆς συμμετοχῆς τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τρία ἑκατομμύρια δραχμῶν θέλουσι συμψηφισθῇ εἰς ὁμολογίας τοῦ παρόντος δανείου, τῇ 1 Μαρτίου 1908 εἰς τιμὴν δραχ. 100 καθ' ὁμολογίαν ἥτοι ἐπὶ τῇ παραδόσει πρὸς αὐτὴν 30,000 ὁμολογιῶν τοῦ παρόντος δανείου πρὸς συμψηφιστικὴν ἐξόφλησιν ἴσου ποσοῦ ἐκ τῆς πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν ὀφει-

λῆς τοῦ Δημοσίου τῆς ὑφισταμένης κατὰ τὴν εἰρημένην προθεσίαν δυνάμει τῆς, ἀνωτέρω μνησθείσης ἐν ἄρθρῳ 1 τῆς παρούσης, συμβάσεως ἀπὸ 8 Δεκεμβρίου 1901, τοῦ κυρώσαντος τὴν σύμβασιν ἐκείνην νόμου καὶ τοῦ ἀπὸ 23 Φεβρουαρίου 1902 Β. Διατάγματος.

Πᾶν ἐπὶ τῆς ἐν λόγῳ ὀφειλῆς μετὰ τὸν συμφητισμὸν τοῦτον ὑπόλοιπον ἐκ κεφαλαίου καὶ τόκων δεδουλευμένων καὶ μηκέτι πληρωθέντων τῇ 1 Μαρτίου 1908 θέλει καταβάλλει τὸ Δημόσιον τῇ Ἐθνικῇ Τραπεζῇ τοῖς μετρητοῖς κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν.

Τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ὀνομαστικοῦ κεφαλαίου τοῦ δανείου θέλει καταβληθῇ πρὸς τὸ Δημόσιον ὑπὸ τῶν ἀναδεχθεισῶν ὡς ἂν τὸ δάνειον Τραπεζῶν κατ' ἀναλογίαν τῆς ὑπολοίπου συμμετοχῆς τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς καὶ τῆς συμμετοχῆς ἐκάστης τῶν ἄλλων συμβαλλομένων Τραπεζῶν ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν κατὰ δόσεις ὀρίστέας ὑπ' αὐτοῦ καὶ μέχρι τῆς 1 Μαρτίου 1908 ἐπὶ προσωρινῶς ἀποδείξεσι.

Τὰ ἐκαστοτε καταβαλλόμενα πρὸς τὸ Δημόσιον ὡς ἀνωτέρω ποσὰ θέλουσι βαρυνθῇ διὰ τόκου πρὸς 5 ο/ο κατ' ἔτος, ἀφ' ἧς τεθῶσιν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Δημοσίου μέχρι τῆς 1 Μαρτίου 1908.

Οἱ τόκοι οὗτοι θέλουσι καταβληθῇ ταῖς δανειστρίαις Τραπεzaῖς παρὰ τοῦ Δημοσίου τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, καθ' ἣν παραδοθήσεται πρὸς ἐκάστην τῶν δανειστριῶν Τραπεζῶν καὶ ὁ ἀντίστοιχος ἀριθμὸς ὁμολογιῶν τοῦ δανείου εἰς τιμὴν δραχμῶν 96 κατ' ὁμολογίαν.

Ἄρθρον 5.

Τὸ Δημόσιον ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλλῃ εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος πᾶν εἰσπραττόμενον ποσὸν ἐκ τῶν διὰ τοῦ Νόμου ὑπὲρ τοῦ Θεσσαλικοῦ Γεωργικοῦ ταμείου ὀριζομένων εἰσπράξεων. Αἱ καταθέσεις αὗται ἐγγράφονται ἐν εἰδικῷ λογαριασμῷ ἐντόκῳ πρὸς 3 ο/ο κατ' ἔτος ὑπὲρ τοῦ ἐν λόγῳ ταμείου.

Ἄρθρον 6.

Διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ διὰ τῆς παρούσης συμβάσεως συνολογούμενου δανείου (τόκους, χρεωλύσιον καὶ προμήθειαν) ὑποχρεοῦται τὸ Δημόσιον νὰ καταθέτῃ τὸ βραδύτερον μέχρι τῆς 1 Ἰανουαρίου καὶ τῆς 1 Ἰουλίου ἐκάστου ἔτους εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος τὸ ἀπαιτούμενον διὰ τὴν ἐξαμηνιαίαν ὑπηρεσίαν τοῦ δανείου ποσὸν ἥτοι τῶν ἐξαμηνίων λήξεων τῆς 1 Μαρτίου καὶ τῆς 1 Σεπτεμβρίου ἐκάστου ἔτους. Τὸ ποσὸν τοῦτο λαμβάνεται κατ' ἐντολὴν τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ἐκ τῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ καταθέσεως ὑπὲρ τοῦ Θεσσαλικοῦ Γεωργικοῦ Ταμείου, ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον ὑπάρχῃ διαθέσιμον ποσόν, ἄλλως κατατίθεται ἢ συμπληροῦται ἐκ τοῦ Δημοσίου Ταμείου.

Μὴ γενομένης δὲ τῆς καταθέσεως ταύτης, τὸ διὰ τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην ἀπαιτούμενον ποσόν, ἢ ἐν περιπτώσει μερικῆς καταβολῆς, ὅσον ποσόν ἀπαιτεῖται πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἐξαμηνιαίας ὑπηρεσίας, ἢ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος δικαιούται νὰ κρατήσῃ ἐκ τῶν παρ' αὐτῇ εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Δημοσίου κατατεθειμένων πλεονασμάτων τῶν εἰς τὴν Διεθνή Ἐπιτροπὴν τοῦ Ἑλέγχου ἐκχεωρημένων προσόδων, ἀμέσως μετὰ τὰς ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης ἐνεργουμένας καταβολὰς διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἐν τῷ Νόμῳ περὶ Διεθνoῦς Ἑλέγχου ἀναφερομένων δανείων καὶ τῶν ἐτέρων δανείων, ὧν μεταγενεστέρως μέχρι τῆς σήμερον ἐξησφαλίσθη ἡ ὑπηρεσία διὰ τῶν αὐτῶν πλεονασμάτων.

οὐχ' ἦττον τὸ Δημόσιον δικαιούται ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἀναφερομένων δανείων νὰ καθορίσῃ ἐν περιπτώσει νέου δανείου ἢ αὐξήσεώς τινος τῶν προηγουμένων δανείων, ποσὸν ἐκ τῶν προσόδων τούτων μέχρι ἐνὸς ἑκατομμυρίου εἰς χρυσὸν καθ' ἑξαμηνίαν, ἐπὶ τῷ τέλει, ὅπως προηγῆται τοῦ γενομένου καθορισμοῦ διὰ τῆς παρούσης συμβάσεως πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ὑπηρεσίας τοῦ διὰ ταύτης συνομολογουμένου δανείου.

Ἄρθρον 7.

Πᾶσα εἰσπραξίς ἢ καταβολὴ προβλεπομένη ὑπὸ τῆς παρούσης συμβάσεως ἐκτελεῖται ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος. Συνεπῶς ἡ ἔκδοσις τῶν σχετικῶν ἐνταλμάτων, γραμματίων εἰσπράξεως καὶ ἐτέρων ἀπαιτουμένων διὰ τὴν λογιστικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κράτους διατυπώσεων ἢ ἐγγράφων τοῦ δημοσίου λογιστικοῦ ἐνεργοῦνται καὶ ἐκ τῶν ὑστέρων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐν τοῖς λογιστικοῖς βιβλίοις τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς ἐγγραφῶν.

Ἄρθρον 8.

Ἐν περιπτώσει ἐκδόσεως μέρους ἢ τοῦ ὅλου τοῦ δανείου εἰς δημοσίαν ἐγγραφὴν πᾶσαι αἱ δαπάναι τῆς ἐκδόσεως ἔσονται εἰς βάρος τῶν συμβαλλομένων Τραπεζῶν.

Ἄρθρον 9.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τοῦ διὰ τῆς παρούσης συμβάσεως συνομολογουμένου δανείου εἰσὶν ἀπηλλαγμένοι παντὸς φόρου ὑφισταμένου καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ἐπιβληθησομένου. Ἡ δὲ παροῦσα σύμβασις, οἱ τίτλοι τῶν ὁμολογιῶν, αἱ ἀποδείξεις ἐγγραφῆς τὰ τοκομερίδια καὶ τὰ πινάκια αὐτῶν, αἱ ἐξοφλούμεναι ὁμολογίαι καὶ ἐν γένει πάντα τὰ σχετικὰ τῇ συνομολογήσει, ἐκδίδει καὶ ὑπηρεσίᾳ τοῦ δανείου ἐγγραφα, ἀπαλλάσσονται παντὸς τέλους χαρτοσήμου.

Ἄρθρον 10.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης συμβάσεως ἤρτηται ἀπὸ τῆς νομοθετικῆς αὐτῆς κυρώσεως μέχρι τῆς 30 Ἰουνίου ἐ. ἔ.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 15 Μαρτίου 1907.

Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν

Ἀ. Ν. Σιμόπουλος.

Ὁ Διοικητὴς τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος

Στ. Στρέϊτ.

Οἱ Διευθυνταὶ τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν

Μ. Ἰορδανόπουλος, Δ. Ε. Ἡλιόπουλος.

Ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς

Ἀ. Καπάζογλου.

Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἀνατολῆς

Μ. Καμάρας.

Χρεωλυτικός πίναξ Γεωργικού Θεσσαλικού δανείου
Δραχμῶν 9,000,000—5 % 1907

Αὔξων ἀριθμὸς κληρ.	Ἐποχὴ κληρώσεων	Ἀριθμὸς κληρωτέων εἰς τὸ ἄρτιον ὁμολογιῶν	Αὔξων ἀριθμὸς κληρ.	Ἐποχὴ κληρώσεων	Ἀριθμὸς κληρωτέων εἰς τὸ ἄρτιον ὁμολογιῶν
				Ἐκ μεταφορᾶς . .	29040
1	1 Αὐγούστου 1908	660	31	1 Αὐγούστου 1923	1390
2	» Φεβρουαρίου 1909	680	32	» Φεβρουαρίου 1924	1430
3	» Αὐγούστου »	690	33	» Αὐγούστου »	1450
4	» Φεβρουαρίου 1910	710	34	» Φεβρουαρίου 1925	1500
5	» Αὐγούστου »	730	35	» Αὐγούστου »	1530
6	» Φεβρουαρίου 1911	750	36	» Φεβρουαρίου 1926	1570
7	» Αὐγούστου »	770	37	» Αὐγούστου »	1610
8	» Φεβρουαρίου 1912	790	38	» Φεβρουαρίου 1927	1650
9	» Αὐγούστου »	800	39	» Αὐγούστου »	1690
10	» Φεβρουαρίου 1913	830	40	» Φεβρουαρίου 1928	1730
11	» Αὐγούστου »	850	41	» Αὐγούστου »	1780
12	» Φεβρουαρίου 1914	860	42	» Φεβρουαρίου 1929	1820
13	» Αὐγούστου »	890	43	» Αὐγούστου »	1870
14	» Φεβρουαρίου 1915	920	44	» Φεβρουαρίου 1930	1910
15	» Αὐγούστου »	930	45	» Αὐγούστου »	1960
16	» Φεβρουαρίου 1916	960	46	» Φεβρουαρίου 1931	2010
17	» Αὐγούστου »	980	47	» Αὐγούστου »	2060
18	» Φεβρουαρίου 1917	1010	48	» Φεβρουαρίου 1932	2110
19	» Αὐγούστου »	1030	49	» Αὐγούστου »	2170
20	» Φεβρουαρίου 1918	1060	50	» Φεβρουαρίου 1933	2220
21	» Αὐγούστου »	1080	51	» Αὐγούστου »	2270
22	» Φεβρουαρίου 1919	1110	52	» Φεβρουαρίου 1934	2330
23	» Αὐγούστου »	1140	53	» Αὐγούστου »	2390
24	» Φεβρουαρίου 1920	1170	54	» Φεβρουαρίου 1935	2450
25	» Αὐγούστου »	1200	55	» Αὐγούστου »	2510
26	» Φεβρουαρίου 1921	1220	56	» Φεβρουαρίου 1936	2580
27	» Αὐγούστου »	1260	57	» Αὐγούστου »	2630
28	» Φεβρουαρίου 1922	1290	58	» Φεβρουαρίου 1937	2710
29	» Αὐγούστου »	1320	59	» Αὐγούστου »	2770
30	» Φεβρουαρίου 1923	1350	60	» Φεβρουαρίου 1938	2860
	Εἰς μεταφορὰν	29040		Σύνολον	90000

Ἀθήνησι 15 Μαρτίου 1907

Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν
Ἀ. Ν. ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ Διοικητὴς τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς
τῆς Ἑλλάδος
Στ. Στρέϊτ

Διὰ τὴν Ἴονικὴν Τράπεζαν
Ὁ Διευθυντὴς
Ἀ. Καπάξογλους

Διὰ τὴν Τράπεζαν Ἀθηνῶν
Οἱ Διευθυνταὶ
Μ. Ἰορδανόπουλος
Δ. Ἡλιόπουλος

Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Τραπεζῆς
τῆς Ἀνατολῆς
Μ. Καμάρας

Α'

ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΕΤΗΣΙΑΣ ΠΡΟΣΟΔΟΥ
Γεωργικού Θεσδαλικού ταμείου.

1) Έκ λειβαδίων	Δρ. 200,000
2) Υπολογιζομένων τῶν παραχωρηθησο- μένων γαιῶν ἐκ τῶν κτημάτων πρώην Στε- φανοβικ εἰς στρέμματα 200,000 πρὸς δραχ. 25 ἑκάστον στρέμμα—δραχ. 5,000,000, ἡ δ' ἐπ' αὐτῶν χρεωλυτικὴ δόσις πρὸς 7 ο/ο ἥτοι τόκον 5 καὶ 2 χρεωλύσιον ὑπολογίζεται »	350,000
3) Ἡ ἐπὶ τῶν χρηματικῶν χορηγημά- των ἐκ δραχ. 6,000,000 χρεωλυτικὴ δόσις πρὸς 7 ο/ο	420,000
	» 970,000
Ἀφαιρετέα ἐξ αὐτοῦ ἡ χρεωλυτικὴ ἐτησί- α δόσις διὰ τὸ δάνειον τῶν 9,000,000 ἐκ...	582,361
Υπολείπεται ἐτησίως πλεόνασμα	387,639

Β'

ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

περὶ τῆς χρησιμοποιοῦσεως τοῦ Γεωργικοῦ
Θεσδαλικοῦ δανείου δραχ. 6,000,000.

α') Δι' ἀγορὰν κτημάτων	Δρ. 1,200,000
β') 600 οἰκογένειαι γεωργικαὶ Ἀγχι- λέων πρὸς δραχ. 3,000 δι' ἑκάστην »	1,800,000
γ') 150 οἰκογένειαι μὴ γεωργικαὶ Ἀγ- χιαλέων πρὸς δρ. 1,800 ἑκάστην	270,000
δ') Εἰς ἐποικισθησομένους πρόσφυγας ἐκ τῶν ἄλλων μερῶν Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας καὶ Βουλγαρίας μέχρι 1,000 οἰκογενειῶν πρὸς δραχ. 2,400	2,400,000
ε') Χορήγημα λόγῳ ἐξόδων καλλιεργείας εἰς ἐπιμόρτους καλλιεργητάς, ὑπολογιζομέ- νους εἰς 700 πρὸς δραχ. 500 εἰς ἑκάστον »	350,000
	<u>6,020,000</u>

ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Ἐπὶ τοῦ Νομοσχεδίου περὶ κυρώσεως τῆς μεταξὺ τοῦ Δημοσίου καὶ τῶν Τραπεζῶν Ἑθνικῆς, Ἀθηνῶν, Ἰονικῆς καὶ Ἀνατολῆς συμβάσεως, περὶ συνωμολογήσεως Γεωργικοῦ Θεσσαλικοῦ δανείου ἐκ δραχ. 10,000,000 καὶ περὶ χορηγίας ἐκτάκτου πιστώσεως ἐκ δρ. 7,200,000 ἐπὶ τοῦ εἰδικοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν ἐξόδων τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν τῆς χρήσεως τοῦ ἔτους 1907.

Πρὸς τὴν Βουλὴν,

Τῇ 15 Μαρτίου ἐ. ἔ. ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ υποβάλω ὑπὸ τὴν ψῆφον τῆς Βουλῆς νομοσχέδιον, περὶ κυρώσεως τῆς συνωμολογηθείσης κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν συμβάσεως μεταξὺ τοῦ δημοσίου καὶ τῶν τραπεζῶν Ἑθνικῆς, Ἀθηνῶν, Ἰονικῆς καὶ Ἀνατολῆς περὶ Γεωργικοῦ Θεσσαλικοῦ δανείου ἐκ δρ. 9,000,000, ἐξ ὧν 3,000,000 συμψηφίζονται εἰς τὸ συνωμολογημένον ἤδη μετὰ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς πρὸς ἀγορὰν τῶν κτημάτων πρώην Στεφάνοβικ δάνειον, τὸ δὲ ὑπόλοιπον προορίζεται εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν ἐπιβληθεισῶν εἰς τὸ δημόσιον ὑποχρεώσεων δυνάμει τοῦ νόμου περὶ συνοικισμού καὶ διανομῆς γαιῶν ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ περὶ ιδρύσεως Γεωργικοῦ Θεσσαλικοῦ Ταμείου.

Ὡς ὅμως εἶνε γνωστὸν εἰς τὴν Βουλὴν, τὸ ἐν τῷ ἀρχικῷ νομοσχεδίῳ, περὶ συνοικισμού καὶ διανομῆς γαιῶν ἐν Θεσσαλίᾳ κλπ. ἀναγραφέν ποσὸν ἐκ δρ. 1,000,000, δι' ἀγορὰν ἰδιωτικῶν γαιῶν, πρὸς ἐγκατάστασιν τῶν προσφύγων ὁμογενῶν, ἠυξήθη διὰ νεωτέρου νομοσχεδίου εἰς δρ. 1,200,000, διὰ δὲ τοῦ ψηφισθέντος ἤδη εἰς τὴν γ' συζήτησιν νομοσχεδίου ἀνεβιβάσθη εἰς τὸ ποσὸν δρ. 2,000,000, καθόσον ἐκρίθη ἀναγκαία ἡ διάθεσις τοσούτου ποσοῦ, πρὸς εὐδωσιν τοῦ ἐπιδιωκόμενου σκοποῦ. Ἐνεκεν τούτου τὸ προῖον τοῦ διὰ τῆς συμβάσεως τῆς 15 Μαρτίου ἐ. ἔ. συνωμολογηθέντος δανείου ἐκ δραχ. 6,000,000 ἀποβαίνει ἀνεπαρκές, ἐπιβεβλημένη δ' εἶνε ἡ αὐξήσις αὐτοῦ καθ' 1,000,000.

Κατ' ἀκολουθίαν ἡ Κυβέρνησις προήλθεν εἰς τὴν συνωμολόγησιν νέας μετὰ τῶν Τραπεζῶν συμβάσεως, δι' ἣς τὸ ποσὸν τοῦ ἐκ δρ. 9,000,000 δανείου ὀρίζεται εἰς δρ. 10,000,000, ἐξ ὧν 3,000,000 συμψηφισθήσονται εἰς τὸ συνωμολογημένον ἤδη μετὰ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς πρὸς ἀγορὰν τῶν κτημάτων πρώην Στεφάνοβικ δάνειον, τὸ δὲ ὑπόλοιπον διατεθῆσεται πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ὁποίων ἀναλαμβάνει τὸ δημόσιον ὑποχρεώσεων δυνάμει τοῦ νόμου περὶ συνοικισμού καὶ διανομῆς γαιῶν ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ περὶ ιδρύσεως Θεσσαλικοῦ Γεωργικοῦ Ταμείου.

Ὅθεν λαμβάνω τὴν τιμὴν, ὅπως υποβάλω εἰς τὴν Βουλὴν τὸ προσῆκον νομοσχέδιον, περὶ ἀκυρώσεως τῆς ἀπὸ 15 Μαρτίου ἐ. ἔ. συμβάσεως καὶ περὶ κυρώσεως τῆς ὑπὸ σημερινὴν χρονολογίαν νέας συμβάσεως μετὰ τῶν ἰδίων τραπεζῶν, ὡς καὶ περὶ χορηγίας ἐπὶ τοῦ εἰδικοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν ἐξόδων τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν τῆς χρήσεως τοῦ ἔτους 1907 ἐκτάκτου πιστώσεως ἐκ δραχμῶν 7,200,000, παρκαλῶ δ' αὐτήν, ὅπως εὐχρεστηθῇ νὰ ψηφίσῃ τὸ ὑποβαλλόμενον νομοσχέδιον.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 3 Ἀπριλίου 1907.

Ὁ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργὸς
Βουλευτὴς ἐκ Παρνασσίδος
Α. Ν. Σιμόπουλος.

Ἐκθεσίς τῆς ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ Ἐπιτροπῆς

Ἐπὶ τοῦ νομοσχεδίου περὶ χορηγίας ἐκτάκτου πιστώσεως ἐκ δραχ. 7,200,000 ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν ἐξόδων τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν τῆς χρήσεως τοῦ 1907.

Πρὸς τὴν Βουλὴν.

Ἡ ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ ἐπιτροπὴ ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρον 7 τοῦ εἰς τὴν Βουλὴν ὑποβληθέντος ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν νομοσχεδίου, δι' οὗ ζητεῖται πίστωσις ἐκτακτος ἐκ δραχ. 7,200,000 ἐπὶ τοῦ εἰδικοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν ἐξόδων τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν τῆς χρήσεως τοῦ ἔτους 1907 ὑπὸ τὸ Κεφ. 34 φέρον τὸν τίτλον «Δαπάναι πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου περὶ συνοικισμού καὶ διανομῆς γαιῶν ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ περὶ ιδρύσεως Γεωργικοῦ Θεσσαλικοῦ Ταμείου».

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ζητούμενη πίστωσις ἐπιβάλλεται ἐκ τοῦ νόμου «περὶ συνοικισμού καὶ διανομῆς γαιῶν ἐν Θεσσαλίᾳ κλπ» καὶ ἀποκλειστικῶς χρησιμοποιεῖται εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν ὁποίων ἀναλαμβάνει διὰ τοῦ νόμου τούτου ὑποχρεώσεων τὸ δημόσιον, ἡ ἐπιτροπὴ συνέστησεν εἰς τὴν Βουλὴν τὴν ἐπιψήφισιν τοῦ νομοσχεδίου τούτου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Ἀπριλίου 1907.

Ἡ ἐπιτροπὴ

Ὁ Πρόεδρος
Α. Στεφάνου

Ὁ Εἰσηγητὴς
Ν. Στράτος

Τὰ Μέλη

Ν. Μπουφίδης, Σωτ. Γ. Κροκιδᾶς, Ἀγ. Σλήμαν, Κ. Αἰγιαλείδης, Ἐπ. Ἐμπερίκος, Κ. Ζῶτος, Ι. Κουντουριώτης, Π. Πετρίδης, Γ. Ζωγράφος, Κ. Γκότσης, Μ. Καμάρας, Ε. Μαυρομμάτης, Π. Σάκκης, Α. Καρτάλης, Ν. Γεωργακόπουλος, Ν. Γάτσος.

ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟΝ

περί κυρώσεως τῆς μετὰ τοῦ Δημοσίου καὶ τῶν Τραπεζῶν Ἑθνικῆς, Ἀθηνῶν, Ἰονικῆς καὶ Ἀνατολῆς συμβάσεως περί συνομολογήσεως Γεωργικοῦ Θεσσαλικοῦ δανείου ἐκ δραχ. 10,000,000 καὶ περί χορηγίας ἐκτάκτου πιστώσεως ἐκ δρ. 7,200,000 ἐπὶ τοῦ εἰδικοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν ἐξόδων τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν τῆς χρήσεως τοῦ ἔτους 1907.

Ἄρθρον 1.

Ἀκυροῦται ἡ εἰς τὴν Βουλὴν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ὑποβληθεῖσα σύμβασις ὑπὸ χρονολογίαν 15 Μαρτίου 1907, συνομολογηθεῖσα μετὰ τοῦ Δημοσίου καὶ τῶν Τραπεζῶν Ἑθνικῆς, Ἀθηνῶν, Ἰονικῆς καὶ Ἀνατολῆς, περί συνομολογήσεως Γεωργικοῦ Θεσσαλικοῦ δανείου ἐκ δρ. 9,000,000.

Ἄρθρον 2.

Κυροῦται ἡ προσηρητημένη τῷ νόμῳ ταύτῃ σύμβασις ὑπὸ χρονολογίαν 2 Ἀπριλίου 1907 μετὰ τοῦ προσηρητημένου αὐτῇ χρεωλυτικοῦ πίνακος, ἡ συνομολογηθεῖσα μετὰ τοῦ Ἀναργύρου Ν. Σιμοπούλου, Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ὡς ἐκπροσωποῦντος ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην τὸ δημόσιον, ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν 1) Στεφάνου Στρέιτ, διοικητοῦ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, ἐκπροσωποῦντος ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν, 2) Ζαφειρίου Μάτσα, γενικοῦ διευθυντοῦ τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν, ἐκπροσωποῦντος ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην τὴν Τράπεζαν Ἀθηνῶν, 3) Ἀλεξάνδρου Ἀ. Καπάζογλου, διευθυντοῦ τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς Limited, ἐκπροσωποῦντος ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην τὴν Ἰονικὴν Τράπεζαν Limited καὶ 4) Μανουὴλ Καμάρα, Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἀνατολῆς, ἐκπροσωποῦντος ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην τὴν Τράπεζαν τῆς Ἀνατολῆς, ἐξ ἄρθρων δέκα, περί συνομολογήσεως Γεωργικοῦ Θεσσαλικοῦ δανείου ἐκ δραχ. 10,000,000.

Ἄρθρον 3.

Κηρύσσεται ἀπεσβεσμένον ἀπὸ τῆς 1 Μαρτίου 1908 τὸ ὑπὸ τοῦ Δημοσίου μετὰ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς συνομολογηθὲν δάνειον διὰ τῆς ἀπὸ 8 Δεκεμβρίου 1901 συμβάσεως, κυρωθείσης διὰ τοῦ ΒΩΜΙ' νόμου τῆς 1 Φεβρουαρίου 1902, πρὸς ἀγορὰν τῶν ἀγροτικῶν ἐν Θεσσαλίᾳ κτημάτων πρῶτην Ἰωάννου Στεφάνου καὶ Σουλίστη, ἀφ' οὗ κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τῆς κυρουμένης διὰ τοῦ νόμου τούτου συμβάσεως παραδοθῶσι τῇ Ἑθνικῇ Τραπεζῇ 30,000 ὁμολογίαι τοῦ συνομολογουμένου διὰ τῆς αὐτῆς συμβάσεως δανείου, πρὸς συμψηφιστικὴν ἐξόφλησιν ποσοῦ 3,000,000 δρ. ἐκ τοῦ ποσοῦ, ὅπερ ἤθελεν ὀφείλεσθαι τῇ Ἑθνικῇ Τραπεζῇ τῇ 1 Μαρτίου 1908 ἐκ τοῦ δανείου τοῦ συνομολογηθέντος διὰ τῆς ἀπὸ 8 Δεκεμβρίου 1901 συμβάσεως.

Ἄρθρον 4.

Τὸ προῖον τοῦ δανείου τούτου, μετὰ τὴν ἐξ αὐτοῦ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον 3 ἀφαίρεσιν ποσοῦ δρ. 3,000,000, διατεθῆσεται ἀποκλειστικῶς εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν ὁποίων ἀνέλαβε τὸ Δημόσιον ὑποχρεώσεων διὰ τοῦ νόμου «περί συνοικισμού καὶ διανομῆς γαιῶν ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ περὶ ἰδρύσεως Θεσσαλικοῦ Γεωργικοῦ Ταμείου».

Πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν αὐτῶν ὑποχρεώσεων τοῦ δημοσίου διατεθῆσεται καὶ τὸ ἀπομεινάν ἀδιάθετον ποσὸν ἐκ τοῦ δυνάμει τοῦ νόμου ΒΦΜ' τῆς 21 Μαρτίου 1898 καθορισθέντος ποσοῦ διὰ χορηγήσεις δανείων, ἐκ δρ. 268,272.94, ἀναλαμβανομένης ὑπὸ τοῦ Δημοσίου τῆς παρὰ τῇ Ἑθνικῇ Τραπεζῇ καταθέσεως.

Ἄρθρον 5.

Οἱ κατὰ τὸν ἐν τῷ προηγούμενῳ ἄρθρῳ μνημονευόμε-

νον νόμον «περί συνοικισμού καὶ διανομῆς γαιῶν ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ περὶ ιδρύσεως Θεσσαλικοῦ Γεωργικοῦ Ταμείου» ἐπιτετραμμένοι τὴν εἰσπραξὶν τῶν χρεωλυτικῶν δόσεων ἐκ τιμῆματός γαιῶν καὶ ἐκ χρηματικῶν χορηγημάτων, τῶν μισθωμάτων λειβαδίων, ὡς καὶ οἰουδήποτε ἄλλου χρηματικοῦ ποσού, ἀνήκοντος κατὰ τὸν εἰρημένον νόμον εἰς τὸ Θεσσαλικὸν Γεωργικὸν Ταμεῖον, ὑποχρεοῦνται νὰ ἀποστέλλωσι τὰ εἰσπραττόμενα ποσὰ εἰς τὸν Κεντρικὴν Ταμίαν ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαπενθημέρου τοῦ ἀμέσως ἐπομένου τῆς εἰσπράξεως μηνός. Ὁ δὲ Κεντρικὸς Ταμίας ὑποχρεοῦται νὰ καταθέτῃ τὰ λαμβανόμενα ὑπ' αὐτοῦ ποσὰ εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν, εἰς πίστωσιν τοῦ παρ' αὐτῇ εἰδικοῦ λ)σμοῦ «ὑπὲρ τοῦ Θεσσαλικοῦ Γεωργικοῦ Ταμείου».

Οἱ ἐπιτετραμμένοι τὴν εἰσπραξὶν τῶν ἐσόδων τοῦ Θεσσαλικοῦ Γεωργικοῦ Ταμείου, διὰ τὴν ἀμελλητί πρὸς τὸν Κεντρικὸν Ταμίαν ἐμπρόθεσμον ἀποστολὴν τῶν εἰσπράξεων τούτων καὶ ὁ Κεντρικὸς Ταμίας διὰ τὴν ἀμελλητί ἐμπρόθεσμον πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν καταβολὴν αὐτῶν φέρουσι προσωπικὴν ἀστικὴν καὶ ποινικὴν εὐθύνην, ἐφαρμοζομένου κατὰ τῶν παραβατῶν τοῦ ἄρθρου 394 τοῦ ποινικοῦ νόμου.

Ἄρθρον 6.

Τὸ προϊόν τοῦ δανείου, εἰς ὃ ὁ παρῶν νόμος καὶ ἡ δι' αὐτοῦ κυρουμένη σύμβασις ἀφορᾷ, εἰσκαθίσταται ὡς ἐσοδὸν τοῦ Κράτους τῆς χρήσεως τοῦ ἔτους 1907 ὑπὸ τὸ κερ. ΚΑ' «ἐσοδα ἐξ ἐθνικῶν δανείων» καὶ ὑπὸ ἴδιον ἄρθρον 4, φέρον τὸν τίτλον «Γεωργικὸν Θεσσαλικὸν δάνειον δρ. 10,000,000». Πρὸς διάθεσιν δὲ τοῦ δανείου τούτου, εἰς ὃν σκοπὸν προορίζεται διὰ τοῦ νόμου, «περί συνοικισμού καὶ διανομῆς γαιῶν ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ περὶ ιδρύσεως Θεσσαλικοῦ γεωργικοῦ ταμείου», χορηγεῖται ἑκτακτος πίστωσις ἐκ δραχμῶν ἑπτὰ ἑκατομμυρίων, διακοσίων χιλιάδων, ἀριθ. 7,200,000, ἐπὶ τοῦ εἰδικοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν ἐσόδων τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν τῆς χρήσεως τοῦ ἔτους 1907 ὑπὸ ἴδιον κεφάλαιον 34, φέρον τὸν τίτλον «Δαπάναι πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου περί συνοικισμού καὶ διανομῆς γαιῶν ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ περὶ ιδρύσεως Θεσσαλικοῦ γεωργικοῦ ταμείου», κατανεμομένη εἰς τὰ ἐξῆς ἄρθρα :

Ἄρθρον 1.— Ἀγορὰ ιδιωτικῶν γαιῶν, πρὸς ἐγκατάστασιν προσφύγων ὁμογενῶν	δρ. 2,000,000
Ἄρθρον 2.— Χρηματικὰ χορηγήματα πρὸς τε τοὺς ἐποίκους καὶ τοὺς ἐγγχωρίους γεωργούς	» 5,000,000
Ἄρθρον 3.— Τόκος τοῦ συνομολογηθέντος δανείου τῶν δραχμ. 10,000,000 πρὸς 5 τοῖς $\frac{0}{10}$ ἐπὶ τοῦ ληφθησομένου ἐξ αὐτοῦ ἐντὸς τοῦ ἔτους 1907 μέρους	» 200,000
Ἐν ὅλῳ	<u>» 7,200,000</u>

Ἄρθρον 7.

Διὰ Β. διαταγμάτων, ἐκδιδόμενων τῇ προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, κανονισθῶσιν τ' ἀφορῶντα εἰς τοὺς τηρητέους διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ συνομολογηθέντος Γεωργικοῦ Θεσσαλικοῦ δανείου λ)σμούς, ὡς καὶ ἐν γένει τ' ἀφορῶντα εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν διατάξεων τοῦ νόμου τούτου καὶ τῆς κυρουμένης δι' αὐτοῦ συμβάσεως.

Ἄρθρον 8.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ νόμου τούτου ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως καταχωρίσεως αὐτοῦ.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 3 Ἀπριλίου 1907.

Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν
Βουλευτὴς ἐκ Παρνασσίδος
Ἀ. Ν. Σιμόπουλος

del 11/1/17
del 11/1/17
17. 175' 45
del 11/1/17

del 11/1/17 3074 000 - 74000
200 000
274 000
del 11/1/17

Περὶ συνομολογήσεως Γεωργικοῦ Θεσσαλικοῦ δανείου
ἐκ δραχ. 10,000,000.

Μεταξὺ τοῦ κ. Ἀναργ. Σιμοπούλου, Ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐκπροσωποῦντος ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην τὸ Δημόσιον καὶ τῶν κ. κ. Στ. Στρέϊτ, διοικητοῦ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, ἐκπροσωποῦντος ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος, Ζαφειρίου Μάτσα γενικοῦ διευθυντοῦ τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν, ἐκπροσωποῦντος ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην τὴν Τράπεζαν Ἀθηνῶν, Ἀλεξάνδρου Ἀ. Καπάζογλου, διευθυντοῦ τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς Limited ἐκπροσωποῦντος ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην τὴν Ἰονικὴν Τράπεζαν Limited καὶ Μανουὴλ Καμάρα, γενικοῦ διευθυντοῦ τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἀνατολῆς, ἐκπροσωποῦντος ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην τὴν Τράπεζαν τῆς Ἀνατολῆς, συνομολογήθησαν τὰ ἐπόμενα.

Ἄρθρον 1.

Τὸ Δημόσιον συνομολογεῖ μετὰ τῶν συμβαλλομένων Τραπεζῶν δάνειον δραχμῶν 10,000,000 ὀνομαστικοῦ κεφαλαίου εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια, διηρημένον εἰς 100,000 ἄνωνύμους ὁμολογίας ἐκ δραχμῶν 100 ἐκάστην καὶ ἐξοφλητέον ἐντὸς ἐξήκοντα ἐξαμηνιῶν ἀπὸ τῆς 1 Μαρτίου 1908 κατὰ τὸ σύστημα τῆς συνθέτου χρεωλυσίας.

Τὸ δάνειον τοῦτο θέλει ὀνομασθῇ Γεωργικὸν Θεσσαλικὸν δάνειον, προορίζεται δὲ μέχρι ποσοῦ 3,000,000 δραχμῶν εἰς τὴν διὰ συμφητισμοῦ ἐξόφλησιν ἴσου μέρους τοῦ διὰ τῆς ἀπὸ 8 Δεκεμβρίου 1901 συμβάσεως συνομολογηθέντος δανείου ὑπὸ τοῦ Δημοσίου μετὰ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος πρὸς ἀγορὰν τῶν ἀγροτικῶν ἐν Θεσσαλίᾳ κτημάτων πρώην Ι. Στεφάνοβικ Σκυλίτση, κυρωθείσης διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. ΒΩΜΓ' νόμου τῆς 1 Φεβρουαρίου 1902 καὶ τοῦ ἀπὸ 23 Φεβρουαρίου 1902 Βασιλικοῦ διατάγματος, τὸ δὲ ὑπόλοιπον ἐξ ἑπτὰ ἑκατομμυρίων δραχμῶν ὀνομαστικοῦ κεφαλαίου εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν ἀναληφθεισῶν ὑπὸ τοῦ δημοσίου υποχρεώσεων δυνάμει τοῦ νόμου «περὶ συνοικισμοῦ καὶ διανομῆς γαιῶν ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ περὶ ἰδρύσεως Θεσσαλικῶν Γεωργικῶν Ταμείων».

Τὰ εἰς ἐκάστην ὁμολογίᾳ προσκεκολλημένα ἐξαμηνιαῖα τοκομερίδια ἔσονται δραχμῶν 2 $\frac{1}{2}$, πληρωθήσονται δὲ εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια τῇ 1 Μαρτίου καὶ 1 Ἰουλίου ἐκάστου ἔτους.

Οἱ τίτλοι θέλουσιν ἐκδοθῇ εἰς τμήματα μᾶς, πέντε καὶ δέκα ὁμολογιῶν κατὰ τὰς ὑπὸ τῶν δανειστῶν Τραπεζῶν ὑποδειχθησομένης ἀναλογίας καὶ τὸ ὑπὸ τούτων ὑποβληθησόμενον σχέδιον.

Αἱ ὁμολογίαι θὰ φέρωσι διὰ σφραγιστῆρος τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ καὶ ἰδιόγραφον τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Οἰκονομικῶν τμηματάρχου τοῦ δημοσίου χρέους. Τὰ ἔξοδα τῆς κατασκευῆς τῶν τίτλων καὶ τῆς κληρωτίδος εἶνε εἰς βάρος τοῦ Δημοσίου.

Ἄρθρον 2.

Τὸ δάνειον ἐξοφληθήσεται χρεωλυτικῶς κατὰ τὸ σύστημα τῆς συνθέτου χρεωλυσίας εἰς τὸ ἄρτιον εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια δι' ἐξαμηνιαίων κληρώσεων ἐνεργουμένων ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις καταστήματι τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῇ 1 Φεβρουαρίου καὶ τῇ 1 Αὐγούστου ἐκάστου ἔτους, ἀρχομένης τῆς κληρώσεως ἀπὸ τῆς 1 Αὐγούστου 1908 καὶ τῆς χρεωλυτικῆς ἐξοφλήσεως ἀπὸ τῆς 1 Σεπτεμβρίου 1908.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν καθ' ἑκάστην κλήρῳσιν ἐξαχθησομένων ὁμολογιῶν ὀρίζεται ἐν τῷ προσηρτημένῳ τῇ παρούσῃ χρη-
ωλυτικῷ πίνακι, ἐπιτρεπομένου τῷ Δημοσίῳ καθ' ἑκάστην
κλήρῳσιν νὰ ὀρίσῃ, ὅπως ἐξαχθῇ τῆς κληρωτίδος καὶ μεί-
ζων ἀριθμὸς κλήρων μέχρις ἐξαντλήσεως καὶ τοῦ ὅλου
ἀριθμοῦ τῶν ἐν τῇ κληρωτίδι ὁμολογιῶν, ἐπὶ τῇ προηγου-
μένη καταθέσει τοῦ ἀναγκαίου ἀντιστοίχου κεφαλαίου παρὰ
τῇ Ἐθνικῇ Τραπεζῇ τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ ἐξόφλησις τῶν κληρωθεισῶν ὁμολογιῶν γενήσεται
κατὰ τὴν ἀμέσως τῇ κληρώσει ἐπομένην λῆξιν τοκομερι-
δίου σὺν τῷ τοκομεριδίῳ τούτῳ, ἐπὶ παραδόσει τοῦ τίτλου
φέροντος προσκεκολλημένα πάντα τὰ μεταγενέστερα τῆς
ἐν λόγῳ προθεσμίας τοκομερίδια. Τὸ ἀντίτιμον τῶν μὴ
προσηρτημένων ἐξ αὐτῶν ἐκπίπτεται ἐκ τοῦ πληρωτέου κε-
φαλαίου.

Τὰ τοκομερίδια παραγράφονται μετὰ πενταετίαν ἀπὸ
τῆς λήξεως, αἱ δὲ κληρωθεῖσαι ὁμολογίαι μετὰ τρια-
κονταετίαν ἀπὸ τῆς λήξεως.

Ἄρθρον 3.

Ἡ ὑπηρεσία τοῦ δανείου ἀντιτίθεται εἰς τὴν Ἐθνικὴν
Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος διὰ τοῦ ἐκάστοτε τεθειμένου διὰ
λογαριασμὸν τῶν ὁμολογιούχων εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῆς πο-
σοῦ, τοῦ προωρισμένου διὰ τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην, κατὰ
τὰ λεπτομερέστερον ἐν τοῖς ἄρθροις 5, 6 καὶ 7 τῆς πα-
ρούσης ὀριζόμενα.

Τὰ τοκομερίδια καὶ αἱ κληρωθεῖσαι ὁμολογίαι πληρώ-
νται ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος ἐν Ἀθή-
ναις καὶ ἐν τοῖς ἐν Ἑλλάδι ἰδρυμένοις ὑποκαταστήμασιν
αὐτῆς.

Τὰ ἐξοφλούμενα τοκομερίδια καὶ αἱ ἐξοφλούμεναι ὁμο-
λογίαι ἀκυροῦνται διὰ σφραγιστῆρος ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Τρα-
πέζης τῆς Ἑλλάδος καὶ συγκεντρούμεναι παρ' αὐτῇ ταξι-
νοῦνται καὶ ἐπαληθεύονται ὑπ' αὐτῆς, τηρούσης τὰ τῆς
λογιστικῆς ὑπηρεσίας τοῦ δανείου βιβλία, δικαιουμένου τοῦ
Δημοσίου νὰ ἐξελέγχῃ ταῦτα καὶ νὰ λαμβάνῃ κατὰ μῆνα
ἀντίγραφα λεπτομερῆ τῶν οἰκείων μερίδων.

Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς παραγραφῆς τῶν τοκο-
μεριδίων καὶ τῆς τῶν κληρωθεισῶν ὁμολογιῶν τὸ ἐκ τῆς
ὑπηρεσίας τῶν παραγεγραμμένων διαθέσιμον ποσὸν ἀποδί-
δεται κατ' ἔτος εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον.

Τὰ πληρωθέντα τοκομερίδια καταστρέφονται κατ' ἔτος
διὰ τοῦ πυρὸς, παρισταμένου ἀντιπροσώπου τοῦ Δημοσίου.

Διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ δανείου καταβάλλεται τῇ
Ἐθνικῇ Τραπεζῇ λόγῳ προμηθείας 1|2 τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ
τοῦ καθ' ἑκάστην ἐξαμηνίαν ὀρισμένου διὰ τὴν ὑπηρεσίαν
τοῦ δανείου ποσοῦ.

Ἄρθρον 4.

Ἐπὶ τοῦ διὰ τῆς παρούσης συμβάσεως συνομολογου-
μένου δανείου τῶν 10,000,000 δραχμῶν ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα
ἀναδέχεται ποσὸν δραχμῶν 6,500,000, ἡ Τράπεζα Ἀθηνῶν
ποσὸν δραχμῶν 2,000,000, ἡ Ἴονικὴ Τράπεζα Limited
δρ. 1,000,000, καὶ ἡ Τράπεζα τῆς Ἀνατολῆς δρ. 500,000.

Ἐκ τῆς συμμετοχῆς τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τρία ἑκα-
τομμύρια δραχμῶν θέλουσι συμψηφισθῇ εἰς ὁμολογίας τοῦ
παρόντος δανείου, τῇ 1 Μαρτίου 1908 εἰς τιμὴν δραχ. 100
καθ' ὁμολογίαν ἥτοι ἐπὶ τῇ παραδόσει πρὸς αὐτὴν 30,000
ὁμολογιῶν τοῦ παρόντος δανείου πρὸς συμψηφιστικὴν ἐξό-
φλησιν ἴσου ποσοῦ ἐκ τῆς πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν ὀφει-
λῆς τοῦ Δημοσίου τῆς ὑφισταμένης κατὰ τὴν εἰρημένην
προθεσμίαν δυνάμει τῆς, ἀνωτέρω μνησθείσης ἐν ἄρθρῳ 1

τῆς παρούσης, συμβάσεως ἀπὸ 8 Δεκεμβρίου 1901, τοῦ κυρώσαντος τὴν σύμβασιν ἐκείνην νόμου καὶ τοῦ ἀπὸ 23 Φεβρουαρίου 1902 Β. Διατάγματος.

Πᾶν ἐπὶ τῆς ἐν λόγῳ ὀφειλῆς μετὰ τὸν συμφητισμὸν τοῦτον ὑπόλοιπον ἐκ κεφαλαίου καὶ τόκων δεδουλευμένων καὶ μηκέτι πληρωθέντων τῇ 1 Μαρτίου 1908 θέλει καταβάλλει τὸ Δημόσιον τῇ Ἑθνικῇ Τραπεζῇ τοῖς μετρητοῖς κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν.

Τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ὀνομαστικοῦ κεφαλαίου τοῦ δανείου θέλει καταβληθῇ πρὸς τὸ Δημόσιον ὑπὸ τῶν ἀναδεχθεισῶν ὡς ἄνω τὸ δάνειον Τραπεζῶν κατ' ἀναλογίαν τῆς ὑπολοίπου συμμετοχῆς τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς καὶ τῆς συμμετοχῆς ἐκάστης τῶν ἄλλων συμβαλλομένων Τραπεζῶν ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν κατὰ δόσεις ὀριστέας ὑπ' αὐτοῦ καὶ μέχρι τῆς 1 Μαρτίου 1908 ἐπὶ προσωριναῖς ἀποδείξεσι.

Τὰ ἐκάστοτε καταβαλλόμενα τῷ Δημοσίῳ ὡς ἄνωτέρω ποσὰ θέλουσι βαρυνθῇ διὰ τόκου πρὸς 5 ο/ο κατ' ἔτος, ἀφ' ἧς τεθῶσιν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Δημοσίου μέχρι τῆς 1 Μαρτίου 1908.

Οἱ τόκοι οὗτοι θέλουσι καταβληθῇ ταῖς δανειστρίαις Τραπεzaῖς παρὰ τοῦ Δημοσίου τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, καθ' ἣν παραδοθήσεται πρὸς ἐκάστην τῶν δανειστριῶν Τραπεζῶν καὶ ὁ ἀντίστοιχος ἀριθμὸς ὁμολογιῶν τοῦ δανείου εἰς τιμὴν δραχμῶν 96 καθ' ὁμολογίαν.

Ἄρθρον 5.

Τὸ Δημόσιον ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλλῃ εἰς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος πᾶν εἰσπραττόμενον ποσὸν ἐκ τῶν διὰ τοῦ Νόμου ὑπὲρ τοῦ Θεσσαλικοῦ Γεωργικοῦ ταμείου ὀριζομένων εἰσπράξεων. Αἱ καταθέσεις αὗται ἐγγράφονται ἐν εἰδικῷ λογαριασμῷ ἐντόκῳ πρὸς 3 ο/ο κατ' ἔτος ὑπὲρ τοῦ ἐν λόγῳ ταμείου.

Ἄρθρον 6.

Διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ διὰ τῆς παρούσης συμβάσεως συνολογούμενου δανείου (τόκους, χρεωλύσιον καὶ προμήθειαν) ὑποχρεοῦται τὸ Δημόσιον νὰ καταθέτῃ τὸ βραδύτερον μέχρι τῆς 1 Ἰανουαρίου καὶ τῆς 1 Ἰουλίου ἐκάστου ἔτους εἰς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος τὸ ἀπαιτούμενον διὰ τὴν ἐξαμηνιαίαν ὑπηρεσίαν τοῦ δανείου ποσόν, ἥτοι τῶν ἐξαμηνίων λήξεων τῆς 1 Μαρτίου καὶ τῆς 1 Σεπτεμβρίου ἐκάστου ἔτους. Τὸ ποσὸν τοῦτο λαμβάνεται κατ' ἐντολὴν τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ἐκ τῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ καταθέσεως ὑπὲρ τοῦ Θεσσαλικοῦ Γεωργικοῦ Ταμείου, ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον ὑπάρχῃ διαθέσιμον ποσόν, ἄλλως κατατίθεται ἢ συμπληροῦται ἐκ τοῦ Δημοσίου Ταμείου.

Μὴ γενομένης δὲ τῆς καταθέσεως ταύτης, τὸ διὰ τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην ἀπαιτούμενον ποσόν, ἢ ἐν περιπτώσει μερικῆς καταβολῆς, ὅσον ποσὸν ἀπαιτεῖται πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἐξαμηνιαίας ὑπηρεσίας, ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος δικαιούται νὰ κρατήσῃ ἐκ τῶν παρ' αὐτῇ εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Δημοσίου κατατεθειμένων πλεονασμάτων τῶν εἰς τὴν Διεθνῇ Ἐπιτροπῇ τοῦ Ἑλέγχου ἐκκεχωρημένων προσόδων, ἀμέσως μετὰ τὰς ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης ἐνεργουμένας καταβολὰς διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἐν τῷ Νόμῳ περὶ Διεθνoῦς Ἑλέγχου ἀναφερομένων δανείων καὶ τῶν ἐτέρων δανείων, ὧν μεταγενεστέρως μέχρι τῆς σήμερον ἐξησφαλίσθη ἡ ὑπηρεσία διὰ τῶν αὐτῶν πλεονασμάτων· οὐχ ἥττον τὸ Δημόσιον δικαιούται ἐκτὸς τῶν ἄνωτέρω ἀναφερομένων δανείων νὰ καθορίσῃ ἐν περιπτώσει νέου δα-

νείου ἢ αὐξήσεώς τινος τῶν προηγουμένων δανείων, ποσὸν ἐκ τῶν προσόδων τούτων μέχρι ἐνὸς ἑκατομμυρίου εἰς χρυσὸν καθ' ἑξαμηνίαν, ἐπὶ τῷ τέλει, ὅπως προηγήται τοῦ γενομένου καθορισμοῦ διὰ τῆς παρούσης συμβάσεως πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ὑπηρεσίας τοῦ διὰ ταύτης συνομολογουμένου δανείου.

Ἄρθρον 7.

Πᾶσα εἰσπραξίς ἢ καταβολὴ προβλεπομένη ὑπὸ τῆς παρούσης συμβάσεως ἐκτελεῖται ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος. Συνεπῶς ἡ ἐκδοσις τῶν σχετικῶν ἐνταλμάτων, γραμματίων εἰσπράξεως καὶ ἐτέρων ἀπαιτουμένων διὰ τὴν λογιστικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κράτους διατυπώσεων ἢ ἐγγράφων τοῦ δημοσίου λογιστικοῦ ἐνεργοῦνται καὶ ἐκ τῶν ὑστέρων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐν τοῖς λογιστικοῖς βιβλίοις τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς ἐγγράφων.

Ἄρθρον 8.

Ἐν περιπτώσει ἐκδόσεως μέρους ἢ τοῦ ὅλου τοῦ δανείου εἰς δημοσίαν ἐγγραφὴν πᾶσαι αἱ δαπάναι τῆς ἐκδόσεως ἔσονται εἰς βάρος τῶν συμβαλλομένων Τραπεζῶν.

Ἄρθρον 9.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τοῦ διὰ τῆς παρούσης συμβάσεως συνομολογουμένου δανείου εἰσὶν ἀπηλλαγμένοι παντὸς φόρου ὑφισταμένου καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ἐπιβληθησομένου. Ἡ δὲ παροῦσα σύμβασις, οἱ τίτλοι τῶν ὁμολογιῶν, αἱ ἀποδείξεις ἐγγραφῆς τὰ τοκομερίδια καὶ τὰ πινάκια αὐτῶν, αἱ ἐξοφλούμεναι ὁμολογίαι καὶ ἐν γένει πάντα τὰ σχετικὰ τῇ συνομολογήσει, ἐκδίδει καὶ ὑπηρεσίᾳ τοῦ δανείου ἔγγραφα, ἀπαλλάσσονται παντὸς τέλους χαρτοσήμου.

Ἄρθρον 10.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης συμβάσεως ἤρτηται ἀπὸ τῆς νομοθετικῆς αὐτῆς κυρώσεως μέχρι τῆς 30 Ἰουνίου ἐ. ἔ.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 2 Ἀπριλίου 1907.

Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν

Ἀ. Ν. Σιμόπουλος.

Ὁ Διοικητὴς τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος
Στ. Στρέϊτ.

Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν
Ζαφείριος Μάτσας.

Ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς
Ἀ. Καπάζογλους.

Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἀνατολῆς
Μ. Καμάρας.

Χρεωλυτικός πίναξ Γεωργικού Θεσσαλικού δανείου
Δραχμῶν 10,000,000—5 % 1907

Αὑξων ἀριθμὸς κληρ.	Ἐποχὴ κληρώσεως	Ἀριθμὸς ἐξοφλητέων εἰς τὸ ἄρτιον ὁμολογιῶν	Αὑξων ἀριθμὸς κληρ.	Ἐποχὴ κληρώσεως	Ἀριθμὸς ἐξοφλητέων εἰς τὸ ἄρτιον ὁμολογιῶν
1	1 Αὐγούστου 1908	730	31	Ἐκ μεταφορᾶς . .	32270
2	» Φεβρουαρίου 1909	750	32	1 Αὐγούστου 1923	1550
3	» Αὐγούστου »	780	33	» Φεβρουαρίου 1924	1580
4	» Φεβρουαρίου 1910	790	34	» Αὐγούστου »	1620
5	» Αὐγούστου »	810	35	» Φεβρουαρίου 1925	1660
6	» Φεβρουαρίου 1911	830	36	» Αὐγούστου »	1700
7	» Αὐγούστου »	850	37	» Φεβρουαρίου 1926	1740
8	» Φεβρουαρίου 1912	880	38	» Αὐγούστου »	1790
9	» Αὐγούστου »	890	39	» Φεβρουαρίου 1927	1840
10	» Φεβρουαρίου 1913	920	40	» Αὐγούστου »	1880
11	» Αὐγούστου »	940	41	» Φεβρουαρίου 1928	1920
12	» Φεβρουαρίου 1914	970	42	» Αὐγούστου »	1980
13	» Αὐγούστου »	990	43	» Φεβρουαρίου 1929	2020
14	» Φεβρουαρίου 1915	1010	44	» Αὐγούστου »	2070
15	» Αὐγούστου »	1040	45	» Φεβρουαρίου 1930	2130
16	» Φεβρουαρίου 1916	1060	46	» Αὐγούστου »	2180
17	» Αὐγούστου »	1100	47	» Φεβρουαρίου 1931	2230
18	» Φεβρουαρίου 1917	1110	48	» Αὐγούστου »	2290
19	» Αὐγούστου »	1150	49	» Φεβρουαρίου 1932	2350
20	» Φεβρουαρίου 1918	1180	50	» Αὐγούστου »	2400
21	» Αὐγούστου »	1200	51	» Φεβρουαρίου 1933	2470
22	» Φεβρουαρίου 1919	1240	52	» Αὐγούστου »	2530
23	» Αὐγούστου »	1260	53	» Φεβρουαρίου 1934	2590
24	» Φεβρουαρίου 1920	1300	54	» Αὐγούστου »	2650
25	» Αὐγούστου »	1330	55	» Φεβρουαρίου 1935	2720
26	» Φεβρουαρίου 1921	1360	56	» Αὐγούστου »	2790
27	» Αὐγούστου »	1400	57	» Φεβρουαρίου 1936	2860
28	» Φεβρουαρίου 1922	1430	58	» Αὐγούστου »	2930
29	» Αὐγούστου »	1470	59	» Φεβρουαρίου 1937	3000
30	» Φεβρουαρίου 1923	1500	60	» Αὐγούστου »	3080
	» Φεβρουαρίου 1923	1500		» Φεβρουαρίου 1938	3180
	Εἰς μεταφορὰν . . .	32270		Σύνολον	100000

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 2 Ἀπριλίου 1907

Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν
Α. Ν. ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ Διοικητὴς τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς
Στ. Στρέϊτ

Ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς
Α. Καπάζογλους

Ὁ Γεν. Διευθυντὴς τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν
Ζ. Μάτσας

Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἀνατολῆς
Μ. Καμάρας

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ Α. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ
Ἱατρός

Ἐκ Σωζοπόλεως

ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟΝ

Περὶ κυρώσεως τῆς μετὰ τοῦ Δημοσίου καὶ τῶν Τραπεζῶν Ἑθνικῆς, Ἀθηνῶν, Ἰονικῆς καὶ Ἀνατολῆς συμβάσεως περὶ συνομολογήσεως Γεωργικοῦ Θεσσαλικοῦ δανείου ἐκ δραχ. 10,000,000 καὶ περὶ χορηγίας ἐκτάκτου πιστώσεως ἐκ δρ. 7,200,000 ἐπὶ τοῦ εἰδικοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν ἐξόδων τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν τῆς χρήσεως τοῦ ἔτους 1907.

(Ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν κατὰ τὴν εἰς β' ἀνάγνωσιν ἐπιψήφισίν του).

Ἄρθρον 1.

Ἀκυροῦται ἡ εἰς τὴν Βουλὴν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ὑποβληθεῖσα σύμβασις ὑπὸ χρονολογίαν 15 Μαρτίου 1907, συνομολογηθεῖσα μετὰ τοῦ Δημοσίου καὶ τῶν Τραπεζῶν Ἑθνικῆς, Ἀθηνῶν, Ἰονικῆς καὶ Ἀνατολῆς, περὶ συνομολογήσεως Γεωργικοῦ Θεσσαλικοῦ δανείου ἐκ δρ. 9,000,000.

Ἄρθρον 2.

Κυροῦται ἡ προσηρτημένη τῷ νόμῳ τούτῳ σύμβασις ὑπὸ χρονολογίαν 2 Ἀπριλίου 1907 μετὰ τοῦ προσηρτημένου αὐτῇ χρεωλυτικοῦ πίνακος, ἡ συνομολογηθεῖσα μετὰ τοῦ Ἀναργύρου Ν. Σιμοπούλου, Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ὡς ἐκπροσωποῦντος ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην τὸ δημόσιον, ἄφ' ἑνὸς καὶ ἄφ' ἑτέρου τῶν 1) Στεφάνου Στρέϊτ, διοικητοῦ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, ἐκπροσωποῦντος ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν, 2) Ζαφειρίου Μάτσα, γενικοῦ διευθυντοῦ τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν, ἐκπροσωποῦντος ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην τὴν Τράπεζαν Ἀθηνῶν, 3) Ἀλεξάνδρου Ἀ. Καπάζογλου, διευθυντοῦ τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς Limited, ἐκπροσωποῦντος ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην τὴν Ἰονικὴν Τράπεζαν Limited καὶ 4) Μανουὴλ Καμάρα, Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἀνατολῆς, ἐκπροσωποῦντος ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην τὴν Τράπεζαν τῆς Ἀνατολῆς, ἐξ ἄρθρων δέκα, περὶ συνομολογήσεως Γεωργικοῦ Θεσσαλικοῦ δανείου ἐκ δραχ. 10,000,000.

Ἄρθρον 3.

Κηρύσσεται ἀπεσβεσμένον ἀπὸ τῆς 1 Μαρτίου 1908 τὸ ὑπὸ τοῦ Δημοσίου μετὰ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς συνομολογηθὲν δάνειον διὰ τῆς ἀπὸ 8 Δεκεμβρίου 1901 συμβάσεως, κυρωθείσης διὰ τοῦ ΒΩΜΙ' νόμου τῆς 1 Φεβρουαρίου 1902, πρὸς ἀγορὰν τῶν ἀγροτικῶν ἐν Θεσσαλίᾳ κτημάτων πρῶην Ἰωάννου Στεφάνοβιχ Σκυλίτση, καὶ καταργοῦνται αἱ διατάξεις τοῦ/ὡς εἴρηται Νόμου καὶ τῆς δι' αὐτοῦ κυρωθείσης συμβάσεως μετὰ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, ἄφ' οὗ κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τῆς κυρουμένης διὰ τοῦ νόμου τούτου συμβάσεως παρεδοθῇ τῇ Ἑθνικῇ Τραπεζῇ 30,000 ὁμολογίαι τοῦ συνομολογουμένου διὰ τῆς αὐτῆς συμβάσεως δανείου, πρὸς συμψηφιστικὴν ἐξόφλησιν ποσοῦ 3,000,000 δρ. ἐκ τοῦ ποσοῦ, ὅπερ ἤθελεν ὀφείλεσθαι τῇ Ἑθνικῇ Τραπεζῇ τῇ 1 Μαρτίου 1908 ἐκ τοῦ δανείου τοῦ συνομολογηθέντος διὰ τῆς ἀπὸ 8 Δεκεμβρίου 1901 συμβάσεως.

Ἄρθρον 4.

Τὸ προῖον τοῦ δανείου τούτου, μετὰ τὴν ἐξ αὐτοῦ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον 3 ἀφαίρεσιν ποσοῦ δρ. 3,000,000, διατεθῆσεται ἀποκλειστικῶς εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν ὁποίων ἀνέλαβε τὸ Δημόσιον ὑποχρεώσεων διὰ τοῦ νόμου | «περὶ

ἀρθρ 5

ΓΕΝ' 7 Αὐγ. 1907

συνοικισμού και διανομής γαιών εν Θεσσαλία και περι ιδρύσεως Θεσσαλικού Γεωργικού Ταμείου».

Πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν αὐτῶν ὑποχρεώσεων τοῦ δημοσίου διατεθῆσεται καὶ τὸ ἀπομείναν ἀδιάθετον ποσὸν ἐκ τοῦ δυνάμει τοῦ νόμου ΒΦΜ' τῆς 21 Μαρτίου 1898 καθορισθέντος ποσοῦ διὰ χορηγήσεις δανείων, ἐκ δρ. 268,272.94, ἀναλαμβανομένης ὑπὸ τοῦ Δημοσίου τῆς παρὰ τῇ Ἐθνικῇ Τραπεζῇ καταθέσεως.

Ἄρθρον 5.

Οἱ κατὰ τὸν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ μηχανοευμένον νόμον «περὶ συνοικισμού καὶ διανομής γαιών ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ περι ιδρύσεως Θεσσαλικού Γεωργικού Ταμείου» ἐπιτετραμμένοι τὴν εἰσπραξίν τῶν χρεωλυτικῶν δόσεων ἐκ τιμῆματος γαιῶν καὶ ἐκ χρηματικῶν χορηγημάτων, τῶν μισθωμάτων λειβαδίων, ὡς καὶ οἰουδήποτε ἄλλου χρηματικοῦ ποσοῦ, ἀνήκοντος κατὰ τὸν εἰρημένον νόμον εἰς τὸ Θεσσαλικὸν Γεωργικὸν Ταμεῖον, ὑποχρεοῦνται νὰ ἀποστέλλωσι τὰ εἰσπραττόμενα ποσὰ εἰς τὸν Κεντρικὸν Ταμῖαν ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαπενθημέρου τοῦ ἀμέσως ἐπομένου τῆς εἰσπράξεως μηνός. Ὁ δὲ Κεντρικὸς Ταμίας ὑποχρεοῦται νὰ καταθέτῃ ἐντὸς δεκαπενθήμερου τὰ λαμβανόμενα ὑπ' αὐτοῦ ποσὰ εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν, εἰς πίστωσιν τοῦ παρ' αὐτῇ εἰδικοῦ λ)σμοῦ «ὑπὲρ τοῦ Θεσσαλικού Γεωργικού Ταμείου».

Οἱ ἐπιτετραμμένοι τὴν εἰσπραξίν τῶν ἐσόδων τοῦ Θεσσαλικού Γεωργικού Ταμείου, διὰ τὴν ἀμελλητὴ πρὸς τὸν Κεντρικὸν Ταμῖαν ἐμπρόθεσμον ἀποστολὴν τῶν εἰσπράξεων τούτων καὶ ὁ Κεντρικὸς Ταμίας διὰ τὴν ἀμελλητὴ ἐμπρόθεσμον πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν καταβολὴν αὐτῶν φέρουσι προσωπικὴν ἀστικὴν καὶ ποινικὴν εὐθύνην, ἐφαρμοζομένου κατὰ τῶν παραβατῶν τοῦ ἄρθρου 394 τοῦ ποινικοῦ νόμου.

Ἄρθρον 6.

Τὸ προῖον τοῦ δανείου, εἰς ὃ ὁ παρὼν νόμος καὶ ἡ κυρουμένη δι' αὐτοῦ σύμβασις ἀφορῶσι, μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ ἐκ δραχμῶν 3,000,000 συμψηφιστέου ποσοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ νόμου τούτου καὶ τὸ ποσὸν τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 4 ἀναληπτέου ὑπολοίπου τῆς παρὰ τῇ Ἐθνικῇ Τραπεζῇ καταθέσεως ἐκ δρ. 268,272.94 εἰσαχθῆσονται ὡς ἔσοδον τοῦ Κράτους τῆς χρήσεως τοῦ ἔτους 1907 ὑπὸ τὸ Κεφάλ. ΚΑ' «Ἔσοδα ἐξ ἐθνικῶν δανείων» καὶ ὑπὸ ἴδιον ἄρθρον 4, φέρον τὸν τίτλον «Γεωργικὸν Θεσσαλικὸν Δάνειον».

Ἄρθρον 7.

Πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου τούτου καὶ πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ὁποίας ἀνέλαβε τὸ Δημόσιον ὑποχρεώσεως διὰ τῆς πέμπτης παραγράφου τοῦ ἄρθρου 4 τῆς κυρουμένης διὰ τοῦ νόμου τούτου συμβάσεως μετὰ τῶν Τραπεζῶν, χορηγεῖται ἔκτακτος πίστωσις ἐκ δραχμῶν ἑπτὰ ἑκατομμυρίων, διακοσίων χιλιάδων, ἀριθ. 7,200,000, ἐπὶ τοῦ εἰδικοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν ἐξόδων τοῦ Υπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν τῆς χρήσεως τοῦ ἔτους 1907 ὑπὸ ἴδιον κεφάλαιον 34, φέρον τὸν τίτλον «Δαπάναι πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου περὶ συνοικισμού καὶ διανομής γαιῶν ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ περι ιδρύσεως Θεσσαλικού Γεωργικού ταμείου» κατανευομένη εἰς τὰ ἐξῆς ἄρθρα.

ΤΕΛΟΣ

Ἄρθρον 1.— Ἀγορὰ ἰδιωτικῶν γαιῶν, πρὸς ἐγκατάστασιν προσφύγων ὁμογενῶν δρ. 2,000,000

Ἄρθρον 2.— Χρηματικά χορηγήματα πρὸς τε τοὺς ἐποίκους καὶ τοὺς ἐγχωρίους γεωργούς » 5,000,000

Ἄρθρον 3.— Τόκος τοῦ συνολογηθέντος δανείου τῶν δρ. 10,000,000 πρὸς 5 τοῖς 0|0 ἐπὶ τοῦ ληφθησομένου ἐξ αὐτοῦ ἐντὸς τοῦ ἔτους 1907 μέρους. » 200,000

Ἐν ὅλῳ... δρ. 7,200,000

Ἄρθρον 8.

Διὰ Β. διαταγμάτων, ἐκδιδομένων τῇ προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, κανονισθήσονται τ' ἀφορῶντα εἰς τοὺς τηρητέους διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ συνολογηθέντος Γεωργικοῦ Θεσσαλικοῦ δανείου λ)σμούς, ὡς καὶ ἐν γένει τ' ἀφορῶντα εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν διατάξεων τοῦ νόμου τούτου καὶ τῆς κυρουμένης δι' αὐτοῦ συμβάσεως.

Ἄρθρον 9.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ νόμου τούτου ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως καταχωρίσεως αὐτοῦ.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 6 Ἀπριλίου 1907.

Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν
Βουλευτὴς ἐκ Παρνασσίδος

Ἀ. Ν. Σιμόπουλος

Περὶ συνολογῆσεως Γεωργικοῦ Θεσσαλικοῦ δανείου
ἐκ δραχ. 10,000,000.

Μεταξὺ τοῦ κ. Ἀναργ. Σιμπούλου, Ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐκπροσωποῦντος ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην τὸ Δημόσιον καὶ τῶν κ. κ. Στ. Στρέϊτ, διοικητοῦ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, ἐκπροσωποῦντος ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος, Ζαφειρίου Μάτσα γενικοῦ διευθυντοῦ τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν, ἐκπροσωποῦντος ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην τὴν Τράπεζαν Ἀθηνῶν, Ἀλεξάνδρου Ἀ. Καπάζογλου, διευθυντοῦ τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς Limited ἐκπροσωποῦντος ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην τὴν Ἰονικὴν Τράπεζαν Limited καὶ Μανουὴλ Καμάρα, γενικοῦ διευθυντοῦ τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἀνατολῆς, ἐκπροσωποῦντος ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην τὴν Τράπεζαν τῆς Ἀνατολῆς, συνολογήθησαν τὰ ἐπόμενα.

Ἄρθρον 1.

Τὸ Δημόσιον συνολογεῖ μετὰ τῶν συμβαλλομένων Τραπεζῶν δάνειον δραχμῶν 10,000,000 ὀνομαστικοῦ κεφαλαίου εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια, διηρημένον εἰς 100,000 ἀνωμόους ὁμολογίας ἐκ δραχμῶν 100 ἐκάστην καὶ ἐξοφλητέον ἐντὸς ἐξήκοντα ἐξαμηνιῶν ἀπὸ τῆς 1 Μαρτίου 1908 κατὰ τὸ σύστημα τῆς συνθέτου χρεωλυσίας.

Τὸ δάνειον τοῦτο θέλει ὀνομασθῇ Γεωργικὸν Θεσσαλικὸν δάνειον, προορίζεται δὲ μέχρι ποσοῦ 3,000,000 δραχμῶν εἰς τὴν διὰ συμψηφισμοῦ ἐξόφλησιν ἴσου μέρους τοῦ διὰ τῆς ἀπὸ 8 Δεκεμβρίου 1901 συμβάσεως συνολογοηθέντος δανείου ὑπὸ τοῦ Δημοσίου μετὰ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος πρὸς ἀγορὰν τῶν ἀγροτικῶν ἐν Θεσσαλίᾳ κτημάτων πρῶην Ι. Στεφάνοβικ Σκυλίτση, κυρωθείσης διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. ΒΩΜΓ' νόμου τῆς 1 Φεβρουαρίου 1902 καὶ τοῦ ἀπὸ 23 Φεβρουαρίου 1902 Βασιλικοῦ διατάγματος, τὸ δὲ ὑπόλοιπον ἐξ ἑπτὰ ἑκατομμυρίων δραχμῶν ὀνομαστικοῦ κεφαλαίου εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν ἀναληφθεισῶν ὑπὸ τοῦ δημοσίου ὑποχρεώσεων δυνάμει τοῦ νόμου «περὶ συνοικισμοῦ καὶ διανομῆς γαιῶν ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ περὶ ιδρύσεως Θεσσαλικοῦ Γεωργικοῦ Ταμείου».

Τὰ εἰς ἐκάστην ὁμολογίαν προσκεκολλημένα ἐξαμηνιαῖα τοκομερίδια ἔσονται δραχμῶν 2 $\frac{1}{2}$, πληρωθήσονται δὲ εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια τῇ 1 Μαρτίου καὶ 1 Ἰουλίου ἐκάστου ἔτους.

Οἱ τίτλοι θέλουσιν ἐκδοθῇ εἰς τμήματα μιᾶς, πέντε καὶ δέκα ὁμολογιῶν κατὰ τὰς ὑπὸ τῶν δανειστριῶν Τραπεζῶν ὑποδειχθησομένας ἀναλογίας καὶ τὸ ὑπὸ τούτων ὑποβληθησόμενον σχέδιον.

Αἱ ὁμολογίαι θὰ φέρωσι διὰ σφραγιστῆρος τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ καὶ ἰδιογράφον τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Οἰκονομικῶν τμηματάρχου τοῦ δημοσίου χρέους. Τὰ ἔξοδα τῆς κατασκευῆς τῶν τίτλων καὶ τῆς κληρωτίδος εἶνε εἰς βάρος τοῦ Δημοσίου.

Ἄρθρον 2.

Τὸ δάνειον ἐξοφληθήσεται χρεωλυτικῶς κατὰ τὸ σύστημα τῆς συνθέτου χρεωλυσίας εἰς τὸ ἄρτιον εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια δι' ἐξαμηνιαίων κληρώσεων ἐνεργουμένων ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις καταστήματι τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῇ 1 Φεβρουαρίου καὶ τῇ 1 Αὐγούστου ἐκάστου ἔτους, ἀρχομένης τῆς κληρώσεως ἀπὸ τῆς 1 Αὐγούστου 1908 καὶ τῆς χρεωλυτικῆς ἐξοφλήσεως ἀπὸ τῆς 1 Σεπτεμβρίου 1908.

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ ΔΑΝΕΙΟΥ ΑΓΟΡΑΣ ΚΤΗΜΑΤΩΝ ΣΤΕΦΑΝΟΒΙΚ

Ἐκ δραχμῶν 3,377,306.30

Ἐτησία χρεωλυτικὴ δόσις δρ. 219,698.65

Πληρωθεῖσαι δόσεις

Κεφάλαιον		Τόκου	
		Ἀπλοῦς τόκος ἀπὸ 5 Φεβρουαρίου ἕως 31 Ὀκτωβρίου	
		1902	δρ. 124,303.60
Ἔτος 1903	δρ. 50,833.35		» 168,865.30
» 1904	» 53,375.—		» 166,323.65
» 1905	» 56,043.75		» 163,654.90
» 1906	» 58,845.95		» 160,852.70
(Κεφ. Γ', Ἀρθρ. 5 Προϋπολ.)	δρ. 219,098.05		δρ. 784,000.15
Ἔτος 1907	» 61,788.25	 (Κεφ. Γ', Ἀρθρ. 5 Προϋπολ.)	» 157,910.40
(Κεφ. Ε', Ἀρθρ. 5 Προϋπολ.)	δρ. 280,886.30		δρ. 941,910.55
Πληρωτέον τῇ 1 Μαρτίου 1908 μέρος			
τῆς χρεωλυτικῆς δόσεως τοῦ 1908	» 21,625.88		» 51.607.—
	δρ. 302,512.18		δρ. 993,517.55
Κεφάλαιον Δανείου	» 3,377,306.30		
ὑπόλοιπον τῇ 1 Μαρτίου 1908	δρ. 3,074,794.12		

Ὁ ἀριθμὸς τῶν καθ' ἐκάστην κλήρωσιν ἐξαχθησομένων ὁμολογιῶν ὀρίζεται ἐν τῷ προσηρτημένῳ τῇ παρούσῃ χρεωλυτικῷ πινάκι, ἐπιτρεπομένου τῷ Δημοσίῳ καθ' ἐκάστην κλήρωσιν νὰ ὀρίσῃ, ὅπως ἐξαχθῇ τῆς κληρωτίδος καὶ μείζων ἀριθμὸς κλήρων μέχρις ἐξαντλήσεως καὶ τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν ἐν τῇ κληρωτίδι ὁμολογιῶν, ἐπὶ τῇ προηγούμενῃ καταθέσει τοῦ ἀναγκαίου ἀντιστοίχου κεφαλαίου παρὰ τῇ Ἐθνικῇ Τραπεζῇ τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ ἐξόφλησις τῶν κληρωθεισῶν ὁμολογιῶν γενήσεται κατὰ τὴν ἀμέσως τῇ κληρώσει ἐπομένην λήξιν τοκομεριδίου σὺν τῷ τοκομεριδίῳ τούτῳ, ἐπὶ παραδόσει τοῦ τίτλου φέροντος προσκεκολλημένα πάντα τὰ μεταγενέστερα τῆς ἐν λόγῳ προθεσμίας τοκομερίδια. Τὸ ἀντίτιμον τῶν μὴ προσηρτημένων ἐξ αὐτῶν ἐκπίπτεται ἐκ τοῦ πληρωτέου κεφαλαίου.

Τὰ τοκομερίδια παραγράφονται μετὰ πενταετίαν ἀπὸ τῆς λήξεως, αἱ δὲ κληρωθεῖσαι ὁμολογίαι μετὰ τριακονταετίαν ἀπὸ τῆς λήξεως.

Ἄρθρον 3.

Ἡ ὑπηρεσία τοῦ δανείου ἀντίθεται εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος διὰ τοῦ ἐκάστοτε τεθειμένου διὰ λογαριασμὸν τῶν ὁμολογιούχων εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῆς ποσοῦ, τοῦ προωρισμένου διὰ τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην, κατὰ τὰ λεπτομερέστερον ἐν τοῖς ἄρθροις 5, 6 καὶ 7 τῆς παρούσης ὀριζόμενα.

Τὰ τοκομερίδια καὶ αἱ κληρωθεῖσαι ὁμολογίαι πληρώνονται ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν τοῖς ἐν Ἑλλάδι ἰδρυμένοις ὑποκαταστήμασιν αὐτῆς.

Τὰ ἐξοφλούμενα τοκομερίδια καὶ αἱ ἐξοφλούμεναι ὁμολογίαι ἀκυροῦνται διὰ σφραγιστῆρος ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος καὶ συγκεντρούμεναι παρ' αὐτῇ ταξινομοῦνται καὶ ἐπαληθεύονται ὑπ' αὐτῆς, τηρούσης τὰ τῆς λογιστικῆς ὑπηρεσίας τοῦ δανείου βιβλία, δικαιουμένου τοῦ Δημοσίου νὰ ἐξελέγχῃ ταῦτα καὶ νὰ λαμβάνῃ κατὰ μῆνα ἀντίγραφα λεπτομερῆ τῶν οἰκείων μερίδων.

Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς παραγραφῆς τῶν τοκομεριδίων καὶ τῆς τῶν κληρωθεισῶν ὁμολογιῶν τὸ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῶν παραγεγραμμένων διαθέσιμον ποσὸν ἀποδίδεται κατ' ἔτος εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον.

Τὰ πληρωθέντα τοκομερίδια καταστρέφονται κατ' ἔτος διὰ τοῦ πυρός, παριστάμενου ἀντιπροσώπου τοῦ Δημοσίου.

Διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ δανείου καταβάλλεται τῇ Ἐθνικῇ Τραπεζῇ λόγῳ προμηθείας 1|2 τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τοῦ καθ' ἐκάστην ἐξαμηνίαν ὀρισμένου διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ δανείου ποσοῦ.

Ἄρθρον 4.

Ἐπὶ τοῦ διὰ τῆς παρούσης συμβάσεως συνολογούμενου δανείου τῶν 10,000,000 δραχμῶν ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα ἀναδέχεται ποσὸν δραχμῶν 6,500,000, ἡ Τράπεζα Ἀθηνῶν ποσὸν δραχμῶν 2,000,000, ἡ Ἴονικὴ Τράπεζα Limited δρ. 1,000,000, καὶ ἡ Τράπεζα τῆς Ἀνατολῆς δρ. 500,000.

Ἐκ τῆς συμμετοχῆς τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τρία ἑκατομμύρια δραχμῶν θέλουσι συμφηφισθῇ εἰς ὁμολογίας τοῦ παρόντος δανείου, τῇ 1 Μαρτίου 1908 εἰς τιμὴν δραχ. 100 καθ' ὁμολογίαν ἥτοι ἐπὶ τῇ παραδόσει πρὸς αὐτὴν 30000 ὁμολογιῶν τοῦ παρόντος δανείου πρὸς συμφηφιστικὴν ἐξόφλησιν ἴσου ποσοῦ ἐκ τῆς πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν ὀφειλῆς τοῦ Δημοσίου τῆς ὑφισταμένης κατὰ τὴν εἰρημένην προθεσμίαν δυνάμει τῆς, ἀνωτέρω μνησθείσης ἐν ἄρθρῳ 1

τῆς παρούσης, συμβάσεως ἀπὸ 8 Δεκεμβρίου 1901, τοῦ κυρώσαντος τὴν σύμβασιν ἐκείνην νόμου καὶ τοῦ ἀπὸ 23 Φεβρουαρίου 1902 Β. Διατάγματος.

Πᾶν ἐπὶ τῆς ἐν λόγῳ ὀφειλῆς μετὰ τὸν συμφητισμὸν τοῦτον ὑπόλοιπον ἐκ κεφαλαίου καὶ τόκων δεδουλευμένων καὶ μηκέτι πληρωθέντων τῇ 1 Μαρτίου 1908 θέλει καταβάλλει τὸ Δημόσιον τῇ Ἐθνικῇ Τραπεζῇ τοῖς μετρητοῖς κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν.

Τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ὀνομαστικοῦ κεφαλαίου τοῦ δανείου θέλει καταβληθῇ πρὸς τὸ Δημόσιον ὑπὸ τῶν ἀναδεχθεισῶν ὡς ἄνω τὸ δάνειον Τραπεζῶν κατ' ἀναλογίαν τῆς ὑπολοίπου συμμετοχῆς τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς καὶ τῆς συμμετοχῆς ἐκάστης τῶν ἄλλων συμβαλλομένων Τραπεζῶν ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν κατὰ δόσεις ὁριστέας ὑπ' αὐτοῦ καὶ μέχρι τῆς 1 Μαρτίου 1908 ἐπὶ προσωρινὰς ἀποδείξεις.

Τὰ ἐκάστοτε καταβαλλόμενα τῷ Δημοσίῳ ὡς ἄνωτέρω ποσὰ θέλουσι βαρυνθῇ διὰ τόκου πρὸς 5 ο/ο κατ' ἔτος, ἀφ' ἧς τεθῶσιν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Δημοσίου μέχρι τῆς 1 Μαρτίου 1908.

Οἱ τόκοι οὗτοι θέλουσι καταβληθῇ ταῖς δανειστρίαις Τραπεzaῖς παρὰ τοῦ Δημοσίου τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, καθ' ἣν παραδοθήσεται πρὸς ἐκάστην τῶν δανειστριῶν Τραπεζῶν καὶ ὁ ἀντίστοιχος ἀριθμὸς ὁμολογιῶν τοῦ δανείου εἰς τιμὴν δραχμῶν 96 καθ' ὁμολογίαν.

Ἄρθρον 5.

Τὸ Δημόσιον ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλλῃ εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος πᾶν εἰσπραττόμενον ποσὸν ἐκ τῶν διὰ τοῦ Νόμου ὑπὲρ τοῦ Θεσσαλικοῦ Γεωργικοῦ ταμείου ὀριζομένων εἰσπράξεων. Αἱ καταθέσεις αὗται ἐγγράφονται ἐν εἰδικῷ λογαριασμῷ ἐντόκῳ πρὸς 3 ο/ο κατ' ἔτος ὑπὲρ τοῦ ἐν λόγῳ ταμείου.

Ἄρθρον 6.

Διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ διὰ τῆς παρούσης συμβάσεως συνολογούμενου δανείου (τόκους, χρεωλύσιον καὶ προμήθειαν) ὑποχρεοῦται τὸ Δημόσιον νὰ καταθέτῃ τὸ βραδύτερον μέχρι τῆς 1 Ἰανουαρίου καὶ τῆς 1 Ἰουλίου ἐκάστου ἔτους εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος τὸ ἀπαιτούμενον διὰ τὴν ἑξαμηνιαίαν ὑπηρεσίαν τοῦ δανείου ποσόν, ἥτοι τῶν ἑξαμηνίων λήξεων τῆς 1 Μαρτίου καὶ τῆς 1 Σεπτεμβρίου ἐκάστου ἔτους. Τὸ ποσὸν τοῦτο λαμβάνεται κατ' ἐντολὴν τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ἐκ τῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ καταθέσεως ὑπὲρ τοῦ Θεσσαλικοῦ Γεωργικοῦ Ταμείου, ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον ὑπάρχῃ διαθέσιμον ποσόν, ἄλλως κατατίθεται ἢ συμπληροῦται ἐκ τοῦ Δημοσίου Ταμείου.

Μὴ γενομένης δὲ τῆς καταθέσεως ταύτης, τὸ διὰ τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην ἀπαιτούμενον ποσόν, ἢ ἐν περιπτώσει μερικῆς καταβολῆς, ὅσον ποσὸν ἀπαιτεῖται πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἑξαμηνιαίας ὑπηρεσίας, ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος δικαιούται νὰ κρατήσῃ ἐκ τῶν παρ' αὐτῇ εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Δημοσίου κατατεθειμένων πλεονασμάτων τῶν εἰς τὴν Διεθνῇ Ἐπιτροπῇ τοῦ Ἑλέγχου ἐκχεωρημένων προσόδων, ἀμέσως μετὰ τὰς ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης ἐνεργουμένας καταβολὰς διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἐν τῷ Νόμῳ περὶ Διεθνούς Ἑλέγχου ἀναφερομένων δανείων καὶ τῶν ἐτέρων δανείων, ὧν μεταγενεστέρως μέχρι τῆς σήμερον ἐξησφαλίσθῃ ἡ ὑπηρεσία διὰ τῶν αὐτῶν πλεονασμάτων· οὐχ ἥττον τὸ Δημόσιον δικαιούται ἐκτὸς τῶν ἄνωτέρω ἀναφερομένων δανείων νὰ καθορίσῃ ἐν περιπτώσει νέου δα-

νείου ἢ αὐξήσεώς τινος τῶν προηγουμένων δανείων, ποσὸν ἐκ τῶν προσόδων τούτων μέχρι ἐνδὸς ἑκατομμυρίου εἰς χρυσὸν καθ' ἑξαμηνίαν, ἐπὶ τῷ τέλει, ὅπως προηγῆται τοῦ γενομένου καθορισμοῦ διὰ τῆς παρούσης συμβάσεως πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ὑπηρεσίας τοῦ διὰ ταύτης συνομολογουμένου δανείου.

Ἄρθρον 7.

Πᾶσα εἰσπραξις ἢ κατάβολή προβλεπομένη ὑπὸ τῆς παρούσης συμβάσεως ἐκτελεῖται ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος. Συνεπῶς ἡ ἐκδοσις τῶν σχετικῶν ἐνταλμάτων, γραμματίων εἰσπράξεως καὶ ἐτέρων ἀπαιτουμένων διὰ τὴν λογιστικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κράτους διατυπώσεων ἢ ἐγγράφων τοῦ δημοσίου λογιστικοῦ ἐνεργοῦνται καὶ ἐκ τῶν ὑστέρων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐν τοῖς λογιστικοῖς βιβλίοις τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς ἐγγραφῶν.

Ἄρθρον 8.

Ἐν περιπτώσει ἐκδόσεως μέρους ἢ τοῦ ὅλου τοῦ δανείου εἰς δημοσίαν ἐγγραφὴν πᾶσαι αἱ δαπάναι τῆς ἐκδόσεως ἔσσονται εἰς βάρος τῶν συμβαλλομένων Τραπεζῶν.

Ἄρθρον 9.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τοῦ διὰ τῆς παρούσης συμβάσεως συνομολογουμένου δανείου εἰσὶν ἀπηλλαγμένοι παντὸς φόρου ὑφισταμένου καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ἐπιβληθησομένου. Ἡ δὲ παροῦσα σύμβασις, οἱ τίτλοι τῶν ὁμολογιῶν, αἱ ἀποδείξεις ἐγγραφῆς τὰ τοκομερίδια καὶ τὰ πινάκια αὐτῶν, αἱ ἐξοφλούμεναι ὁμολογίαι καὶ ἐν γένει πάντα τὰ σχετικὰ τῇ συνομολογήσει, ἐκδίδει καὶ ὑπηρεσίᾳ τοῦ δανείου ἐγγραφα, ἀπαλλάσσονται παντὸς τέλους χαρτοσήμου.

Ἄρθρον 10.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης συμβάσεως ἤρτηται ἀπὸ τῆς νομοθετικῆς αὐτῆς κυρώσεως μέχρι τῆς 30 Ἰουνίου ἐ. ἔ.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 2 Ἀπριλίου 1907.

Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν

Ἀ. Ν. Σιμόπουλος.

Ὁ Διοικητὴς τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος
Στ. Στρέϊτ.

Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν
Ζαφείριος Μάτσας.

Ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς
Ἀ. Καπάζογλους.

Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἀνατολῆς
Μ. Καμάρας.

Χρεωλυτικός πίναξ Γεωργικοῦ Θεσσαλικοῦ δανείου
Δραχμῶν 10,000,000—5 % 1907

Αὔξων ἀριθμὸς κληρ.	Ἐποχὴ κληρώσεως	Ἀριθμὸς ἐξοφλητέων εἰς τὸ ἄρτιον ὁμολογιῶν	Αὔξων ἀριθμὸς κληρ.	Ἐποχὴ κληρώσεως	Ἀριθμὸς ἐξοφλητέων εἰς τὸ ἄρτιον ὁμολογιῶν
				Ἐκ μεταφορᾶς ..	32270
1	1 Αὐγούστου 1908	730	31	1 Αὐγούστου 1923	1550
2	» Φεβρουαρίου 1909	750	32	» Φεβρουαρίου 1924	1580
3	» Αὐγούστου »	780	33	» Αὐγούστου »	1620
4	» Φεβρουαρίου 1910	790	34	» Φεβρουαρίου 1925	1660
5	» Αὐγούστου »	810	35	» Αὐγούστου »	1700
6	» Φεβρουαρίου 1911	830	36	» Φεβρουαρίου 1926	1740
7	» Αὐγούστου »	850	37	» Αὐγούστου »	1790
8	» Φεβρουαρίου 1912	880	38	» Φεβρουαρίου 1927	1840
9	» Αὐγούστου »	890	39	» Αὐγούστου »	1880
10	» Φεβρουαρίου 1913	920	40	» Φεβρουαρίου 1928	1920
11	» Αὐγούστου »	940	41	» Αὐγούστου »	1980
12	» Φεβρουαρίου 1914	970	42	» Φεβρουαρίου 1929	2020
13	» Αὐγούστου »	990	43	» Αὐγούστου »	2070
14	» Φεβρουαρίου 1915	1010	44	» Φεβρουαρίου 1930	2130
15	» Αὐγούστου »	1040	45	» Αὐγούστου »	2180
16	» Φεβρουαρίου 1916	1060	46	» Φεβρουαρίου 1931	2230
17	» Αὐγούστου »	1100	47	» Αὐγούστου »	2290
18	» Φεβρουαρίου 1917	1110	48	» Φεβρουαρίου 1932	2350
19	» Αὐγούστου »	1150	49	» Αὐγούστου »	2400
20	» Φεβρουαρίου 1918	1180	50	» Φεβρουαρίου 1933	2470
21	» Αὐγούστου »	1200	51	» Αὐγούστου »	2530
22	» Φεβρουαρίου 1919	1240	52	» Φεβρουαρίου 1934	2590
23	» Αὐγούστου »	1260	53	» Αὐγούστου »	2650
24	» Φεβρουαρίου 1920	1300	54	» Φεβρουαρίου 1935	2720
25	» Αὐγούστου »	1330	55	» Αὐγούστου »	2790
26	» Φεβρουαρίου 1921	1360	56	» Φεβρουαρίου 1936	2860
27	» Αὐγούστου »	1400	57	» Αὐγούστου »	2930
28	» Φεβρουαρίου 1922	1430	58	» Φεβρουαρίου 1937	3000
29	» Αὐγούστου »	1470	59	» Αὐγούστου »	3080
30	» Φεβρουαρίου 1923	1500	60	» Φεβρουαρίου 1938	3180
	Εἰς μεταφορὰν	32270		Σύνολον	100000

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 2 Ἀπριλίου 1907

Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν
Α. Ν. ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ Διοικητὴς τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς
Στ. Στρέϊτ

Ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς
Α. Καπάρογλους

Ὁ Γεν. Διευθυντὴς τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν
Ζ. Μάτσας

Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἀνατολῆς
Μ. Καμάρας

ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Τῆς προσθήκης τελευταίας παραγράφου εἰς τὸ νομοσχέδιον περὶ συμπληρώσεως τοῦ Α᾽ νόμου.

Εἰς πολλὰ μέρη τῆς Θεσσαλίας οἱ γεωργοὶ ἠγόρασαν κοινῶς καὶ ἀδιαίρετως παρὰ τῶν πρώην κυρίων κτημάτων τινα, ἥτοι ἢ χωρία ὁλοκλήρᾳ ἢ μέρη αὐτῶν (τσιφλικομερίδια ἢ ἀλιακάδες) καὶ διὰ τὸ τίμημα αὐτῶν ἐχορήγησαν ὑποθήκην ἀδιαίρετον εἰς τοὺς πωλητὰς ἢ εἰς τὴν πρώην Τράπεζαν Ἡπειροθεσσαλίας ἢ τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν ἢ εἰς ἄλλους ἰδιώτας, παρ' ὧν ἐδανείσθησαν ποσὸν τι πρὸς πληρωμὴν τοῦ τιμήματος. Ἐνεκα δὲ ἀνεπαρκείας τινῶν πρὸς πληρωμὴν τῶν τόκων τοῦ δανείου, ἢ διαφωνίας μεταξὺ τῶν, ἢ τῆς ἀνηλικιότητος τῶν κληρονόμων τῶν ἀποβιώσαντων συνιδιοκτητῶν, ἐγεννήθη ἀνώμαλος καὶ πάντῃ δυσάρεστος κατάστασις, ἐξ ἧς ζημιοῦνται καὶ ὁσημέραι εἰς χείρονα οἰκονομικὴν κατάστασιν περιέρχονται οὗτοι, ἂν μὴ ληφθῇ πρόνοια τις ὑπὲρ αὐτῶν, ὧν τὰ κτήματα ἐκπλειστηριάζονται ὑπὸ τῶν δανειστῶν ἕνεκα τῶν προσημειωθεῶν ἀνωμαλιῶν, καὶ οὕτως οἱ καλοὶ καὶ ἐργατικοὶ γεωργοκτηματῖαι συγκαταστρέφονται ἕνεκα τῶν ὀλίγων δυστρόπων ἢ τῶν ἕνεκα νομίμου κωλύματος μὴ δυναμένων νὰ συναινέσωσιν εἰς τὴν διανομὴν. Ἐπομένως φρονοῦμεν, ὅτι τελείως ὑφίστανται οἱ λόγοι οἱ προκαλέσαντες τὴν ψήφισιν τῶν Α᾽ ΝΒ' καὶ Α᾽ νόμων καὶ τὴν ὑποβολὴν τοῦ προκειμένου νομοσχεδίου ἐπιβάλλοντες νὰ χορηγηθῶσι καὶ πρὸς αὐτοὺς τὰ εὐεργετήματα τοῦ ἐπὶ ἐγγυήσει τοῦ Κράτους δανεισμοῦ ἀπὸ τὴν Τράπεζαν καὶ ἡ διευκόλυνσις τῆς διανομῆς τῶν κτημάτων καὶ τοῦ καταμερισμοῦ τοῦ χρέους τῶν, δι' ὃ καὶ προτείνομεν τὴν κατωτέρω προσθήκην, διὰ τῆς ὁποίας χορηγεῖται μὲν εἰς τὴν Κυβέρνησιν ἡ ἄδεια νὰ χορηγήσῃ καὶ εἰς τὰ δάνεια ταῦτα τὴν ἐγγυήσιν τοῦ Κράτους, ἐπιτρέπεται δὲ ἡ εὐκολία τῆς διανομῆς τῶν τοιούτων κτημάτων, καὶ ὁ καταμερισμὸς τῶν ἐπὶ τούτων ἐνυποθήκων δανείων κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ Α᾽ νόμου, καὶ συμπληροῦται ὑπὸ τοῦ εἰρημένου νομοσχεδίου.

Προσθήκη τελευταίας παραγράφου εἰς τὸ νομοσχέδιον περὶ συμπληρώσεως τοῦ νόμου Α᾽.

«Αἱ διατάξεις τοῦ νόμου Α᾽ ΝΒ' καὶ Α᾽ νόμου (ὡς συμπληροῦνται διὰ τοῦ παρόντος) δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῶσι καὶ ἐπὶ κτημάτων εἴτε ὁλοκλήρων χωρίων, εἴτε μεριδίων τσιφλικίων (ἀλιακάδων) ἀγορασθέντων ἤδη κοινῶς καὶ ἀδιαίρετως παρὰ πολλῶν γεωργοκτηματιῶν καὶ ὑποκειμένων εἰς δάνειον ἐνυπόθηκον ἀδιαίρετως πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν (εἴτε πρωτοτύπως, εἴτε ὡς ὑποκαταστάσαν εἰς τὰ δικαιώματα τῆς Τραπεζῆς Ἡπειροθεσσαλίας) ἢ καὶ πρὸς ἰδιώτας, ὧν τὰ δάνεια ἤθελε συναινέσει ν' ἀναλάβῃ ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῶν προσημειωθέντων νόμων, ὑπὸ τὴν ἐγγυήσιν τοῦ Κράτους, ἡτις ἐπιτρέπεται νὰ χορηγηθῇ καὶ ἐπὶ τῶν τοιούτων δανείων.»

Ἐν Ἀθήναις τὴν 5 Φεβρουαρίου 1902.

Οἱ βουλευταὶ

Γεώργιος Ροδόπουλος, Τυρνάβου

Ἰω. Γιαννακίτσας, Λαρίσης.

Ν. Ταρμπάκης, Τρικκάλων

Μιχ. Φωτιάδης, Δομοκοῦ

Ἰωσήφ Γρηγοριάδης, Φαρσάλων.

ΤΡΟΠΟΛΟΓΙΑ

Ἐπὶ τοῦ νομοσχεδίου περὶ συμπληρώσεως τοῦ νόμου Α᾽ τῆς 3 Ἀπριλίου 1891 περὶ ἐγγυήσεως τοῦ Κράτους εἰς ἐνυπόθηκα δάνεια γεωργοκτηματιῶν.

Νὰ προστεθῇ καὶ ἡ ἐξῆς διάταξις :

«Αἱ ἀνωτέρω διατάξεις περὶ διανομῆς τῶν κτημάτων καὶ κατανομῆς τῶν ἐνυποθήκων χρεῶν τῶν ὀφειλετῶν κατοίκων χωρίων ἐξ ἀδιαίρετου ἐξηγορασμένων ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐκείνων χωρίων τοῦ νομοῦ Ἀρτης, ὧν τὸ τίμημα, ἢ ὅλον ἢ μέρος, ὀφείλεται τῇ Ἐθνικῇ Τραπεζῇ τῆς Ἑλλάδος, ὑποχρεουμένη νὰ ἄρῃ τὴν ἀλληλεγγυότητα.

» Ἐπίσης ἐπιτρέπεται τῷ Ὑπουργῷ τῶν Οἰκονομικῶν νὰ δώσῃ τὴν ἐγγυήσιν τοῦ Κράτους, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν νόμων Α᾽ ΝΒ' τοῦ 1890 καὶ Α᾽ τοῦ 1891 καὶ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου, τῇ Ἐθν. Τραπεζῇ τῆς Ἑλλάδος, ἐὰν αὕτη διὰ συμβάσεως ἤθελεν ἀναλάβῃ τὴν πληρωμὴν τῶν χρεῶν πρὸς τὸν τέως ἰδιοκτήτην τῶν ὀφειλομένων ὑπὸ τῶν κατοίκων τῶν ἀδιαίρετως ἐξηγορασμένων ἄλλων χωρίων τοῦ νομοῦ Ἀρτης, τῶν εἰσέτι ὀφειλόντων ἢ ὅλον τὸ τίμημα ἢ μέρος αὐτοῦ τῷ τέως ἰδιοκτήτῃ αὐτῶν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Φεβρουαρίου 1902.

Ε. Γαρουφαλιάς

Βουλευτὴς Ἀρτης,

ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Τοῦ νομοσχεδίου περί συμπληρώσεως τοῦ νόμου Α 20' τῆς 3' Ἀπριλίου 1891 περί ἐγγυήσεως τοῦ Κράτους εἰς ἐνυπόθηκα δάνεια γεωργοκτηματιῶν.

Πρὸς τὴν Βουλὴν.

Μεταξὺ τῶν νομοσχεδίων, ὧν δὲν συνετελέσθη εἰς τρεῖς ἀναγνώσεις ἢ ψήφισις κατὰ τὴν παρελθούσαν τῆς Βουλῆς Σύνοδον, καταλέγεται καὶ τὸ περί συμπληρώσεως τοῦ νόμου Α 20' τῆς 3' Ἀπριλίου 1891 περί ἐγγυήσεως τοῦ Κράτους εἰς ἐνυπόθηκα δάνεια γεωργοκτηματιῶν, ἀπομεινάν ἐψηφισμένον εἰς δευτέραν ἀνάγνωσιν.

Τὸ νομοσχέδιον τοῦτο, σκοποῦν τὴν ἄρσιν τῶν δυσχερειῶν περί τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἀνωτέρω νόμου, ὧν ἕνεκα ἀπειλεῖται ἵνα οὗτος ἀπὸ εὐεργετικοῦ διὰ τοὺς οὓς ἀφορᾷ γεωργοκτηματίας ἀποβῇ ἐξολοθρευτικὸς αὐτῶν, ἐπαναφέροντες εἰς τὴν ψῆφον τῆς Βουλῆς.

Εἰς τὸ νομοσχέδιον ἐπηνέγκομεν προσθήκας τινὰς, ἐπουσιώδεις ὅλως, σκοπούσας τὴν πληρεστέραν σαφήνειαν καὶ αἰτίνας ἐνδείκνυνται διὰ γραφῆς διὰ κυρτῶν γραμμάτων ἐν τῷ κειμένῳ αὐτοῦ.

Ἐπίσης προσθήκην ἀποτελεῖ τὸ ἀκροτελεύτιον ἐδάφιον τοῦ νομοσχεδίου, ὅπερ εἶναι ἀναγκαϊότατον πρὸς τελείαν ἐξομάλυνσιν τῶν τυχόν ὑφισταμένων πρὸς τὸν τέως ἰδιοκτήτην ληψοδοσιῶν τῶν ἀγοραστῶν τῶν περί ὧν πρόκειται ἐν τῷ νομοσχεδίῳ χωρίων διὰ μικρὸν ὑπόλοιπον ἐκ τοῦ ὅλου τιμήματος, καθόσον ἄνευ τῆς τοιαύτης προνοίας οἱ ἐκ τοῦ ἀδιανεμήτου τοῦ χωρίου καὶ τοῦ ἀλληλεγγύου τοῦ ἐν λόγῳ χρέους κίνδυνοι ἤθελον ἐξακολουθεῖ ὑφιστάμενοι, δέον δὲ οὗτοι νὰ ἀρθῶσι διὰ τῆς ἐφαρμογῆς ἥδη τῶν νόμων ΑΩΝΒ' καὶ Α 20' καὶ διὰ τὸ ὡς εἴρηται χρέος πρὸς τὸν τέως ἰδιοκτήτην, ὅπως ὑπὸ τὰς διατυπώσεις τῶν νόμων τούτων διατηρηθῶσιν αἱ κατ' αὐτοὺς ἀσφάλειαι καὶ ἐν τῇ περιπτώσει τῆς ἀναλήψεως τοῦ χρέους ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς καὶ τῆς παροχῆς τῆς ἐγγυήσεως τοῦ Κράτους διὰ τὸ ἀναληφθῆσόμενον χρέος.

Ἡ ὑπόβολή τοῦ νομοσχεδίου εἰς τὴν Βουλὴν ἐγένετο διὰ λεπτομεροῦς εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως ἣν κρίνομεν ἐπ' ἀναγκῆς νὰ παραθέσωμεν ἔχουσιν ὡς ἑξῆς:

«Μετὰ τὴν εἰς τὸ ἡμέτερον κράτος προσάρτησιν τῆς »θρессαλίας καὶ τοῦ νομοῦ Ἄρτης, ἀνεπτύχθη παρὰ »τοῖς ὑπὸ τὴν ιδιότητα ἐπιμόρτων καλλιεργητῶν ἐγ- »κατεστημένοις εἰς χωρία ἀνήκοντα εἰς μεγάλους ἰδιο- »κτήτας γεωργοῖς τὸ αἶσθημα τῆς διὰ πάσης θυσίας »μεταβολῆς τῶν, ἐν οἷς ἦσαν ἐγκατεστημένοι, κτημά- »των εἰς κτήσεις ἰδίας. Ἐπὶ τούτῳ χωρίων τινῶν οἱ »κάτοικοι, ἰδίᾳ ἐν τῷ νομῷ Ἄρτης, ἐξηγόρασσαν ταῦτα, »ἐπὶ τῷ ὄρῳ τῆς διὰ χρεολυτικῶν δόσεων πληρωμῆς »τοῦ τιμήματος καὶ τῆς ἀλληλεγγύης διὰ τὸ ὅλον »τοῦ κτήματος τίμημα, ἐπὶ τόκῳ δὲ μεγάλῳ, ἥτοι »ὑπὲρ τὰ 8 ο/ο.

«Ἐκ τῆς ἀλληλεγγύης ὅμως προέκυψαν ἄτοπα, »καθόσον τινὲς τῶν ὀφειλετῶν δὲν ἐξεπλήρωσαν τὰς »ὑποχρεώσεις των καὶ οἱ δυνάμενοι καὶ βουλόμενοι

»ἐπαυσαν, ἔνεκα τούτου, νὰ πληρώσωσιν, ἐντεῦθεν δὲ
»ἐπέκειτο ἡ ἀκύρωσις τῶν συμβάσεων τῆς ἀγοραπω-
»λησίαις ἐπὶ ἀπωλείαι τῶν μέχρι τότε πληρωθέντων.

«Ἡ κατάσταση αὕτη τῶν ὑπὸ τὰς ῥηθείσας περι-
»στάσεις διατελούντων γεωργῶν εἵλκυσε σπουδαίως
»τὴν προσοχὴν τῆς Κυβερνήσεως, ἣτις ἀπεφάσισε νὰ
»ἐλθῇ ἄρωγός εἰς αὐτοὺς καὶ ἐπὶ τούτῳ προυκλήθη ὁ
»κατὰ τὸ 1890 ψηφισθεὶς ὑπὸ στοιχεῖον ΑΩΝΒ' νόμος
»περὶ ἐγγυήσεως τοῦ Κράτους εἰς ἐνυπόθηκα δάνεια
»γεωργοκτηματιῶν σκοποῦντα τὴν ἐξαγορὰν τῶν χω-
»ρίων ἐπὶ ἐλαφροτέρῳ τόκῳ.

«Ἐπειδὴ ὁμως καὶ εἰς τὰ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ νόμου
»τούτου συνομολογηθέντα μετὰ τῆς Ἑπειροθεσσαλικῆς
»Τραπεζῆς δάνεια διετηρήθη τὸ ἀδιαίρετον ἐν τῇ κτή-
»σει τοῦ ἀγορασθέντος χωρίου καὶ ἡ ἀλληλεγγύη τῶν
»ὀφειλετῶν, τὰ αὐτὰ σχεδὸν προέκυψαν ἄτοπα, μεγά-
»λης μερίδος τῶν ὀφειλετῶν μὴ ἐκπληρούντων τὰς ὑπο-
»χρεώσεις των.

«Ὁ λόγος οὗτος προυκάλεσε τὴν ψήφισιν τοῦ ὑπὸ
»στοιχ. ΑΩΟ' τοῦ 1891 νόμου, δυνάμει τοῦ ὁποῦ
»(ἄρθρ. 3) ἐπετράπη ἡ ἐξώδικος διανομὴ τῶν κτημάτων
»καὶ κατανομὴ τῶν χρεῶν πρὸς ἄρσιν τῆς ἀλληλεγγύ-
»γύης, ἀλλὰ καὶ ὁ νόμος οὗτος ἔνεκα πολλῶν ἀτελειῶν
»καὶ δυσχερειῶν, ἀποδειχθεῖσιν κατὰ τὴν ἀπόπειραν
»τῆς ἐφαρμογῆς αὐτοῦ, ἀπέβη ἀνεκτέλεστος.

«Ἀπὸ τῆς ψηφίσεως τοῦ νόμου τούτου παρῆλθον
»δέκα περίπου ἔτη. Διὰ τῆς παρελεύσεως ταύτης τοῦ
»χρόνου αἱ δυσχέρειαι τῆς ἐκτελέσεως τοῦ νόμου ηὔξή-
»θησαν καὶ ἐπολλαπλασιάσθησαν, ἡ δὲ ἐφαρμογὴ αὐ-
»τοῦ κατέστη σχεδὸν πάντῃ ἀνέφικτος.

«Πολλοὶ τῶν ἀρχικῶν ἀγοραστῶν ἐξέλιπον. Πολλῶν
»οἱ κληρονόμοι, ἢ εἶναι ἀνήλικοι, ἢ εἶναι ἄγνωστοι.
»Πολλοὶ εἶχον πωλήσει τὰ μερίδια αὐτῶν, τὸ δὲ χεί-
»ριστον πολλοὶ μετεδίβασαν κατὰ κυριότητα (διαιρετῶς)
»ὁρισμένα κτήματα πρὸς διαφόρους, ἐνῶ τὰ μερίδια
»αὐτῶν ἦσαν ἰδανικὰ ἐπὶ τοῦ ὅλου χωρίου. Ἐν τῷ
»μεταξὺ καὶ πολλοὶ τῶν χωρικῶν, οἵτινες ἦσαν ἀκρι-
»βεῖς εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν τόκων καὶ χρεωλυσίου,
»βλέποντες ὅτι ὡς ἐκ τῆς ἀμελείας τῶν ἄλλων οὐδὲν
»ὠφελοῦντο, ἀφοῦ ὡς ἐκ τῆς ἀλληλεγγύης τὸ ὅλον
»χρέος ἐπεβάρυνεν ἐξ ἴσου πάντας, ἤρξαντο καὶ αὐτοὶ
»καθυστεροῦντες τὴν πληρωμὴν. Οὕτω καὶ τὸ χρέος
»ηὔξανε καὶ αἱ σχέσεις τῶν συνιδιοκτητῶν κατέστη-
»σαν μᾶλλον περίπλοκοι, ἡπειλεῖτο δὲ ἀναποφεύκτως
»ἡ ἀναγκαστικὴ ἐκποίηση τοῦ ὅλου κτήματος, τὸ
»ὁποῖον περιερχόμενον εἰς ἓνα τινὰ θὰ ἐστέρει τοὺς χωρι-
»κοὺς διὰ παντὸς τῆς ἐλπίδος τῆς μετὰ τόσου ζήλου
»καὶ θυσιῶν ἐπιδιωχθείσης, ἵνα καταστῶσιν ἕκαστος
»κύριος τεμαχίου γῆς, τὸ ὁποῖον ν' ἀναγνωρίζη ὡς
»ἀσφαλῶς ἀνῆκον αὐτῷ.

«Βλέποντες οὕτω τὸν κίνδυνον ἐπικείμενον αὐτοῖς οἱ
»χωρικοὶ ἐξεδήλωσαν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ δοθῇ ὀριστικὴ
»τις λύσις, συμβιβάζουσα τὰ συμφέροντα ὅλων καὶ
»ἐξασφαλίζουσα ἅπαξ διὰ παντὸς τὴν θέσιν ἑκάστου, δι'
»ἧς καταργουμένου τοῦ ἀδιαιρέτου καὶ τῆς ἀλληλεγγύ-

»σιν ὁ εἰρηνοδίκης ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ληφθεῖσων παρ'
 »αὐτοῦ ἐπὶ τόπου πληροφοριῶν μέλλει αὐτὸς νὰ καθο-
 »ρίσῃ τὰ ἀνήκοντα αὐτοῖς μερίδια τοῦ κτήματος ὡς
 »καὶ τὸ ἀναλογοῦν αὐτοῖς μέρος τοῦ χρέους. Ἐν τῷ
 »προσδιορισμῷ τούτῳ ὁ Εἰρηνοδίκης ἐνεργεῖ κατ' ἀνάγ-
 »κην ἄνευ περιορισμοῦ τινος παρὰ τῶν δικαιούχων.
 »Ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ δηλωθέντα ὁμοφώνως παρὰ τῶν
 »χωρικῶν ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου καὶ διὰ τὰ
 »προσδιορισθέντα ὑπὸ τοῦ Εἰρηνοδίκου ὑπάρχει εἰς περιο-
 »ριστικὸς ὁρος καὶ ἅμα ἐγγύησις, ἡ συναίνεσις τοῦ
 »ἀντιπροσώπου τοῦ Δημοσίου καὶ τῆς Ἐθνικῆς Τραπε-
 »ζης. Διὰ τῆς συναίνεσεως πρόκειται νὰ προληφθῶσιν
 »ἀδικίαι κατὰ τε τὴν διανομὴν τοῦ κτήματος καὶ τὴν
 »κατανομὴν τοῦ χρέους, ὅθενδῆποτε προελθοῦσαι ἐπι-
 »ζήμιοι διὰ τοὺς μεριδιούχους καὶ ἐπιζήμιοι ἴσως καὶ
 »εἰς τὸ ἐγγυηθὲν Δημόσιον καὶ τὴν δανείστριαν Ἐθني-
 »κὴν Τράπεζαν.

«Ἡ ἔκθεσις ἡ ὀριστικῶς καταρτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ εἰ-
 »ρηνοδίκου καὶ διὰ τῆς συναίνεσεως τοῦ Δημοσίου καὶ
 »τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς ἀμετάκλητος καταστᾶσα,
 »κατατεθεῖσα παρὰ συμβολαιογράφῳ καὶ μεταγραφεῖσα
 »θ' ἀποτελῇ τὸν τίτλον τῆς κυριότητος δι' ἕκαστον
 »τέως κοινωνὸν τοῦ κτήματος καὶ νῦν διαιρετῶς κύριον
 »ἀποκλειστικῶς τοῦ μεριδίου αὐτοῦ. Ἡ αὕτῃ ἔκθεσις
 »θὰ ἐπέχῃ τύπον νομίμου τίτλου διὰ τὰ μερικὰ πλέον
 »καθιστάμενα δάνεια τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς πρὸς τοὺς
 »διαφόρους ιδιοκτήτας, καὶ ἅμα θὰ χρησιμεύῃ διὰ
 »τὴν τροπὴν τῆς γενικῆς ὑποθήκης εἰς μερικὴν καὶ
 »τέλος ἐν ἀποσπᾶσματι ὡς τίτλος ἐκτελεστὸς διὰ τὴν
 »ἀναγκαστικὴν ἐκτέλεσιν κατὰ τῶν ὀφειλετῶν ἐκά-
 »στων καὶ ἐπὶ τῶν ἐνυποθήκων κτημάτων τῶν βεβα-
 »ρημένων ὑπὸ τοῦ μέρους τοῦ χρέους.

«Τὸ τρίτον καὶ τελευταῖον εἶναι ἡ τροπὴ τῆς γε-
 »νικῆς ὑποθήκης εἰς μερικὰς ἐπιμελείας τῆς Τραπεζῆς.
 »Ἡ τροπὴ αὕτη, ὡς ρητῶς λέγεται ἐν τῷ σχεδίῳ,
 »διατηρεῖ τὴν τάξιν αὐτῆς, ἣν εἶχεν ὡς γενικὴ ἀπέ-
 »ναντι πάσης ὑποθήκης ἢ βάρους νεωτέρου τῆς ἀρ-
 »χικῶς ἐγγραφείσης γενικῆς ὑποθήκης.

«Ὁ περιορισμὸς τῆς νομίμου ἀπαρτίας τῶν δηλούν-
 »των τὴν συναίνεσιν περὶ διανομῆς τοῦ κτήματος καὶ
 »καὶ κατανομῆς τοῦ χρέους χωρικῶν κατέστη ἀναγ-
 »καῖος, ὡς ἐκ τῶν ἐπελθουσῶν ἀπὸ δεκαετίας ἐν τοῖς
 »προσώποις τῶν ἀρχικῶν δικαιούχων μεταβολῶν, περὶ
 »ῶν εἵπομεν καὶ ἄνωτέρω.

«Ἐπὶ τῇ εὐχῇ τῶν χωρικῶν νὰ ἔχωσι μέρος τι ἀδια-
 »νέμητον πρὸς κοινὴν χρῆσιν διὰ βοσκὰς, λαμβάνεται
 »ἐν τῷ νομοσχεδίῳ καὶ περὶ τούτου πρόνοια. Τὸ κοι-
 »νοτικὸν καθιστάμενον μέρος τοῦτο τοῦ κοινοῦ τέως
 »κτήματος δύναται νὰ βαρυνθῇ καὶ διὰ μέρους τοῦ
 »χρέους, δύναται δὲ καὶ νὰ ἀφεθῇ ἐλεύθερον τῇ συναι-
 »νέσει τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς καὶ τοῦ Δημοσίου.

«Ὡς ἐκ τῆς καθυστερήσεως τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ὅλου
 »χρέους ἦτοι τῆς καταβολῆς τόκου καὶ χρεωλυσίου
 »δὲν ἦτο δυνατόν ἐντὸς τῆς ἀρχικῶς ταχθείσης προ-
 »θεσμίας νὰ γίνῃ ἡ ἐξόφλησις αὐτοῦ.

γύης θὰ καθίσταντο ἀνεξάρτητοι ἀπ' ἀλλήλων ἐν τε τοῖς δικαιώμασι καὶ ταῖς ὑποχρεώσεσιν αὐτῶν.

«Ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα, ἥτις ὑποκατέστη εἰς τὰ δικαιώματα τῆς Προνομιούχου Τραπεζῆς Ἡπειροθεσσαλίας, ὡς δανειστρίας τῶν χωρικῶν, ἐπὶ τῇ δηλωθείσῃ ταύτῃ ἐπιθυμίᾳ παρὰ τῶν φρονιμωτέρων χωρικῶν προθύμως συνήνεσε κατ' ἀρχὴν εἰς τὴν διανομὴν τοῦ κοινοῦ χωρίου καὶ τὴν ἀνάλογον κατανομὴν τοῦ κοινοῦ χρέους εἰς ἕκαστον μερικὸν πλεόν ἰδιοκτήτην, καταργουμένης τῆς τέως ὑφισταμένης ἀλληλεγγύης, ὁδίοτι καὶ αὕτη τὴν ἀξίωσιν τῶν χωρικῶν, ἵνα ἕκαστος γνωρίζῃ τί ἀνήκῃ εἰς αὐτὸν ἀποκλειστικῶς καὶ πόσον τὸ βαρὺν αὐτῷ χρέος, ἔκρινεν ὡς λίαν εὐλογον καὶ λογικὴν. Τὸ δημόσιον ὡς γνωστὸν διαφέρεται εἰς τὰ δάνεια τῶν ἐν τῷ νομῷ Ἀρτῆς χωρίων, ὡς παρασχὼν τὴν ἐγγύησιν αὐτοῦ διὰ τὸ ἥμισυ τῶν δανείων. Ἐνεκα τοῦ λόγου τούτου καὶ ἐν τῷ γενικωτέρῳ συμφέροντι ἔπρεπε νὰ ληφθῇ ἡ δέουσα πρόνοια, ὅπως ἐπιτευχθῇ λύσις τοῦ ζητήματος τούτου δικαία καὶ διαφυλάσσουσα τὰ λογικὰ συμφέροντα πάντων.

»Πρὸς τοῦτο κατηρτίσθη τὸ μετὰ τῆς παρούσης ὑποβαλλόμενον εἰς τὴν Βουλὴν νομοσχέδιον, οὗ σκοπὸς εἶναι νὰ καθορισθῶσιν οἱ ὅροι, ὑφ' οὓς μετ' ἐπισταμένην μελέτην γενομένην παρ' ἀρμοδίου ἐπὶ τόπου τῶν μερικῶν περιστάσεων τῶν χωρίων ἐν τῷ νομῷ Ἀρτῆς, καὶ διὰ τῆς ἐπιψηφίσεως τοῦ ὁποίου δυνάμεθα ἀσφαλῶς νὰ καταλήξωμεν κατὰ τὴν κρίσιν ἡμῶν εἰς πραγματοποιήσιν τοῦ σκοποῦ. Οὕτω θὰ καταρτισθῇ βάσις ἀσφαλῆς πρὸς ἐκκαθάρισιν τῶν σχέσεων τῶν χωρικῶν οὐχὶ μόνον ἐν τῷ νομῷ Ἀρτῆς, ἀλλὰ καὶ ἀλλαχοῦ, ὅπου ὑφίστανται ὅμοιαι περιστάσεις, ὅποῃ ἐν τῷ νομῷ Ἀρτῆς.

«Ἡ διατύπωσις τῶν διατάξεων ἐγένετο ὅσον ἔνεστι λεπτομερῶς καὶ ἀκριβῶς ἐπὶ τῷ διττῷ σκοπῷ, ἵνα καὶ ἐξασφαλισθῇ ἡ πρακτικὴ αὐτῶν ἐφαρμογὴ καὶ ἅμα μηδεὶς ἀδικηθῇ, ἀλλ' ἕκαστος τῶν διαφορομένων τύχῃ κατὰ τὸ ἐφικτὸν τοῦ δικαίου αὐτοῦ.

«Κατὰ τὸ ὑποβαλλόμενον σχέδιον νόμου τρία εἶναι τὰ στάδια, καθ' ἃ θὰ πραγματοποιηθῇ ἡ διανομὴ τοῦ κτήματος καὶ ἡ κατανομὴ τοῦ χρέους. Ἐν πρώτοις παρίστανται οἱ σύμφωνοι τῶν χωρικῶν καὶ ἀποτελοῦντες τὸ ἥμισυ πλεόν ἐνὸς πρὸς δήλωσιν τῶν μερίδων αὐτῶν καὶ τοῦ ἀναλογοῦντος ἐκάστῳ αὐτῶν μέρους τοῦ χρέους ἐνώπιον συμβολαιογράφου. Μετὰ τὴν δήλωσιν ὁ ἀρμόδιος Εἰρηνοδίκης ἐπὶ τῇ βάσει σχεδιαγράμματος τοῦ ὅλου κτήματος ἐκπονηθέντος ὑπὸ τοῦ διορισθησομένου πρὸς τοῦτο παρὰ τῆς Κυβερνήσεως δημοσίου γεωμέτρου ἢ μηχανικοῦ συντάσσει τὴν πλήρη καὶ ὀριστικὴν ἐκθεσιν περὶ τῆς διανομῆς κατὰ μερίδας τοῦ ὅλου κτήματος καὶ τῆς κατανομῆς τοῦ χρέους εἰς τοὺς διαφόρους μεριδιούχους. Ἐν τῇ ἐκθέσει ταύτῃ ὁ εἰρηνοδίκης ὀφείλει νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὰς συμφωνίας δηλώσεις τῶν ἀποτελεσάντων τὴν νόμιμον ἀπαρτίαν διὰ τὴν δήλωσιν ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου. Διὰ τοὺς μὴ ἐμφανισθέντας πρὸς δήλω-

θεσμία, σύμφωνας δὲ πρὸς ταύτην καταλογίζεται
καὶ ἡ ἐκουσία χρεωλυτικὴ δόσις δι' ἕκαστον ὀφειλέ-
την. Ὅπως μὴ τεθῇ ἡ οὕτω γενομένη ἅπαξ διανομὴ
ὕπὸ ἀμφισβήτησιν πλέον καὶ ἐπανέλθωσι τὰ πράγ-
ματα εἰς ἣν καὶ νῦν εὐρίσκονται χάωδη, οὕτως εἰ-
πεῖν, κατὰστασιν, ἐδέησε νὰ ὀρισθῇ διὰ τοῦ νόμου ὅτι
ἡ γενομένη διανομὴ θὰ ᾔναι ἀμετάκλητος καὶ θὰ
ἰσχύῃ κατὰ παντός».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Ἰανουαρίου 1902

Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν
βουλευτὴς ἐκ Μαντινείας

Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν
βουλευτὴς ἐξ Ἀττικῆς

Ι. Τριανταφυλλιάκος.

Φ. Νέγρης

(Ὡς ἐτροποποιήθη).

Περὶ συμπληρώσεως τοῦ Νόμου ΑἲΟ' τῆς 3 Ἀπριλίου 1891
περὶ ἐγγυήσεως τοῦ Κράτους εἰς ἐνυπόθηκα δάνεια γεωρ-
γοκτηματιῶν.

Εἰς τὸ ἄρθρον 3 τοῦ νόμου ΑἲΟ' τῆς 3 Ἀπριλίου 1891
προτίθενται αἱ ἐξῆς παράγραφοι·

«Ὅταν χωρίον τι ᾖναι ὀριστικῶς ἡγορασμένον παρὰ
»γεωργοκτηματιῶν πληρωσάντων τὸ τίμημα αὐτοῦ καὶ ᾖναι
»ἀδιανέμητον καὶ ἐνυπόθηκον διὰ χρέος ἀλληλέγγυον πρὸς
»τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος, εἴτε ὡς ἀρχικῶς
»συμβαλλομένην, εἴτε ὡς ὑποκαταστάσαν εἰς τὰ δικαιώ-
»ματα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις τῆς συγχωνευθείσης αὐτῇ Προ-
»νομιοῦχου Τραπεζῆς Ἡπειροθεσσαλίας, δύναται νὰ δια-
»νεμηθῇ ἐξωδίκως, ἅμα εἰς τοῦτο συμφωνήσωσιν οἱ ἡμίσεις
»πλέον ἐνὸς τῶν ἀγοραστῶν καὶ δηλώσωσι τὴν θέλησίν των
»ταύτην ἐνώπιον Συμβολαιογράφου δι' αἰτήσεως, ἐν ᾗ ὀρί-
»ζουσι τὴν ἐκάστῳ αὐτῶν ἀναλογοῦσαν μερίδα ἐκ τοῦ ὅλου
»κτηήματος καὶ τοῦ ὅλου χρέους, δυνάμενοι ἐν τούτοις νὰ
»ἀφήσωσι καὶ μέρος ἀδιανέμητον, τὸ ὁποῖον νὰ καταστή
»οὕτω κοινοτικόν. Τὸν προσδιορισμὸν τοῦ κοινοτικοῦ μέ-
»ρους κατὰ θέσιν, ὅρια καὶ ἔκτασιν ποιεῖ διὰ τὴν κοινότητα
»τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ΑΡΠ' τοῦ 1884 νόμου περὶ
»κοινοτήτων συμβούλιον ἐμφανιζόμενον καὶ δηλοῦν τὸ αὐτὸ
»συμβούλιον ἐν τῇ δηλώσει ὀρίζει καὶ τὸ μέρος τοῦ ὅλου
»χρέους, ὅπερ θὰ βαρύνῃ τὸ ἀδιανέμητον κοινοτικόν.

«Οἱ ἀνήλικοι συνιδιοκτῆται ἢ κληρονόμοι ἀποβιωσάντων
»συνιδιοκτητῶν δύναται νὰ παραστῶσι πρὸς δήλωσιν ἐνώ-
»πιον τοῦ Συμβολαιογράφου διὰ τῶν ἐπιτρόπων αὐτῶν,
»τυνεπεία ὅμως ἀδείας πρὸς τοῦτο τῶν συγγενικῶν συμβου-
»λίων ὀριζόντων ἐν τοῖς διασκέμμασι τὴν ἀναλογοῦσαν τοῖς
»ἀνήλικοις μερίδα ἐκ τοῦ ὅλου κτηήματος καὶ τοῦ ὅλου
»χρέους, κυρουμένων τῶν διασκεμμάτων αὐτῶν δι' ἀποφά-
»σεων τῶν ἀρμοδίων δικαστηρίων τῶν Πρωτοδικῶν.

«Ἐὰν ἐκ τῶν ἀγοραστῶν τοῦ χωρίου τινὲς ὅπωςδήποτε
»μετεβίβασαν τὴν κυριότητα ὠρισμένων μερῶν ἐκ τῆς ὀρι-
»σθησομένης διὰ τῆς ἀνω δηλώσεως ὡς ἀναλογούσης αὐτοῖς
»μερίδος ἐκ τοῦ ὅλου κτηήματος, δύναται οἱ δικαιοπάροχοι
»ἐν τῇ αὐτῇ δηλώσει ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου νὰ ἀνα-
»γνωρίσωσι τὴν τοιαύτην μεταβίβασιν, ἐὰν συμπαρίστανται
»καὶ οἱ δικαιοδόχοι συνομολογοῦντες τοῦτο καὶ ἀναλαμ-
»βάοντες τὴν ἐκ συμφώνου μετὰ τῶν δικαιοπαρόχων ὀρι-
»σθησομένην ὡς ἀναλογοῦσαν μερίδα τοῦ χρέους χωρὶς νὰ
»ἀπαιτῆται ἐτέρα τῆς μεταβιβάσεως πρᾶξις.

«Ἀντὶ τῶν ἀρχικῶν ἀγοραστῶν ἀποβιωσάντων ἢ μετα-
»βιβασάντων ὁλόκληρον τὴν μερίδα αὐτῶν ἢ μέρος ταύτης
»διὰ συμβολαιογραφικῶν πράξεων, ἢ ὧν ἡ μερίς ἐν ὅλῳ ἢ
»ἐν μέρει περιῆλθε νομίμως εἰς ἄλλους, μὴ παραστάντων δὲ
»πρὸς δήλωσιν ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου, δικαιοῦνται
»νὰ παραστῶσιν οἱ δικαιοδόχοι αὐτῶν πρὸς δήλωσιν τῆς
»εἰς τὸν δικαιοπάροχον αὐτῶν ἀναλογούσης καὶ εἰς αὐ-
»τοὺς περιελθούσης μερίδος τοῦ κτηήματος καὶ τοῦ βαρύ-
»νοντος αὐτὴν μέρους τοῦ χρέους.

«Αἱ δηλώσεις τῶν ἐμφανισθέντων ἐνώπιον τοῦ συμβολαιο-
»γράφου γίνονται ἐκ συμφώνου καὶ ἀπὸ κοινοῦ, τῇ συμπρά-
»ξει τοῦτέστι πάντων τῶν εἰς δήλωσιν ὡς ἀνωτέρω ὀρίζο-
»μένων προσώπων, εἶνε δὲ ὑποχρεωτικαὶ διὰ τὸν Εἰρηνοδί-
»κην, ὅστις θὰ ποιήσῃ τὴν ὀριστικὴν διανομὴν τοῦ ὅλου
»κτηήματος, τὴν ἐξαίρεσιν ὠρισμένου μέρους γαιῶν ἀπὸ τῆς
»διανομῆς ἀποβαίνοντος κοινότητος καὶ τὴν κατανομὴν τοῦ
»ὅλου χρέους, συναγούτων εἰς τὸν προσδιορισμὸν τῶν με-
»ρίδων τοῦ κτηήματος, τῶν ἐξαίρέσεων ὡς κοινοτικοῦ καὶ

» τοῦ βαρυνόντος ἐκάστην μερίδα καὶ τὸ κοινοτικὸν ἀπο-
» μένον χρέους τῆς δανειστρίας Ἑθνικῆς Τραπεζῆς καὶ τοῦ
» ἀντιπροσώπου τοῦ δημοσίου, συμπράττοντος δὲ εἰς τὴν
» διανομὴν τοῦ κτήματος τοῦ δημοσίου γεωμέτρου ἢ μηχανι-
» κοῦ.

« Ἡ μερὶς τοῦ τε κτήματος καὶ τοῦ χρέους τῶν μὴ
» παραστάντων εἰς τὴν δῆλωσιν ἀρχικῶν ἀγοραστῶν ἢ δι-
» καιοδόχων θέλει ὀρίζεσθαι παρὰ τοῦ Εἰρηνοδίκου ἐπὶ τῇ
» βάσει τῶν ἐπιτοπίως παρ' αὐτοῦ συλλεχθησομένων πλη-
» ροφοριῶν συναινέσει τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς καὶ τοῦ ἀντι-
» προσώπου τοῦ δημοσίου.

« Περὶ τῆς ὀριστικῆς διανομῆς καὶ τῆς κατανομῆς τῶν
» βαρυνόντων χρεῶν συντάσσεται ἐκθεσις λεπτομερῆς, ἐν ἣ α')
» ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὑπὸ τοῦ μηχανικοῦ ἢ γεωμέτρου συν-
» ταχθέντος γενικοῦ σχεδίου καὶ διὰ σημειώσεως καὶ ἐν
» αὐτῷ τῷ σχεδίῳ ὀρίζονται τὰ ἀνήκοντα ἐκάστῳ μέρει
» τοῦ διανεμηθέντος κτήματος καθ' ὅρια καὶ ἔκτασιν ἐπα-
» κριβῶς καὶ β') καθορίζεται ὡσαύτως ἐπακριβῶς καὶ τὸ
» βαρῦνον ἐκάστην μερίδα καὶ τὴν ἀδιανέμητον ὡς κοινο-
» τικὴν ἔκτασιν γαιῶν χρέος. Ἐὰν ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα καὶ
» τὸ δημοσίον ἤθελον συναινέσει ὥστε τὸ ἀδιανέμητον καὶ
» κοινοτικὸν γενόμενον μέρος τοῦ κτήματος μὴ βαρυνθῇ διὰ
» μέρους τοῦ χρέους, δύναται τοῦτο νὰ ἀφεθῇ ἐλεύθερον, τοῦ
» ὅλου χρέους κατανεμομένου εἰς ἑᾶρος τῶν μερίδων, αἵτι-
» νες θὰ ἀνήκωσι μετὰ τὴν διανομὴν διαιρετῶς εἰς τοὺς ἀρ-
» χικοὺς ἀγοραστάς καὶ τοὺς δικαιοδόχους αὐτῶν.

« Ἡ συνταχθεῖσα παρὰ τοῦ εἰρηνοδίκου ἐκθεσις ἀναγιγνώ-
» σκεται (κατὰ τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν τὴν προσδιο-
» ριζομένην ἐπὶ τοῦ Εἰρηνοδίκου καὶ ἀνακοινουμένην πρὸς
» 8 τοῦλάχιστον ἡμερῶν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ παρὰ τοῦ ἱε-
» ρέως τοῦ χωρίου) ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν τυχόν ἐμφανισθέντων
» ἐκ τῶν δηλωσάντων ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου, τοῦ
» ἀντιπροσώπου τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς καὶ τοῦ δημοσίου
» καὶ προσυπογράφεται παρὰ πάντων.

« Ἡ οὕτω συνταχθεῖσα ἐκθεσις μετὰ τοῦ σχετικοῦ δια-
» γράμματος τοῦ μηχανικοῦ ἢ γεωμέτρου προσαρτωμένου
» κατατίθεται παρὰ τινι συμβολαιογράφῳ, μεταγραφεῖσα δὲ
» νομίμως ἐν τῷ βιβλίῳ μεταγραφῶν ἀποτελεῖ τίτλον κυριό-
» τητος διὰ τὰ λαχόντα εἰς ἕκαστον καὶ εἰς τὴν κοινότητα
» μερίδια τοῦ κτήματος, χρησιμεύει δὲ καὶ ὡς τίτλος ἐκτε-
» λεστὸς ὑπὲρ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς διὰ τὴν εἰσπραξίν τῶν
» μερικῶν δανείων καὶ τοῦ εἰς ἑᾶρος τῆς κοινότητος, καὶ
» πρὸς τροπὴν τῆς γενικῆς ὑποθήκης τοῦ κτήματος εἰς με-
» ρικὰς ἐπὶ ἐκάστης μερίδος καὶ διὰ μόνον τὸ βαρῦνον ἐκά-
» στην μερίδα μέρος τοῦ χρέους, καταργουμένης τῆς τέως
» ὑφισταμένης ἀλληλεγγύης. Ἡ ἐγγραφεῖσα μερικὴ ὑπο-
» θήκη λαμβάνει τὴν τάξιν τῆς γενικῆς ὑποθήκης προτασ-
» σομένη πάσης μεταγενεστέρως ὑποθήκης ἐγγραφείσης μετὰ
» τὴν γενικὴν, εἴτε γενικὴ εἶναι αὕτη, εἴτε καὶ μερικὴ.

« Οἱ τόκοι τῶν μερικῶν καὶ τοῦ κοινοτικοῦ δανείου συγκε-
» φαλαιωθῇσονται μέχρι τῆς 1 Ὀκτωβρίου τῆς ἐπομένης τῇ
» χρονολογίᾳ τῆς ἐκθέσεως τοῦ εἰρηνοδίκου. Τὰ οὕτω συγκε-
» φαλαιωθησόμενα ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ εἰρηνοδίκου μερικὰ χρέη
» ἐξοφληθῇσονται χρεολυτικῶς ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ συστήματος
» τῆς συνθέτου χρεολυσίας ἐπὶ τῷ αὐτῷ τόκῳ καὶ χρεολύτρῳ
» τοῦ ἀρχικοῦ δανείου, τῆς ἐτησίας χρεολυτικῆς δόσεως
» καταβαλλομένης τὴν 1 Ὀκτωβρίου ἐκάστου ἔτους, τῆς
» δὲ πρώτης χρεολυτικῆς δόσεως πληρωτέας τῇ μεθεπομένη
» 1 Ὀκτωβρίου ἀπὸ τῆς χρονολογίας τῆς ἐκθέσεως τοῦ εἰρη-
» νοδίκου. Πᾶσα καθυστέρησις χρεολυτικῆς δόσεως ἐπάγε-

»ται τόκον ὑπερμερίας πρὸς 8 τοῖς 100 ἐτησίως καὶ καθί-
»στησιν ἅπαν τὸ χρέος ἀπαιτητόν.

«Ἐὰν ὁ Εἰρηνοδίκης ἀδυνατῇ νὰ ἐξακριβώσῃ εἰς τίνα
»ἀνήκει ἡ μερίς ἀρχικοῦ τινος ἀγοραστοῦ μὴ ἐμφανισθέν-
»τος, δύναται ἐν τῇ ἐκθέσει αὐτοῦ νὰ ὀρίσῃ τὴν μερίδα αὐ-
»τοῦ ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἀρχικοῦ ἀγοραστοῦ, ὀρίζων ὡταύτως
»καὶ τὸ βαρῦνον αὐτὴν μέρος τοῦ χρέους. Ἡ Ἐθνικὴ Τρά-
»πεζα τρέψασα τὴν ὑποθήκην καὶ ἐν τῇ προκειμένη περιπτώ-
»σει εἰς μερικὴν, δύναται πρὸς εἰσπραξίν ἐν περιπτώσει, ὑπε-
»ρμερίας νὰ προβῇ εἰς ἐκτέλεσιν κατὰ τῶν τελευταίων κα-
»τόχων τῆς σχετικῆς μερίδος, πάσης ἐπὶ τούτῳ κοινοποιή-
»σεως γινομένης καὶ πρὸς τὸν δήμαρχον τῆς περιφερείας τοῦ
»κτήματος.

«Ἡ οὕτω γενομένη ὀριστικὴ διανομὴ τοῦ ὅλου κτήματος
»ἰσχύει κατὰ παντὸς καὶ εἶναι ἀμετάκλητος.

»Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα διὰ τὴν ἐπιταγὴν αὐτῆς πρὸς
»ἀναγκαστικὴν ἐκτέλεσιν ἐνεργουμένην κατὰ τὰς διατάξεις
»τοῦ ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1859 ὑπὸ στοιχ. ΦΚΣ' νόμου, κοι-
»νοποιεῖ εἰς τοὺς ὀφειλέτας μόνον ἀπόσπασμα ἐκ τῆς ἐκ-
»θέσεως τοῦ Εἰρηνοδίκου περιέχον τὸ καταμετρηθὲν αὐτοῖς
»σχετικὸν χρέος.

»Διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ ἡ ἐγγύησις τοῦ Δημοσίου καὶ ὁ
»διοικητικὸς ἐξαναγκασμὸς τῶν καθυστερούντων ὀφειλετῶν
»ἐπὶ τῇ ἐκάστοτε αἰτήσει τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς.

»Ἀπαλλάσσονται τέλους χαρτοσήμου αἱ δηλώσεις ἐνώ-
»πιον τοῦ συμβολαιογράφου, ἡ ἐκθεσις τοῦ εἰρηνοδίκου, ἡ
»κατάθεσις αὐτῆς παρὰ συμβολαιογράφῳ καὶ ἡ μεταγραφὴ
»αὐτῆς ὡς καὶ ἡ τροπὴ τῆς γενικῆς ὑποθήκης εἰς μερικὰς,
»καὶ σχετικαὶ πράξεις τῶν συγγενικῶν συμβουλίων καὶ ἀπο-
»φάσεις τῶν δικαστηρίων.

»Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν χωρίον τι διανεμητέον κατὰ
»τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου, πλὴν τῆς ὑπὲρ τῆς Ἐ-
»θνικῆς Τραπεζῆς τῆς ἑλλάδος ἐγγεγραμμένης ὑποθήκης,
»βαρύνεται ἀδικαιρέτως καὶ δι' ἑτέρας ὑποθήκης ἕνεκα χρέους
»ἀλληλεγγύου τῶν ἀγοραστῶν πρὸς τὸν προηγούμενον ἰδιο-
»κτῆτην αὐτοῦ, συναφθέντος μὲν πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ τι-
»μήματος, μὴ ὑπαχθέντος δὲ ἀρχικῶς εἰς τὰς διατάξεις τῶν
»νόμων ΑΩΝΒ' τοῦ 1890 καὶ ΑΞΟ' τοῦ 1891, δύναται νὰ
»ὑπαχθῇ ἤδη διὰ τὸ κεφάλαιον τοῦ ἐν λόγῳ χρέους εἰς τὰς
»διατάξεις τῶν νόμων τούτων καὶ τὰς τοῦ παρόντος καὶ νὰ
»ἀναληφθῇ ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς ὑπὸ τὴν ἐγγύησιν τοῦ
»Κράτους. Ἡ τάξις τῆς ἐγγεγραμμένης ὑπὲρ τοῦ ἰδιοκτή-
»του γενικῆς ὑποθήκης διὰ τὸ αὐτὸ χρέος τηρηθήσεται καὶ
»ἐπὶ τῆς μετατροπῆς ταύτης εἰς μερικὰς ὑπὲρ τῆς Ἐθνικῆς
»Τραπεζῆς.

»Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Ἰανουαρίου 1902.

Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν
Βουλευτὴς ἐκ Μαντινείας
Ν. Τριανταφυλλάκος.

Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν
Βουλευτὴς ἐκ Ἀττικῆς
Φ. Νέγρης.

43

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ

ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ

ΕΤΟΣ ΕΚΤΟΝ

ΤΕΥΧΟΣ 4

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

1906

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ

ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ

ΕΤΟΣ ΕΚΤΟΝ

ΤΕΥΧΟΣ 4

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΠΟΤΙΣΕΩΣ ΚΑΤΑ ΔΟΣΕΙΣ ΤΩΝ ΚΤΗΜΑΤΩΝ ΕΝ ΠΡΩΣΣΙΑ.

ΠΡΟΣ ΤΟ ΕΠΙ ΤΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ

Εἰς ἐκτελεσιν τῆς προφορικῆς ἐντολῆς λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νῦν ὑποβάλλομεν ὑμῖν, κύριε Ὑπουργέ, μεταρράσεις τῶν πρῶσσικῶν νόμων τοῦ 1886, 1890, 1891 περὶ τῶν ἐποικιστικῶν καὶ κατὰ δόσεις ἀποτιομένων κτημάτων ἐν Πρωσσίᾳ, (Ansiedelungs καὶ Reutengüter) τὸν περὶ Τραπεζῶν τῶν προκαταβολῶν ἢ ἀποτιτικῶν νόμον τοῦ 1850 καὶ Β. Διάταγμα ἀφορῶν τὴν ἐπιτροπείαν τῶν ἐποικισμῶν (Ansiedelungs commission) τοῦ 1886.

Ὁμοίως ὑποβάλλομεν καὶ εἰσηγητήριον ἔχουσιν ἐπὶ τῶν σπουδαιότερων σημείων τοῦ μνησθέντος συστήματος, ἐκφανισθεῖσαν ἐκ τῆς μέχρι τοῦδε γνωστῆς μοι βιβλιογραφίας ἐν τῇ Γερμανικῇ, Γαλλικῇ, καὶ Ἀγγλικῇ γλώσσῃ. Οἱ ἐν λόγῳ Νόμοι στηριζόμενοι εἰς μακρὰν μελέτην καὶ πείραν ἐνδὲς τῶν μάλιστα προηγμένων Κρατῶν, τῆς Πρωσσίας, φρονοῦμεν, κύριε Ὑπουργέ, χρῆζουσιν, ἂν οὐχὶ ἐφαρμογῆς αὐτῶν, ὡς ἔχουσι καὶ ὡς ἐν τῇ χώρᾳ ἐκεῖνῃ ἐφηρμόθησαν, ἀλλὰ τοῦλάχιστον βαθυτέρας μελέτης ἢ ὅσον τοῦτο ἐγένετο ὑπὸ τῆς ἐπιτροπείας τοῦ 1896 προκαιμένου περὶ τῆς ἐπιλύσεως τῶν Θεσσαλικῶν ζητημάτων.

Εἶναι οὗτοι Νόμοι, οἵτινες ἐθαυμάσθησαν καὶ παρ' αὐτῶν τῶν διασημοτέρων συγχρόνων οἰκονομολόγων, εἰς πολλὰ δὲ Κράτη καὶ εἰς αὐτὸ τὸ περίφημον ἀπὸ πολιτικῆς ἀπόψεως Ἀγγλικόν, τὸ σύστημα τοῦτο ἐπηνέθη καὶ ἐγένετο ἀσπαστόν, θεσπισθείσης μάλιστα καὶ τῆς ἐφαρμογῆς του δι' εἰδικοῦ νόμου (1892).

Ἐὰν τὸ πρῶσσικὸν σύστημα τῶν κατὰ δόσεις ἀποτιομένων κτημάτων μετὰ γνώσεως ἐφαρμοσθῇ καὶ παρ' ἡμῖν μετὰ τῶν οὐσιωδιστέρων λεπτομερειῶν του κατὰ πρῶτον εἰς τὰ δημόσια κτήματα τῆς Θεσσαλίας καὶ κατόπιν τροποποιήσεως τῶν τυχόν παρουσιασθησομένων τρωτῶν του ἐπεκταθῇ καὶ εἰς ἰδιωτικά κτήματα, ὡς τοῦτο συμβαίνει ἐν Πρωσσίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ, φρονοῦμεν ὅτι σὺν τῷ χρόνῳ θέλει ἀποσοδηθῇ εἰρηνικώτατα τὸ θεσσαλικὸν ζήτημα, ἢ δ' ἐριθῶλαξ αὕτη πεδιάς περιερχομένη κατ' ἄρτιον

σύστημα εἰς τὰ προσήκοντα γεωργικὰ στοιχεῖα θέλει δυνήθῃ σὺν τῷ χρόνῳ ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς στηριχθείσας ἐπ' αὐτῆς ἐλπίδας.

Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε προκειμένου περὶ τοῦ συστήματος τούτου, ὅτι ὑπάρχουσι πολλοὶ δυσκολίαι πρὸς ἄμεσον κατανόησιν σημείων τινων αὐτοῦ, τὰς ὁποίας ἐπεχειρήσαμεν μὲν νὰ ἐκθέσωμεν ἐν τῇ εἰσηγητηρίῳ ἡμῶν ἐκθέσει, πλὴν ὁμολογοῦμεν, ὅτι ἐκ τῶν πραγμάτων ἀντίληψις τοῦ συστήματος ἢ ἐκθεσις κατόπιν συζητήσεως ἐμπείρων, μόναι δύνανται νὰ συμπληρώσωσι τὰς οὐχὶ ἐκ πρώτης ὄψεως αἰσθητὰς λεπτομερείας τοῦ συστήματος τούτου.

II. ΔΕΚΑΖΟΣ

Διευθυντῇ τοῦ Γεωργ. Σταθμοῦ Βοιωτίας

Κύριε Ὑπουργέ,

Ἄμα τῇ καταλήψει τῆς Θεσσαλίας κατενόηθη ὅτι ἐπανάγκης καθίστατο ἡ βελτίωσις τῶν κοινωνικῶν καὶ οἰκονομολογικῶν ὄρων, ὅπως προοδεύσῃ ἐκεῖ ἡ Γεωργία καὶ Κτηνοτροφία.

Αἱ πρώται ἀπόπειραι σοβαρᾶς μελέτης ἐγένοντο, ὡς γνωστόν, ὑπὸ τῆς διὰ τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 27 Ἀπριλίου 1896 διορισθείσης Ἐπιτροπείας ἐξ ἀνωτέρων ὑπαλλήλων καὶ Βουλευτῶν.

Ἡ Ἐπιτροπεία ἐκείνη κατόπιν ἐπὶ τόπου μελέτης τῶν κρατουσῶν ἐν Θεσσαλίᾳ συνθηκῶν, ἐξέθηκε τὸ πόρισμα τῶν μελετῶν τῆς ἐν εἰδικῇ ἐκθέσει τῆς δημοσιευθείσῃ τῷ 1896. Ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς Ἐπιτροπείας ἐκείνης εὐρίσκει τις τῶντι πλήρη ἐξεικόνισιν τῶν ὄρων τῆς Θεσσαλικῆς Γεωργίας. Ἐν τοσούτῳ ἐπιτραπήτῳ ἡμῖν νὰ προσθέσωμεν, ὅτι, μολονότι ἡ περιγραφή τῆς καταστάσεως τυγχάνει ζωηροτάτη καὶ εὐκρινεστάτη, πλεῖσται δὲ τῶν προτάσεων αὐτῆς εἶνε τῷ ὄντι σωφώταται, ἐν τούτοις ὅμως ἐν ταῖς ἀποφάσεσιν ἐκείναις τῆς Ἐπιτροπείας δὲν διαβλέπει τις καὶ πλήρη μελέτην τῶν ἀλλαγῶν κρατούντων, οἷα ἐπεβάλλετο ὡς ἐκ τῆς σπουδαιότητος τοῦ ὑπὸ μελέτην ζητήματος.

Τούτου ἕνεκα ἐθεωρήσαμεν ὅτι ἐπεβάλλετο καὶ ἡμῖν ὡς Ἕλλησι ἢ κατὰ τὰς ἀσθενεῖς ἡμῶν δυνάμεις συμβολὴ εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο διὰ τῆς εὐρυτέρως ἐκθέσεως καὶ μεταφράσεως τῆς Νομοθεσίας τοῦ Πρωτοδικοῦ συστήματος τῶν κατὰ δόσεις ἀποτιομένων κτημάτων, ὅπερ προέτεινε μὲν τότε ὁ συνάδελφος κ. Ραῖν. Δημητριάδης, ἄλλοτε Διευθυντῆς τῆς Γεωργικῆς Σχολῆς Κασσαβετείας, δὲν ἔτυχεν ὅμως τῆς ἀρχοῦσης προσοχῆς καὶ συζητήσεως καὶ ἐν ταῖς λεπτομερείαις αὐτοῦ παρὰ τῆς Θεσσαλικῆς Ἐπιτροπείας, ἕνεκα ἐλλείψεως τῶν ἀναγκαίων πρὸς τοῦτο στοιχείων.

A.

Τὸ πρωτοδικὸν σύστημα τῶν κατὰ δόσεις ἀποτιομένων κτημάτων, ἢ ὑποτελῶν κτημάτων, ὡς τὰ ὠνόμασεν ὁ κ. Δημητριάδης, καθ' ἡμᾶς οὐχὶ λίαν προσφύς, εἶνε τὸ βέβαιον ὅτι ἐν τῷ συνόλῳ τῶν δὲν ἔχουσι τὸν αὐτὸν ἀπώτατον σκοπὸν, οἷος ἐπιζητεῖται παρ' ἡμῖν διὰ τὴν Θεσσαλίαν.

Ἐκεῖ ἐπιζητοῦντο διὰ τῶν ἐν λόγῳ κτημάτων κυρίως τὰ ἑξῆς:

1) Γεωργικὴ κατὰκτησις τῶν πολωνικῶν ἐπαρχιῶν ὑπὸ γερμανικοῦ γεωργικοῦ στοιχείου.

2) Ἀναχίτισις τοῦ μεταναστευτικοῦ ρεύματος τῶν χωρικῶν εἰς τὰς μεγάλας πόλεις.

3) Ἐδραίωσις μέσης μονίμου γεωργικῆς τάξεως.

4) Δι' ἐργασίας ἐντατικωτέρας ἐκμετάλλευσις τῶν κτημάτων, καὶ

5) Κοινωνικὴ καὶ Οἰκονομολογικὴ βελτίωσις τοῦ χωρικοῦ στοιχείου.

Παρ' ἡμῖν ἐπιζητοῦνται τὰ τελευταῖα τρία σημεῖα κυρίως.

Ἀλλὰ, μολονότι ὁ σκοπὸς τῆς ιδρύσεως τῶν κτημάτων ἐν Πρωσίᾳ δὲν συμπίπτει καθ' ὁλοκληρίαν πρὸς τὸν παρ' ἡμῖν ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν, ἐν τούτοις ὅμως οἱ ὅροι ἐπιτυχίας οἱ προβλεπόμενοι ὑπὸ τῶν πρώτων εἶναι ἄξιοι βαθεῖς μελέτης, προκειμένου περὶ ιδρύσεως οἰκονομικῶς γεωργικῶν κέντρων, ἅτε στηριζόμενοι, ἐπὶ βαθέως μεμελετημένων πλουτολογικῶν καὶ ψυχολογικῶν ἀξιωματικῶν, ἐχόντων γενικὸν κύρος διὰ πᾶσαν χώραν καὶ ἄτομα.

Ἐπὶ τοῦ συστήματος τούτου ἄξια ἰδιαιτέρως μνείας καὶ κατόπιν μελέτης τῶν σχετικῶν νόμων εἶνε τὰ ἐπόμενα σημεῖα.

1ον. Ἡ ἀρχὴ τῆς ιδρύσεως τῶν κτημάτων τούτων ἔγκειται ἐν τούτῳ, ὅτι ἡ πληρωμὴ τῆς ἀξίας τοῦ κτήματος ἐκ μέρους τῶν χωρικῶν δὲν γίνεται συμφῶς πρὸς τὸ ἐπικρατήσαν μέχρι τοῦδε ρωμαϊκὸν ἔθιμον διὰ καταβολῆς τοῦ τιμήματος τῆς γῆς, ὅτε θὰ ἐδεσμεύοντο τὰ τυχόν ὑπάρχοντα κινητὰ κεφάλαια τοῦ χωρικοῦ, ἀλλὰ συμφῶς πρὸς τὴν ἀρχὴν τὴν καθιερωθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Οἰκονομολόγου Rodbertus διὰ χρεωλυτικῶν δόσεων. Αἱ δόσεις δὲν εἶνε ἀπαραίτητον νὰ πληρώνονται εἰς χρημα, ἀλλὰ καὶ εἰς εἶδος, εἰς τρόπον, ὥστε ὁ χωρικός νὰ καθίσταται ἐλευθερος τῶν ἀγνώστων αὐτῷ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον συνθηκῶν τῆς ἀγορᾶς καὶ τοκογλυφίας.

Χαρακτηριστικὸν τῶν δόσεων εἶνε προσέτι, ὅτι τόκος καὶ χρεωλύσιον, τὰ ἀποτελοῦντα ταύτην, δέον νὰ μὴ ὑπερβαίνωσι τὸν μέσον συνήθη τόκον τῶν ἀντιπροσωπευόντων τὰς ἀξίας κεφαλαιῶν. Τοιούτῳ τρόπῳ δύναται καὶ ὁ χωρικός νὰ ἐξοικονομῇ εὐκολώτερον τὰ ἀναγκαῖα πρὸς πληρωμὴν τῆς δόσεως κεφάλαια καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ διερῇ ἡ ἐσπέρεια τοῦ Κράτους ἐπὶ τοῦ κτήματος μακρότερον.

2ον. Ὡς σπουδαιότατοι ὅροι ἐπιτυχίας θεωροῦνται καὶ εἶναι, ὅπως τὰ ιδρυθῆσόμενα κτήματα ὧσιν ἐπὶ μακρὸν αὐτοτελῇ καὶ μὴ διατεμαχίζονται διὰ πωλήσεων ἢ μεγεθύνονται δυσαναλόγως δι' ἀγορῶν ἢ χρεώνονται ὑπὸ κερδοσκοπῶν ἢ καὶ διατεμαχίζονται κακῶς κατὰ τὴν κληρονομίαν. Πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν ὄρων τούτων ὡς καὶ ἄλλων παρεπιπτόντων πρὸς ἀσφάλειαν τῶν Δημοσίων χρημάτων καὶ διὰ τὴν πρόοδον τῶν χωρικῶν ἐθεωρήθη ἀναγκαῖα ἡ ἄμεσος ἢ ἕμμεσος ἐσπέρεια ἐκ μέρους τοῦ Κράτους.

Διὰ τοῦ νόμου τοῦ 1882, καθ' ὃν ἡ ἐποικιστικὴ ἐπιτροπεία (Ansiedelungs commission) ἠγόραζε τὰ κτήματα διὰ Δημοσίων χρημάτων καὶ παρέδιδε ταῦτα ἑτοιμα εἰς τοὺς χωρικοὺς, οἱ χωρικοὶ καθ' οἰκονομικῶς περὶπτωσιν ἐκ τῶν ἀνωτέρω ὀφείλουσιν νὰ ζητήσωσι τὴν συγκατάθεσιν καὶ τῆς Ἀρχῆς ταύτης. Ἡ Ἀρχὴ δ' αὕτη ἀναζητεῖ ἀναλόγως τοῦ γενικοῦ οἰκονομολογικοῦ συμφέροντος καὶ τοῦ σκοποῦ νὰ διονυχίζῃ τὰς προτάσεις τῶν χωρικῶν καὶ ἂν αὗται δὲν ἀντίκεινται εἰς αὐτοὺς, ἐπιτρέπει τοῦτο, ἄλλως ἀπαγορεύει αὐτό. Ἐν τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει ὁ χωρικός δύναται νὰ

διεκδικήσῃ τὸ δίκαιόν του διὰ δικαστικῆς ὁδοῦ. Ἦν μάλιστα ἡ ἐποπτεία ἢ διαρρεστέρα καὶ εἰς τὸ διηγεῖς, ἡ Πολιτεία ἐπιτρέπει καὶ τὴν πληρωμὴν μόνον τῶν $\frac{9}{10}$ τῆς ὅλης δόσεως, τὸ δὲ $\frac{1}{10}$ αὐτῆς δὲν ζητεῖ, ἵνα ὑπάρχῃ ἐπ' ἀόριστον ἐξάρτησις τοῦ νεωστὶ ἰδρυθέντος κτήματος διὰ τὰ ἀνωτέρω ζητήματα. Πρὸς ἀσφάλειαν δὲ μεῖζονα τοῦ Κράτους καὶ πραγματικὴν πρόδον τῶν γεωργῶν ἡ ἐποικιστικὴ Ἀρχὴ διορίζει καὶ ἀνὰ ἓνα γεωπόνον (Verwalter), εἰς τὰ κτήματα ταῦτα πρὸς ἐποπτεῖαν.

Διὰ τῶν ἀνωτέρω Νόμων τοῦ 1890 καὶ 1891, ἡ μὲν συγκατάθεσις διὰ τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις δέον νὰ ζητῇται παρὰ τῆς Γενικῆς Ἐπιτροπείας (Generalcommission) κατηργήθη ὅμως τὸ δικαίωμα τῆς πληρωμῆς μόνον τῶν $\frac{9}{10}$ τῆς χρεωλυτικῆς δόσεως ἐκ μέρους τῶν χωρικῶν λόγῳ διηγενοῦς ἐποπτείας, διότι οἱ χωρικοὶ βαρέως ἔφερον τὸ τοιοῦτον.

Διὰ νεωτέρου Νόμου τῆς 2 Ἰουλίου τοῦ 1898 ἐτροποποιήθη καὶ τὸ κληρονομικὸν σύστημα ἐπὶ τῶν κτημάτων τούτων. Ὅταν ἀποθάνῃ ὁ πατήρ (ὁ κληρονομούμενος) καὶ καταλείπῃ τὸ κτῆμα ἀδιάθετον, τὸ κτῆμα παραδίδεται εἰς τὸν ἓνα τῶν ἀδελφῶν, εἰς ἓνα κληρονόμον (Anerbeu), ὅστις ἀναλαμβάνει καὶ τὰς περαιτέρω ὑποχρεώσεις τοῦ πατρὸς πρὸς τὴν Τράπεζαν τῶν Προκαταβολῶν πρὸς τελείαν ἀπότισιν τῶν ὀφειλομένων δόσεων. Οἱ ὑπόλοιποι κληρονόμοι ἀναλαμβάνουσι τὸ ἀναλογοῦν αὐτοῖς μέρος εἰς δάνεια ἐξοφλήσιμα παρὰ τοῦ πρωτοτόκου κατὰ δόσεις χρεωλυτικῆς, ἢ δύνανται οὗτοι νὰ προεξοφλήσωσιν εἰς τὰς Τραπεζὰς Προκαταβολῶν. Ἐν τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει ὁ ἀναλαβὼν τὸ κτῆμα συγγενὲς χρεοῦται περαιτέρω ὑπὸ τῆς Τραπεζῆς διὰ τὰ διανεμηθέντα τοῖς ὑπολοίποις κληρονόμοις ποσά, τὰ ὅποια ὀφείλει νὰ ἀποτίσῃ διὰ δόσεων χρεωλυτικῶν πρὸς τὴν Τράπεζαν (Rentenbankrenten).

Αἱ Τράπεζαι Προκαταβολῶν χορηγοῦσιν, ὡς θὰ ἴδωμεν κατωτέρω, τοῖς ἐποίκοις καὶ δάνεια χρεωλυτικῶς ἀποτίσιμα, ἵνα ἀπαλλάσσωσι τοὺς χωρικοὺς ἐκ τῶν ὀνύχων τῶν τοκογλύφων.

3ον. Διὰ τοῦ Νόμου τοῦ 1886 ἡ Πολιτεία μόνῃ ἡγόραζε κτήματα καὶ ἀποῦ ἐξετέλει τὰς ἀναγκασιτέρας βελτιώσεις (ἀποστραγγίσεις, χαράξεις ὁδῶν, ἀρδευτικὰ ἔργα κ.λ.π.) εἴτα διένειμε τὸ κτῆμα εἰς τοὺς χωρικοὺς, συμφώνως πρὸς τὰς αἰτήσεις των, ἕκαστον δὲ τῶν τελευταίων ἐχρέου διὰ τῆς ἀναλογίας του. Μέρος τοῦ κτήματος ἐδῶρει εἰς τὴν κοινότητα διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ σχολείου. Ἐκαστος τῶν χωρικῶν ἀπέτιεν ἐτησίως τὴν χρεωλυτικὴν του δόσιν, ἡ πληρωμὴ τῆς ὁποίας κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος, σπανίως δὲ καὶ κατὰ τὸ δεύτερον ἡδύνατο νὰ ἀνασταλῇ μόνον ὅσκις ὁ γεωργὸς ὠκοδόμει τὰ ἀναγκασιότατα οἰκήματά του.

Ἡ πληρωμὴ τῆς δόσεως κατὰ τὸν Νόμον τοῦ 1890 ἐπαφίετο εἰς τὰς ἰδιαιτέρας συμφωνίας τοῦ κτηματίου καὶ χωρικοῦ. Τοῦ συστήματος ὅμως τούτου μὴ τελεσφορήσαντος, διότι πρῶτον ἀνάγκη νὰ ἐπικουρήσῃ τὸ Κράτος εἴτε διὰ μετρητῶν ἢ διὰ τῆς πίστεώς του, ἀνέλαβον τὰ ἔαράναι Ἀποτιτικαὶ Τράπεζαι ἢ Τράπεζαι Προκαταβολῶν (Rentenbanken) κατὰ τὸν ὑποδεικνυόμενον ὑπὸ τῶν σχετικῶν Νόμων τρόπον. Ἡ πληρωμὴ τῶν δόσεων κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν ἐγένετο πρὸς τὰς Τραπεζὰς τῶν Προκαταβολῶν (Rentenbankrenten).

4) Ἀξίον προσοχῆς εἶνε ὅτι ἐκ τῶν τριῶν Νόμων ὁ μᾶλλον ἐπιτυχὼν εἶνε ὁ τοῦ 1886, καθ' ὃν τὸ Κράτος ἀνελάμβανε μόνον τὴν ἀγορὰν καὶ διανομὴν τῶν κτημάτων.

Ὁ Νόμος τοῦ 1890 δὲν ἐπέτυχε, διότι οὐδεὶς τῶν κτηματιῶν ἔσπερχε νὰ πωλήσῃ τὰ κτήματά του μὲ χρεωλυτικὰς δόσεις παγίας. Ἀντὶ τούτων προϋτίμων τὴν ἐνικυσίαν ἢ ὀλιγοετῇ ἐνοικίασιν, ἐξ ἧς ἡλπιζον ἐπιτυχίαν μεγαλειτέρων κανόνων ἀπὸ ἑτοὺς εἰς ἑτος, ἀναλόγως τῆς παρατηρουμένης αὐξούσης τιμῆς τῶν γεωργικῶν καὶ κτηνοτροφικῶν προϊόντων. Μόνοι δ' ἐκεῖνοι οἱ κτηματίαι θὰ ἔσπεργον νὰ ἐκποιήσωσι τὰ κτήματά των εὐχαρίστως, οἵτινες θέλοντες νὰ παραιτηθῶσι τῶν δυσχερειῶν τῆς διοικήσεως τῶν κτημάτων των, θὰ εἶχον ἅμα καὶ ἀνάγκην χρημάτων, ἰδίως δὲ οἱ ἔχοντες βεβαρυνμένα διὰ χρεῶν τὰ κτήματά των. Διὰ τοῦτο παρ' ἀμφοτέρων τῶν βουλῶν τῆς Πρωτοβουλίας ἐθεωρήθη ὡς ἀπαραίτητος ὅρος καὶ κατὰ τὴν ψήφισιν τοῦ νόμου τοῦ 1890 ἀκόμη, ὅπως ἡ Πολιτεία προσέλθῃ ἀρωγὸς εἴτε διὰ κεφαλαιῶν τοῦ ὡς διὰ τὰ διὰ τοῦ Νόμου τοῦ 1886 ἰδρυθέντα ἐν Πολωνίᾳ ἐποικιστικὰ κτήματα (Ausiedlungsgüter) εἴτε διὰ τῆς πίστεώς της δηλ. δι' ὁμολογίων, ἀξίων (Rentenbriefe) ἡγγυημένων ὑπὸ τοῦ Κράτους καὶ ἐξοφλουμένων τμηματικῶς ἀναλόγως τῶν ἐσόδων ἐκ τῶν χρεῶν τῶν χωρικῶν. Διὰ τὴν τελευταίαν περίπτωσιν παρέστη ἀνάγκη τῆς ἐκ νέου συστάσεως τῶν πιστωτικῶν ἰδρυμάτων τῶν Τραπεζῶν Προκαταβολῶν. Ἡ πρῆξις κατέδειξεν, ὅτι ἡ διὰ τῶν Τραπεζῶν τῶν Προκαταβολῶν ἐπίσπευσις τῆς πληρωμῆς τῶν κτηματιῶν πολὺ ἡνέθησε τὸ ὅλον σύστημα.

5) Ἐπειδὴ ἦτο δύσκολον εἰς τοὺς κτηματίας νὰ εὐρίσκωσι τοὺς καταλλήλους ἐποίκους, οἱ δὲ ἔποικοι νὰ ἐξασφαλίζωνται ἀρκούντως καὶ νὰ ἔρχωνται εἰς συμφωνίας μετὰ τῶν, ἐθεωρήθη ὡς καὶ εἰς τὰ προηγουμένα συστήματα συνέβαινε, ἡ σύστασις ἐπιτροπῶν κληθεῖσων ἐποικιστικῶν μὲν διὰ τὸν ἰδρυθέντα κατὰ τὸν Νόμον τοῦ 1886 κτήματα, Γενικῶν δὲ (General commission) διὰ τὰ κτήματα τὰ ἰδρυθέντα κατὰ τοὺς Νόμους τοῦ 1890 καὶ 1891. Αἱ ἐπιτροπεῖαι αὗται ἐσκόπουν ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω τὴν ἐκλογὴν τῶν ἐποίκων ἐκ τῶν καλλιτέρων, τὴν ἐξασφάλισιν τοῦ Δημοσίου Πλούτου, τὴν ταχεῖαν περαίωσιν τῶν διαπραγματεύσεων μετὰ τῶν ἐνδιαφερομένων μερῶν, τὴν ἐκθεσιν καὶ μετὰδοσιν εἰς εὐρυτέρους κύκλους τῶν ἀρχῶν τοῦ Νόμου, τὴν ἐποπτεῖαν τῶν χωρικῶν κλπ. (Ἰδὲ ἐγκύκλιον πρὸς τὰς Β. Γενικὰς ἐπιτροπεῖας, 1891 Σελ. 236). Βραδύτερον δ' ἔλαβον αἱ Γενικαὶ ἐπιτροπεῖαι πλήρη ἐλευθερίαν ἐνεργείας ἐπὶ τοῦ συστήματος τούτου.

Αἱ Γενικαὶ ἐπιτροπεῖαι συγκαίμεναι ἐκ τῶν αὐτῶν μελῶν ὡς καὶ αἱ ἐπιτροπαὶ τῶν ἐποικισμῶν ἐν περιπτώσει διανομῆς κτημάτων τινος ἤρχοντο εἰς συμφωνίας μετὰ τῶν κτηματιῶν καὶ καθώριζον τοὺς ὅρους, μετὰ ταῦτα δὲ ἐγίνοντο τὰ συμβόλαια μετὰ τῶν κτηματιῶν καὶ χωρικῶν. Εἰς τὰ συμβόλαια ταῦτα αἱ Γενικαὶ ἐπιτροπεῖαι δὲν ἀνεμίγνυν ποσῶς τὸ Κράτος, ἵνα μὴ πρυκύπτωσι τυχὸν ζημίαι. Μετὰ τὰ συμβόλαια εἶχε τὸ δικαίωμα ὁ κτηματίας νὰ ἐκχωρήσῃ τὰ δικαιώματά του εἰς τὰς Ἀποτιτικὰς Τραπεζὰς (Bantenbanken) λαμβάνων ἀπέναντι αὐτῶν ἐντόκους ὁμολογίας (Rentenbriefe) ἡγγυημένας ὑπὸ τοῦ Κράτους. Ἀλλ', ὡς εἶνε φανερόν, ἡ μὴ ἀνάμιξις τοῦ Κράτους εἰς τὸ οἰκονομολογικὸν τυχρὸν καὶ ἰδίᾳ ὅσον ἀφορᾷ τὴν διανομὴν τῶν τεμαχίων ἐπέφερε μεγίστας δυσχερείας καὶ διχονοίας ἐν ἀρχῇ. Διὰ τοῦτο αἱ Ἐπιτροπεῖαι ἠναγκάσθησαν νὰ ἀποταθῶσι πρὸς ἰδιώτας ἐπιχειρηματίας, ἵνα οὗτοι ἀγοράζοντες τὰ κτήματα, διανείμωσι ἐκάστῳ τῶν χωρικῶν τὸ ἐπιθυμητὸν μέρος καὶ κερδίζωσι λογικὰ τινα ποσά. Ἀλλὰ τυχαίως συνεκρού-

σθησαν τὰ κηθόνοντα ἐλέγχου τῶν Γενικῶν Ἐπιτροπειῶν πρὸς τὰ συμ-
φέροντα τῶν ιδιωτῶν ἐπιχειρηματιῶν, ἐνεκὰ τοῦ ὁποῦ αἱ γενικαὶ ἐπι-
τροπείαι μόνκι ἀνέλαβον τὸ ἐμπορευματικὸν μέρος τοῦ συστήματος. Μετ'
οὐ πολὺ ιδρύθησαν καὶ μεγάλας ιδιωτικαὶ ἐταιρεῖαι μὲ κεφάλαια, αἵτινες
ἐπεζητήσαν νὰ θέσωσιν ἐκποδῶν τοὺς ιδιώτας ἐπιχειρηματίας, ὧν πρώτη
ὑπῆρξεν ἡ Land bank τοῦ Βερολίνου ιδρυθεῖσα τῇ 1895. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἐ-
ταιρεία αὕτη ἐπεζητεῖ μεγάλα κέρδη, οὕσα ιδιωτικὴ ἐμπορικὴ ἐπιχείρησις καὶ
ἐξηκολούθουν αἱ δυσχερεῖαι τῶν Γεν. Ἐπιτροπειῶν. Τέλος ἡ φιλοπατρία ἐπι-
στημόνων τινῶν καὶ πρακτικῶν γεωπόνων ἔδωκε πέρασ εἰς τὰς δυσχερεῖας.
Οὗτοι διὰ κεφαλαίων τῶν ἱδρυσαν τὴν Γερμανικὴν ἐποικιστικὴν Ἐταιρείαν
καλουμένην (Deutsche Ausiedelungsgesellschaft G. m. b. H.). Ἡ
ἐταιρεία αὕτη ἀγοράζει κτήματα διὰ λογισμὸν τῆς καὶ εἶτα διανέμει ταῦτα
τοῖς χωρικοῖς ἄνευ οὐδενὸς ὀφέλους. Τὰ δικαίωμά της ἡ Ἐταιρεία ἐκ-
χωρεῖ ταῖς Τραπεζαῖς Προκαταβολῶν καὶ ἀποζημιούται εἰκότως. Ἡ δια-
νομή τελεῖται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δικαιοτάτη, ταχεῖα καὶ μετὰ
γνώσεως.

6) Ἴδου πῶς ἐνεργοῦν αἱ Γενικαὶ ἐπιτροπείαι διὰ τὰ ὑποθηκευμένα
κτήματα. Ἐπειδὴ διὰ τοῦ Νόμου τοῦ 1890 δὲν ἐπιτρέπεται ὅπως τὰ νεω-
στὶ συσταθέντα κτήματα ἀναλαμβάνωσι μέρος τῶν χρεῶν τῶν ἐξ ὧν ἀπο-
χωρίζονται κτήματα, αἱ Γενικαὶ δὲ Ἐπιτροπείαι ἔχουσι κατὰ τὸν αὐτὸν
Νόμον τὸ δικαίωμα νὰ ἐκδίδωσιν πιστοποιητικὰ ἀβλαβείας (Unschädlich
Keitsa'teste) διὰ τοῦτο ἐν περιπτώσει κτηματικῶν θραῶν, ἀποχωρίζου-
σιν αὐταὶ μέρος τοῦ κτήματος διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῶν θραῶν, τὸ δ' ὑπό-
λοιπον διανέμωσι τοῖς χωρικοῖς. Ἀλλὰ κατὰ τὸν Νόμον τοῦ 1890 πολ-
λοὶ ὀλίγοι κτηματῖαι θὰ ἔστεργον εἰς τὴν διανομὴν ταύτην, πολλῶ δ' ἦτο-
ν θὰ ἔστεργον οἱ πιστωταὶ νὰ ἱκανοποιήσωσι τὰς ἀπαιτήσεις τῶν μὲ
παγίως χρεωλυτικὰς δόσεις ἐπὶ μακρὸν ἀποτιομένης. Ὁ Νόμος ὅμως τοῦ
1890 διηκούλυε τὸ ζήτημα, τῶν Τραπεζῶν δυνάμενων νὰ προεξορλήσωσι
τὰς ἀπαιτήσεις τῶν δικαιούχων.

7) Μεγάλῃς προσοχῇ χρήζει τὸ ζήτημα τῆς ἀρμονικῆς διευθετήσεως
τῶν κτημάτων εἰς τρόπον ὥστε ἐν τῇ περιφερείᾳ, ἐν ἣ ἱδρύνονται ταῦτα,
νὰ μὴ ὑπάρχωσιν ἀποκλειστικῶς μεγάλα ἢ ἀποκλειστικῶς μικρὰ κτήματα,
ἀλλ' εἰ δυνατόν μίγμα μεγάλων καὶ μικρῶν, ἵνα καὶ τὰ μεγάλα κτήματα
μὴ στερηθῶσι τῶν ἀναγκαῶν ἐργατικῶν χειρῶν καὶ τὰ μικρὰ ὑποβοη-
θῶνται ὑπὸ τῶν μεγάλων διὰ παροχῆς ἐργασίας.

Τὰ πλεῖστα τῶν κτημάτων ἐν Πρωσίᾳ εἶνε ἐκτάσεως 70—150
στρεμμάτων ἕκαστον, ἐλάχιστα πέραν τῶν 250 στρεμμάτων, καὶ τινα
μεταξὺ τῶν 150—250 στρεμμάτων. Γενικοὶ ὅμως κανόνες ὡς πρὸς τὸ
ποσὸν τῶν στρεμμάτων δὲν δύνανται ἐκ τῶν προτέρων νὰ δοθῶσι, καθ' ὅσον
δέον νὰ μελετηθῇ ἐπὶ τόπου ἡ σύστασις τοῦ ἐδάφους, ἡ συγκοινωνία τοῦ
κτήματος, ἡ τοποθεσία, αἱ κρατούσαι γεωργικαὶ καλλιέργειαι, ἡ θέσις τῆς
κτηνοτροφίας, ἡ ἐργασία, ἣν διαθέτουσι τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας κλπ.,
ἅτινα αἱ Γενικαὶ Ἐπιτροπείαι εἶναι κάλλιον παντὸς εἰς θέσιν νὰ καθορί-
ζωσι. Τὰ κτήματα τῶν ὁποίων ἡ ἐκτασις εἶνε ἀρκετὴ, ὅπως διαθρέψῃ γε-
ωργικὴν οἰκογένειαν καὶ τὰ ὁποῖα τυγχάνουσι τῆς συνδρομῆς τῶν Τρα-
πεζῶν τῶν Προκαταβολῶν, ἐπέτυχον κάλλιον πάντων τῶν ἄλλων. Κτή-
ματα μεγάλα ἢ πολὺ μικρὰ δὲν τυγχάνουσι τῆς ἐνεργητικῆς ὑποστηρίξεως

ἐκ μέρους τῶν Ἀποτιτικῶν Τραπεζῶν (τῶν Προκαταβολῶν) ὡς μὴ συν-
δούσης τῆς ἱδρύσεως αὐτῶν πρὸς τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν.

Ἐν τούτοις ὅμως, ἐπειδὴ ἐσχάτως οἱ μεγάλοι γαιοκτήμονες παρεπο-
νήθησαν πρὸς τὰς Γενικὰς Ἐπιτροπείας, ὅτι ἀπεστερήθησαν οὗτοι τῶν
ἱκανωτέρων γεωργικῶν στοιχείων, αὐταὶ ἔλαβον τὴν ἀπόφασιν, ὅπως ἱδρύ-
σωσιν ἐκσταχοῦ τὸ πρῶτον πειραματικῶς μεταξὺ τῶν ἄλλων αὐτάρκων
μετρίας ἐκτάσεως κτημάτων καὶ διαμιονὰς τινας ἐργατῶν (Arbei-
terstellen) ἐπὶ τῶν διανεμομένων μεγάλων κτημάτων. Αὐταὶ σύγκεινται
ἐξ 20 στρεμμάτων, ὧν τὰ μὲν 10 χρησιμεύουσι διὰ λειμῶνας καὶ 10 διὰ
κατοικίαν, κῆπον καὶ ὀλίγον ἀγρόν. Τὰ κτήματα ὅμως ταῦτα δὲν ὑποστη-
ρίζονται ὑπὸ τῆς Πολιτείας διὰ τῶν Τραπεζῶν Προκαταβολῶν. Καὶ προϋ-
τάθη μὲν ἡ ὑποστηρίξις αὐτῶν κατόπιν κοινοτικοῦ Συνδέσμου αὐτῶν
(Kommunalverband) ἢ κοινοῦ δι' οἰκοδομὰς συνεταιρισμοῦ (gemein-
nützige Baugeuossenschaft) ἀλλ' ἡ ἀπόφασις αὕτη ψηφισθεῖσα ἐν
τῇ Βουλῇ ἀπερίφθη ὑπὸ τῆς Γερουσίας. Τὸ σύστημα τῶν διαμιονῶν τῶν
ἐργατῶν ἐπέτυχε λαμπρά, ὅπου ὑπῆρχον μεγάλα μέσα καὶ μικρὰ κτή-
ματα ἀναμίξ, ὅπου δὲ ὑφίσταντο ἀποκλειστικῶς μεγάλα κτήματα, ἐκεῖ
προέκυψαν ὅροι ἐξαρτήσεως ἀνυπόφοροι τῶν χωρικῶν καὶ δουλοπρέπεια αὐ-
τῶν χειροτέρα ἢ τῶν κεινῶν ἡμερομισθίων.

8) Αἱ Γενικαὶ ἐπιτροπείαι, ὅπως ἐξασφαλίσωσι τοὺς χωρικοὺς ἐκ τῶν
ὀνύχων τῶν τοκογλύφων, παρέχουσι διὰ τῶν Ἀποτιτικῶν Τραπεζῶν (ἢ τῶν
Προκαταβολῶν) δεδικοιολογημένα διὰ τὰς οἰκοδομὰς δάνεια δι' ἀγορὰν ἐρ-
γαλείων, ζώων, σπόρων, μετρητὰ διὰ τὴν πρώτην ἐκμετάλλευσιν. Ὁμοίως
παρέχουσιν αἱ Ἐπιτροπείαι τῶν ἐποικισμῶν οἰκοδομήσιμον ὕλην, ἀρο-
τριῶντα κτήνη διὰ τὸ πρῶτον ἔτος, σίτον πρὸς διατροφήν τῆς οἰκογενείας
τῶν χωρικῶν καὶ ἄλλα εἶδη δανείων. Πάντα τὰ δάνεια ταῦτα ἀποτίονται
ὑπὸ τῶν χωρικῶν διὰ χρεωλυτικῶν δόσεων. Δύναται δὲ νὰ ἀνασταλῇ καὶ ἡ
εἰσπραξις τῶν δόσεων ἐπὶ ἓν, τὸ πολὺ δύο ἔτη, ἐὰν ὁ γεωργὸς εὐρίσκηται
εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ οἰκοδομήσῃ τὰ ἀναγκαῖα διὰ κατοικίαν καὶ τὸ ἐπάγ-
γελμά του οἰκοδομήματα.

Σύντομος ἐκθεσις τοῦ συστήματος κατὰ τὸν Νόμον τοῦ 1891.

Οἱ χωρικοὶ οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀποκτήσωσι κτήμα τι κατὰ τὸ ἐκτεθὲν
σύστημα ποιοῦνται τὰς αἰτήσεις τῶν πρὸς τὰς Γενικὰς ἢ ἐποικιστικὰς
ἐπιτροπείας, σημειοῦντες τὸν τόπον διαμονῆς τῶν, τὴν ἐπιστήμην βεβαιου-
μένην περιουσίαν τῶν κλπ.

Οἱ κτηματῖαι ἐξ ἄλλου οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ πωλήσωσι κτήμα τι ποι-
οῦνται ὁμοίως τὰς αἰτήσεις τῶν εἰς τὰς ῥηθείσας Ἐπιτροπείας.

Αἱ Ἐπιτροπείαι, ἅμα ἔχουσι τὸν ἀρκούντα ἀριθμὸν αἰτήσεων τῶν χω-
ρικῶν, ἰδίως δ' ἐκ τῶν πλησιοχώρων καὶ κεκτημένων ποιᾶν τινα περιου-
σίαν καὶ πεισθῶσι περὶ τῆς καλῆς διαγωγῆς αὐτῶν, ἔρχονται εἰς συμ-
φωνίαν μετὰ τοῦ κτηματῖου πρὸς ἐξαγορὰν τοῦ κτήματος τῶν. Τὸ κτήμα
διανέμεται κατόπιν μεταξὺ τῶν χωρικῶν καὶ γίνονται τὰ ἀναγκαῖα συμ-
βολαὶ καὶ καταχωρίζονται εἰς τὸ κτηματολόγιον.

Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ὀλίκου κτήματος ἐξουσιοδοτεῖται διὰ τῶν συμ-
βολαίων νὰ λαμβάνῃ παρ' ἐκάστου παγίαν ἐτησίαν δόσιν χρεωλυτικὴν.

Τὰ δικαιώματά του ταῦτα ἀπέναντι τῶν δόσεων δύναται νὰ ἐκχωρήσῃ οὗτος εἰς τὰς Ἀποτιτικὰς Τραπεζὰς (ἢ τῶν Προκαταβολῶν) καὶ λαμβάνει ἢ τὸ 27 πλάσιον τῶν δόσεων εἰς ὁμολογίαν ἡγγυημέναν ὑπὸ τοῦ Κράτους ἐντόκου πρὸς $3\frac{1}{2}\%$ ἢ τὸ $23\frac{2}{3}\%$ πλάσιον τῶν δόσεων εἰς ὁμολογίαν ἐντόκου πρὸς 4% . Αἱ ὁμολογίαι αὗται εἶναι ἀνώνυμοι (lauten dau Inhaber au porteur) καὶ δύνανται νὰ πωληθῶσιν εἰς τὸ χρηματιστήριον. Ὁμοίως δύναται οὗτος νὰ περιμείνῃ τὴν κλήρωσιν αὐτῶν, ὅτε πληρόνεται τὴν ὀνομαστικὴν ἀξίαν των.

Οὗτος εἶνε ὁ σήμερον ἐφαρμοζόμενος τρόπος. Ἐὰν οἱ χωρικοὶ ἔλθωσιν ἀπ' εὐθείας εἰς συμφωνίαν μετὰ τῶν κτηματιῶν, τότε αἱ Ἐπιτροπεῖαι ἐξετάζουσι λεπτομερῶς κατὰ πόσον δέον νὰ λάβωσι μέρος αἱ Τραπεζαὶ Προκαταβολῶν (Ἀποτιτικαί), ὥστε νὰ μὴ διατρέχωσι κίνδυνον ζημιῶν.

Κατόπιν τῆς συστάσεως τῆς Γερμανικῆς Ἐταιρείας τῶν ἐποικισμῶν ὑπὸ τῶν γεωπόνων, ἡ ἐνέργεια τῶν ἐπιτροπειῶν ὑποβοηθεῖται, καθ' ὅσον οὗτοι ἀγοράζουσιν ἀσφαλῶς καὶ διανέμουσι δικαίως τὰς γαίας καὶ κατόπιν ἀποζημιοῦνται ὑπὸ τῶν Ἀποτιτικῶν (τῶν Προκαταβολῶν) Τραπεζῶν.

Τοιαῦτα τὰ κατὰ δόσεις ἀποτιμόμενα κτήματα συμφώνως πρὸς τὸ πρῶτον σύστημα, τὰ ὁποῖα κρινόμενα ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων καὶ κατόπιν ἀκριβῶν στατιστικῶν ἀποτελοῦσι κατὰ τὸν περίφημον κοινωνιολόγον καὶ καθηγητὴν τοῦ Βερολινείου Πανεπιστημίου κ. Schmoller «δημοκρατικὴν πρόδον καὶ καθ' ὁλοκληρίαν συντηρητικὸν μέτρον, ὅπερ, οὐχὶ ὡς ὁ σοσιαλισμὸς ἐπιζητεῖ νέον εἶδος κυριότητος τῆς ιδιοκτησίας, ἀλλὰ στηρίζεται ἐπὶ τῶν αἰωνίων Πλουτολογικῶν Νόμων, ὅπερ μέτρον φροντίζει νὰ διατηρῇ ὅ,τι εἶνε καλὸν καὶ νὰ διορθῇ ὅ,τι χρήζει διορθώσεως.» Αἱ ἐκ τῶν κτημάτων τοιαύτης φύσεως προκύπτουσαι ὠφέλειαι ἐκτὸς τῶν μνημονευθεῖσων εἶνε πολλαπλαῖ. Τὸ φρόνημα τῶν χωρικῶν, ὅπου ἐφηρμόσθησαν τοιαῦτα, ἀνεπερὶωτή πρὸς μεγίστην ἠθικὴν, ἐθνικὴν καὶ οἰκονομολογικὴν ὠφέλειαν, ἢ κατὰ ποῖον καὶ ποσὸν παραγωγὴ ἐβελτιώθη, ἰδρύθησαν νέα κέντρα καταναλώσεως, ἐπεδιώχθησαν νέαι καλλιέργειαι καὶ ἐφηρμόσθησαν νέαι μέθοδοι καλλιέργειας τῶν προϊόντων καὶ ἐνὶ λόγῳ ἐξυγιάνθησαν αἱ μέχρι τοῦ χρόνου ἐκείνου ἐπικρατοῦσαι νοσηραὶ συνθῆκαι (Πρβλ. Practical Justification of Peasant Properties (The Contemporary Review 1891) ὑπὸ H. W. Wolff).

Τὸ Κράτος δὲ ἀφαιρέσει τῶν ἐτησίων δαπανῶν διὰ τὴν μισθοδοσίαν τῶν ὑπαλλήλων τῶν Τραπεζῶν καὶ τῶν μελῶν τῶν Ἐπιτροπειῶν ἐλαχίστας ἔσχε ζημίας λόγῳ τῆς ὑγιоῦς διευθετήσεως τοῦ ζητήματος καὶ τῆς πλήρους ἐλευθερίας ἐνεργείας εἰς τὰς εἰδικὰς ἐπιτροπεύσεις, αἵτινες εἶναι εἰς θέσιν καθ' ὃ ἐγγύτερον τῶν ζητημάτων, νὰ ἐπιλύσωσιν εὐτοχώτατα πάντα τὰ ἀναφυόμενα ζητήματα.

Β'.

Οἱ Ἑλληνικοὶ Νόμοι ΑΩΝΒ' τῆς 30 Μαΐου 1890 καὶ ΑΩΟ' τῆς 3 Ἀπριλίου 1891 περὶ ἐγγυήσεως τοῦ Κράτους εἰς ἐνυπόθηκα δάνεια τῶν γεωργοκτηματιῶν.

Ἀνάλογοι πρὸς τοὺς Πρωσικοὺς Νόμους τοῦ 1890 καὶ 1891 εἶναι καὶ οἱ ἀνωτέρω μνημονευθέντες ἡμέτεροι.

Ἡ Θεσσαλικὴ Ἐπιτροπεὶα τοῦ 1896, προκειμένου περὶ τῶν Νόμων τούτων, ἀπεφάνετο, ὅτι οὗτοι δὲν ἀπέδωκαν τὰ προσδοκώμενα ἀποτελέσματα καὶ ἐξ ἄλλων λόγων, ἰδίως ὅμως, διότι ὁ ἀριθμὸς τῶν κολλήγων δὲν ἦτο ἐπαρκὴς διὰ τὴν ὁλοκληρωτικὴν ἀπαλλοτριώσιν τῶν μεγάλων κτημάτων.

Ἡ σπουδαία αὕτη αἰτία, φρονοῦμεν, κατόπιν τῆς προσελεύσεως τοῦ ὁμογενοῦς στοιχείου ἐκ Ρουμανίας, Βουλγαρίας καὶ Καυκάσου, ἐξ ἧς προέκυψεν ζήτησις γαίων, δὲν εἶνε τανῦν σοβαρώτατον κώλυμα ὡς ὅτε ἡ Ἐπιτροπεὶα ἐμελέτα τὰ ζητήματα τῆς Θεσσαλίας. Ἀφ' ἐτέρου δὲ δὲν ἐλήφθησαν ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπεύσεως ὑπ' ὅψει εἰς τοὺς ὑπολογισμούς της καὶ ἄλλα στοιχεῖα, ἅτινα ἠδύναντο νὰ προσελευθῶσι καὶ ἐξ ἄλλων μερῶν τῆς Ἑλλάδος, ἐὰν ἐνομοθετεῖτο ἐδραιότερον σύστημα καὶ ἐγένετο γνωστὸν τοῦτο καὶ εἰς τοὺς ἄλλους πληθυσμούς τῆς Ἑλλάδος, ἐκτὸς τῶν Θεσσαλικῶν, αἵτινες σήμερον ἐλλείπει ἐπαρκῶν γαίων, ἀναγκάζονται νὰ ἐκπατρίζωνται εἰς Ἀμερικὴν κλπ.

Αἱ ἄλλαι προτάσεις τῆς Ἐπιτροπεύσεως ἐκτίθενται ἐν τῇ ἐκθέσει της (Σελ. 31).

Ἐκτὸς ὅμως τῶν ὑποδειχθέντων ὑπάρχουσι, φρονοῦμεν, καὶ ἄλλα σημεῖα χρήζοντα βαθυτέρας μελέτης ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς Νόμοις.

Εἶνε φανερόν, ὅτι οἰαδήποτε Προνομιούχος Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος δὲν θὰ ἐπεθύμει ποτὲ νὰ ἀναλάβῃ μόνῃ εἰς τὸ ἄρτιον, τὰ ἐκ τῶν κτηματικῶν δανείων χρῆς τῶν γεωργοκτηματιῶν, διότι ἐν περιπτώσει ἀναγκαστικῶν πλειστηριασμῶν δυσκόλως θὰ συνέλεγεν αὕτη τὸ δανεισθέν χρῆμά της καὶ ἐν τῇ σπανιωτέρᾳ περιπτώσει, καθ' ἣν τὰ κτήματα θὰ ἡγοράζοντο εἰς κανονικὰς τιμὰς. Θὰ ἐπεζήτουν ὅθεν αἱ Προν. Τραπεζαὶ πάντοτε τὴν ἐγγύησιν τοῦ Κράτους, ἵνα αἱ τυχόν ἀπώλειαί των μετριάζωνται, ἂν δὲν θ' ἀπείχον ἐντελῶς τῶν τοιούτων ἀκερδῶν ἐπιχειρήσεων, παρεμβάλλουσαι παντοίας δυσκολίας. Ὑποτιθεμένης ὅμως τῆς πρώτης περιπτώσεως, ὁ διορισμὸς ἐκτιμητῶν τοῦ Δημοσίου, διαιτητῶν καὶ ἡ διευθετήσις γενικῶς τοῦ ζητήματος, ὡς γνωστὸν παρ' ἡμῖν διὰ τοῦ συνήθους συστήματος, θὰ παρείχον πράγματα, πολὺς δὲ θὰ παρήρχετο χρόνος μέχρις ὁριστικῆς ἐξομάλυνσεως. Συνεπῶς οἱ μεγάλοι κτηματῖαι οἱ θέλοντες νὰ ἀπαλλαγῶσι τῆς διοικήσεως τῶν κτημάτων των, θὰ ἐδυσκολεύοντο νὰ περιμείνωσι τὸ τέλος τῶν διαδικασιῶν τούτων, μέχρις ὅτου λάβωσι τὸ χρῆμα, οὐ φυσικὰ θὰ εἶχον ἀνάγκην. Προτιμώτερον ὅθεν ἤθελεν εἶναι δι' αὐτοὺς νὰ ἀκολουθῶσι τὸ σύνθημα μορτικὸν σύστημα ἐπαφιέντες τὴν διοίκησιν εἰς τοὺς ἐπιστάτας των, ἀπαλλασσόμενοι οὕτω τῶν ἐκ τῆς διανομῆς πραγμάτων. Οἱ νόμοι ἡμῶν ὅμως δὲν προβλέπουσι ποσῶς διὰ τὰ ὑποθηκευμένα κτήματα, διὰ τὰ ὁποῖα θὰ ὑπῆρχε μεγαλειτέρα ἐλπίς, ὅπως διανεμηθῶσιν εἰς τοὺς χωρικοὺς καὶ διὰ τὰ ὁποῖα οἱ προσωπικοὶ νόμοι ποιοῦνται ἰδιαίτερον μνείαν. Οἱ κάτοχοι τῶν τοιούτων κτημάτων κυρίως ἔχουσιν ἀνάγκην χρημάτων καὶ θὰ ἔστεργον εἰς τὴν πρώτην εὐμενῇ περίστασιν νὰ ἐκποιήσωσι τὰ κτήματά των, ὅπως ἀπαλλαγῶσι τῶν χρεῶν των καὶ λάβωσι μετρητὰ ἀπέναντι τοῦ ὑπολοίπου τοῦ κτήματός των, δι' ὅπερ ἄλλως δὲν ἦσαν καὶ τόσο ἀσφαλῆς.

Ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον, δὲν ἐλήφθη οὐδὲν πρόνοια, ὅπως τὰ νεωστὶ συσταθῆσιν κτήματα ἐπιτύχωσι τοῦ σκοποῦ, δι' ὃν συνεστήθησαν. Τὸ ἐπίσημον Κράτος οὐδὲ καὶ ἀναμιγνύεται εἰς τὰ λεπτὰ ταῦτα ζητήματα, ὡς τοῦ καθορισμοῦ τῆς τιμῆς, τοῦ τρόπου τῆς εὐθεωτέρας διανομῆς,

τῆς ἐξασφαλίσεως τῶν χωρικῶν νομικῶς, τῆς διανομῆς τῶν κτημάτων ἀναλόγως τῶν φυσικῶν καὶ οἰκονομολογικῶν ὄρων, τῆς μὴ χρήσεως τοῦ κτήματος, τῆς μὴ ἐκμεταλλεύσεως τῆς περιστάσεως ὑπὸ κερδοσκοπῶν, τῆς βοηθείας τοῦ χωρικοῦ κατὰ τὰ πρῶτά του βήματα, τῆς διαρκείας τῆς κτήσεως καὶ ἄλλων σπουδαίων ὄρων. Ἀλλ' ἐὰν δὲν ἐξασφαλισθῶσιν οἱ χωρικοὶ καὶ δὲν ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν ὅλοι οἱ προρηθέντες ὅροι, δὲν εἶνε δυνατόν φυσικὰ νὰ ἐπιτύχῃ οἰκονομικὴ σύστημα διανομῆς καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει μᾶλλον ζημίαι τοῦ Κράτους ἢ ὠφέλεια θὰ ᾔτο δυνατόν νὰ προσωμισθῶσιν. Ἀμφιβάλλομεν δὲ ἐὰν ἡ Ἑλλ. Πολιτεία θὰ κατάρθου νὰ ἰδρύσῃ διὰ τῶν Νόμων τούτων καὶ ἐν μόνον κτήμα χωρὶς νὰ ὑποβάλληται εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν $\frac{2}{3}$ τῆς ἀξίας τοῦ κτήματος. Διότι μὴ λησμονώμεν τὰς κρίσεις τοῦ πολυτέρου εἰς τοιαῦτα ζητήματα σοφοῦ οἰκονομολόγου Schmoller, ὅτι, ὅπου ἐπεχειρήθῃ ὁ ἐσωτερικὸς ἐποικισμὸς ἄνευ τῆς ἐποπτείας τῆς Πολιτείας ἐπὶ τῆς μετέπειτα πορείας τῶν γεωργῶν, ἐκεῖ κατὰ γενικὸν κανόνα ἡ ἀποτυχία ἐπεσφράγισε τὰς προσπάθειάς τῶν Κρατῶν, μέγισται δὲ προέκυψαν ζημίαι αὐτῶν.

Ταῦτα δὲ πάντα ἠδύναντο νὰ βελτιωθῶσιν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, ἐὰν ἐθεσπίζομεν τοὺς Νόμους ἡμῶν, περὶ ὧν πρόκειται, οὐχὶ ἀποκλειστικῶς συμφῶνως πρὸς τὸ φυσιοκρατικὸν σύστημα *laissez faire, laissez aller*, ἀλλὰ παρεχωρεῖτο εἰς τὴν Κυβέρνησιν τὸ δικαίωμα μείζονος πρωτοβουλίας, ἐμελετῶντο δὲ βαθυτέρον αἱ ἀλλαγαὶ κρατοῦσαι Νομοθεσίαι. Διότι δὲν ἀρκεῖ ἡ κατανόησις τῶν ἀρχῶν ἐκάστου ζητήματος, ὅπως προκύβῃ θεσμὸς ἀγαθὸς ἐπαγγελλόμενος, ἀνάγκη νὰ μελετηθῶσι βαθέως καὶ αἱ παρεμπιπτούσαι λεπτομέρειαι, ὅπως τὸ νομοθέτημα καὶ αὐτῇ ἄρτιον.

Γ

Ἐπιθεώρησις τῆς παγκοσμίου Νομοθεσίας ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν Ἑσωτερικῶν ἐποικισμῶν.

1) Ἀγγλία.

Ἐν Ἀγγλίᾳ τὸ ζήτημα τῶν ἐσωτερικῶν ἐποικισμῶν μεγάλως ἀπησχόλησε τοὺς κατὰ καιροὺς Κυβερνήτας, ἰδίως δὲ, ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ἱρλανδίαν, ὅπου μόνον ἀπέραντα κτήματα (*lati fundia*) ὑφίσταντο. Ἡ νῦν κρατοῦσα Νομοθεσία εἶνε παραιοτέρα πρὸς τὴν Πρωσσικὴν.

Ἰδού εἰδικώτερον ἡ σχετικὴ Νομοθεσία.

I) Διὰ τοῦ Landbill τῆς 22 Αὐγούστου 1881 ἐξασφαλίζετο τοῖς ἐνοικιασταῖς, α') ὁ καθορισμὸς τοῦ ἐνοικίου διὰ δικαστικῆς ὁδοῦ, β') ἡ ἐνοικίασις τῶν κτημάτων διὰ 15 ἔτη, γ') ἡ πώλησις τοῦ δικαιώματος τῆς ἐνοικιάσεως εἰς τρίτον (*fair rent, fixity of tenure, καὶ free sale*) ὁμοίως δὲ δ') ἡ μεταβίβασις τῆς κυριότητος τῶν ἐνοικιαζομένων κτημάτων εἰς τὸν μέχρι τοῦδε ἐνοικιαστὴν δι' εὐκολωτέρων ὄρων (παροχὴν προκαταβολῶν διὰ τὸ τίμημα τῆς ἀγορᾶς ἐκ τοῦ Δημοσίου ταμείου).

II) Οἱ Νόμοι Purchase of Land act τοῦ 1885 (ἡ ὁ καλούμενος Ashbourne-Bill καὶ Ballfour-Bill—τοῦ 1891 σκοποῦσι τὴν εἰρηνικὴν πώλησιν τῶν μεγάλων κτημάτων τῆς Ἱρλανδίας εἰς τοὺς μέχρι τοῦδε ἐνοικιαστὰς. Καὶ κατὰ μὲν τὸν Νόμον τοῦ 1885 ὁ ἐνοικιαστὴς λαμβάνει τὸ ὅλον τίμημα ἐκ τοῦ Δημοσίου ταμείου, κατὰ δὲ τὸν Νόμον τοῦ 1891, οἱ

ἐνοικιαστὰι οὗτοι δύνανται νὰ πληρῶνσι τὴν πρὸς τὸ Δημόσιον ὀφειλὴν των δι' ἐνικυσίων χρεωλυτικῶν δόσεων πρὸς 4 % ἐπὶ 49 ἔτη. Οἱ μεγάλοι γαιοκτήμονες ἀποζημιῶνται διὰ χρεωγράφων τοῦ Κράτους ἐντόκων πρὸς $2\frac{3}{4}$ 0/0. Τὸ $1\frac{1}{4}$ 0/0, ὅπερ τὸ Κράτος λαμβάνει ἐπὶ πλέον ἐκ τῶν ἐνοικιαστῶν, χρησιμεύει διὰ τὴν ἐξόφλησιν τοῦ χρέους (χρεωλύσιον) καὶ διὰ τὰς δαπάνας τοῦ Κράτους. Διὰ τὰς ἄλλας τυχόν ἀπωλείας συλλέγεται ἀποθεματικὸν κεφάλαιον ἐκ μείζονος χρεωλυτικῆς δόσεως ἐκ μέρους τῶν ἐνοικιαστῶν διὰ τὰ 5 πρῶτα ἔτη, διὰ κράτησεως τοῦ $\frac{1}{3}$ τῆς ὀλικῆς ἀξίας τοῦ κτήματος, καὶ ἄλλων τινων οἰκονομ. πόρων. Διὰ τὰ μὴ κατακημμένα τμήματα τῆς Ἱρλανδίας, ἡ Πολιτεία φροντίζει καὶ ἀγοράζει αὐτὰ καὶ ἐπιδίδκει τὴν μεταναστεύσιν εἰς ταῦτα τῶν μικροτέρων ἐνοικιαστῶν κτημάτων, δημιουργοῦσα ἅμα νέας βιομηχανίας.

III) Ὁ Νόμος τοῦ 1892 τοῦ Φεβρουαρίου, πρὸς διευκόλυνσιν τῆς συστάσεως μικρῶν διαμονῶν τῶν χωρικῶν (*small holdings act*) σκοπεῖ τὸν πολλαπλασιασμὸν τῶν γεωργοκτηματιῶν καὶ τὴν ἀναγκάτισιν τοῦ μεταναστευτικοῦ ρεύματος τοῦ χωρικοῦ στοιχείου εἰς τὰς πόλεις. Ὡς μικραὶ διαμοναὶ ὑπονοοῦνται τεμαχίαι ἐδάφους ἀπὸ 1—40 acres (4—160 στρεμ.) καὶ μὲ ἐνοίκιον ἑλαττοῦ τῶν 50 λιρῶν στερελινῶν ἐτησίως. Ὁ ἀγοραστὴς τῶν τεμαχίων τούτων πληρῶνει τὸ $\frac{1}{4}$ τῆς ἀξίας τοῦ τμήματος τοῖς μετρητοῖς, τὰ $\frac{2}{4}$ ἐντὸς 50 ἐτῶν διὰ χρεωλυτικῶν δόσεων καὶ τὸ $\frac{1}{4}$ μένει ἀναπόσπαστον ἐπ' ἀόριστον.

Εἰς ἐργάτας μὴ δυναμένους νὰ καταβάλωσι τὸ $\frac{1}{4}$ τοῦ τιμήματος παρεχωροῦνται μόνον 10 acres (40 στρέμ.) ὑπὸ εἰδικῆς ἐπιτροπείας (*Country Councils*).

IV) Allotments act τοῦ 1887 δίδει τὸ δικαίωμα εἰς τὰς ὑγειονομικὰς ἀρχὰς νὰ ἀγοράζωσι κτήματα ἐν ἀνάγκῃ καὶ καταναγκαστικῶς κατόπιν εἰδικοῦ Νόμου, τὰ ὅποια τεμαχίζουσι αὐταὶ εἰς τμήματα οὐχὶ πέραν τοῦ 1 acre (4 στρεμ.) ἐνοικιάζουσι τοῖς χωρικοῖς μὲ μέτριον ἐτήσιον ἐνοίκιον.

Ἐκτὸς τῶν προσπαθειῶν τοῦ ἐπισήμου Ἀγγλικοῦ Κράτους ὑπάρχουσι καὶ ἰδιωτικαὶ ἐταιρεῖαι: σκοποῦσαι τὴν ἀγορὰν καὶ διανομὴν κτημάτων, ὡς αἱ συσταθεῖσαι τῇ 1881 National Land Corporation of Ireland καὶ National Liberal Land Company.

2) Ρωσσία.

Τῇ 18 Μαΐου 1881 ἐψηφίσθη ὁ Νόμος τῆς ιδρύσεως τῆς «Τραπεζῆς τῶν χωρικῶν» μὲ πρόγραμμά νὰ δώτῃ αὐτὴ εἰς τοὺς χωρικοὺς τῆς Σιβηρίας γαίης περισσοτέρας καὶ νὰ ἐλαφρύνῃ τὴν θέσιν τῶν μεγάλων κτημάτων ἐκ τῶν χρεῶν των διὰ πωλήσεως γαιῶν. Ἡ Τράπεζα εἶναι ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Υπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ ἔχει πλεῖστα ὑποκαταστήματα. Παρεῖχοντο δὲ δάνεια κυρίως εἰς κοινότητας, εἰς συνεταιρισμοὺς καὶ εἰς ἰδιώτας μέχρις 90 0/0 τῆς ἐκτιμωμένης ἀξίας τῶν κτημάτων. Οἱ τόκοι εἰσπραττόντο κατὰ τὸ σύστημα τῶν φόρων. Τὰ χρήματα ἐτοκίζοντο πρὸς 4 $\frac{1}{2}$ 0/0 τόκον καὶ 1 $\frac{3}{4}$ 0/0 διὰ χρεολύσιον καὶ ἔξοδα διοικήσεως.

Μέχρι τοῦ 1895 ἡ Τράπεζα αὐτὴ ἐδάνειζε χωρὶς νὰ ἐξετάζῃ τὴν ἱκανότητά πληρωμῆς ἐκ μέρους τοῦ ἀγοραστοῦ ἢ τὴν τιμὴν τῆς ἀγορᾶς. Ἀντὶ δὲ ἐκτιμήσεων εἰδικῶν ἐχρησίμευον κανονικαὶ τοπικαὶ τιμαὶ ὡς βάσεις τῶν δανείων. Ἀποτέλεσμα ἐκ τούτου προέκυψεν ὅτι αἱ τιμαὶ ἀγορᾶς κτημάτων ἔρθασαν εἰς μέγαν ὕψος καὶ ὠρελήθησαν φοβερὰ οἱ μεσῆται εἰς βλάβην τῶν ἀγοραστῶν καὶ ἡ Τράπεζα δὲ ἀπώλεσεν οὐκ ὀλίγα.

Διὰ νεωτέρου ὁμοῦ Νόμου τῷ 1895 αἱ Τράπεζαι εἶναι ἠναγκασμέναι νὰ μελετῶσι τοὺς ὅρους τῶν συμβολαίων καθ' ὅλας τὰς φάσεις, κατὰ πόσον ὁ χωρικός θὰ προσδεύσῃ, πόθεν θὰ ἐξοικονομῇ ὁ χωρικός τὰ μετρητὰ διὰ τὴν ἀγορὰν καὶ ἐκμετάλλευσιν κλπ.

Κατὰ τοῦτο τὰ ὑποκαταστήματα τῆς Τραπεζῆς τῶν χωρικῶν τῆς Πρωσίας ἀνέλαβον χρέη τῶν Γενικῶν Ἐπιτροπειῶν τῆς Πρωσίας. Ἡ Τράπεζα αὕτη κατὰ τοῦτο εἶνε μὲ δικαιώματα ἀνωτέρα τῶν Γενικῶν Ἐπιτροπειῶν, καθ' ὅσον δύναται ἡ ἴδια νὰ ἀγοράζῃ κτήματα ἀπ' εὐθείας καὶ νὰ διανέμῃ εἰς τοὺς χωρικούς. Τὰ κτηθέντα μὲσω τῆς Τραπεζῆς μεσάζει καὶ μικρὰ κτήματα ὑπὸ τῶν χωρικῶν δέον νὰ μὴ ἀλλάσσῃσι κατόχους, οὔτε νὰ διανέμονται ἀνευ ἀδείας τῆς Τραπεζῆς.

3) Γαλλία καὶ Βέλγιον.

Αἱ χῶραι αὗται ἐφάρμοσαν τὸ σύστημα τῆς ἐμφυτεύσεως, δι' 99 ἔτη, ἀλλὰ τοῦτο σπανίως ἀπαντᾷται.

4) Ἰταλία.

Καὶ ἡ Ἰταλία ἠθέλησε νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ προηγούμενον σύστημα, ἀλλὰ κατὰ τὰς στατιστικὰς ἀπὸ τοῦ 1871 μέχρι τοῦ 1892 μόνον 0,04 ο|ο ἐκ τοῦ ὅλου γεωργικοῦ πληθυσμοῦ εἶναι ἐνοικιασταὶ καὶ ἐμφυτευταὶ (ceusitare, emphyteuti, livellarü).

5) Κάτω Χῶραι.

Ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Groningeu ἐφαρμόζεται ἐμφυτευτικὸν σύστημα καλούμενον Beklem-regt (regt vau alty durent bekleming), ὅπερ ἐπέτυχε λαμπρὰ καὶ ἐξακολουθεῖ ἐφαρμοζόμενον. Τὸ ἐμφυτευτικὸν δικαίωμα μεταβιβάζεται εἰς τοὺς ἀπ' εὐθείας κληρονόμους ἢ ἐξ ἀγχιστείας συγγενεῖς. Ὁ ἐμφυτευτής δύναται νὰ πωλήσῃ, ἐκμισθώσῃ, ὑποθηκεύσῃ, νὰ διαθέσῃ κατὰ τὴν τελευταίαν του θέλησιν τὸ κτῆμα ἀνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ κυρίου, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον, ὅτι ὁ κύριος δύναται κατὰ τὴν ἀλλαγὴν ἐμφυτευτοῦ λόγῳ πωλήσεως ἢ κληρονομίας νὰ ἀπαιτήσῃ ἀπλοῦν ἢ διπλοῦν κανόνα.

Τὸ κτῆμα εἶνε ἀδιανέμητον.

Ἐν Ἰάββα ἡ Κυβέρνησις τῶν Κάτω Χωρῶν ἐφαρμόζει τὸν νόμον τῆς 9 Ἀπριλίου 1870, καθ' ὃν δίδονται δι' ἐμφυτευτικὴν καλλιέργειαν γαῖαι ἀκαλλιέργητοι δι' 75 ἔτη.

5) Ἰνδία.

Ἐν Ἰνδίας ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς χωρικούς (Ryots) εἰς τινὰς ἐπαρχίας, (Βεγγάλην, τὰς Β. Δ. ἐπαρχίας) τὸ ἐμφυτευτικὸν σύστημα ἐπὶ γαίῶν ἀνηκουσῶν εἰς τοὺς Ζεμινδάρους (τάξιν ἀριστοκρατίας), μὲ κληρονομικὰ δικαιώματα.

6) Τουρκία.

Οἱ κάτοχοι τῶν βακουφίων θεωροῦνται ὡς ἐμφυτευταὶ μὲ κληρονομικὰ δικαιώματα.

Πρωδικὸς Νόμος ἀφορῶν τὴν εὐδόωδιν τῶν γερμανικῶν ἐποικίδεων εἰς τὰς ἐπαρχίας τῆς Δ. Πρωσσίας καὶ Πόζης (Πολωνίας) τῆς 26 Ἀπριλίου 1886.

§ 1. Τίθεται εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Κυβερνήσεως κεφάλαιον 100 εκατμ. μάρκων, ἵνα πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ γερμανικοῦ στοιχείου εἰς τὰς ἐπαρχίας

τῆς Δ. Πρωσίας καὶ Πόζης κατὰ τῶν Πολωνικῶν διαθέσεων δι' ἐποικίσεως γερμανικῶν χωρικῶν ἐργατῶν:

1) Ἀγοράζῃ γαίαν.

2) Ἐφ' ὅσον τοῦτο εἶνε ἀναγκαῖον ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς ἀνάγκας, αἵτινες προκύπτουσι, α') ἐκ τῆς πρώτης ἐγκαταστάσεως, β') ἐκ τῆς κατὰ τὸ πρῶτον διαρρυθμίσεως τῶν κοινοτικῶν, ἐκκλησιαστικῶν καὶ σχολικῶν συνθηκῶν τῶν νέων ἐποικίσεων μέσης καὶ μικρᾶς ἐκτάσεως ἢ ὁλοκλήρων ἀγροτικῶν κοινοτήτων, εἴτε ἐπὶ κτημάτων πρὸς τοῦτο ἀγορασθέντων, εἴτε ἐπὶ κτημάτων, αἵτινα ἀνήκουσι τῷ Κράτει.

Ἐν σχέσει πρὸς τὴν δι' ἀγορᾶς ἀπόκτησιν γαίῶν, δέον ἢ Κυβερνήσεως ἐπὶ τοσοῦτον μόνον νὰ προβαίνει, ἐφ' ὅσον ὑπολείπονται ἐπαρκῆ μέσα, πρὸς κάλυψιν τῶν κατὰ τὴν § 2 ἀναγκαίων δαπανῶν.

(Τὰ ἐπόμενα ἄρθρα εἶνε παρόμοια πρὸς τὰ τῶν νόμων τοῦ 1890 καὶ 1891).

§ 9. Πρὸς χορηγίαν τῶν ποσοτήτων διὰ τὰς δαπάνας τὰς ἀναφερομένας ἐν τῇ § 1 ἐκδίδονται πιστώσεις.

Πότε, διὰ τίνος, καὶ εἰς ποῖα ποσά, πρὸς ποῖον ἐπιτόκιον, διὰ ποίαν προθεσμίαν ἐκτίσεως καὶ πρὸς ποίαν τρέχουσαν τιμὴν ὀφείλουσι νὰ προεκδίδωνται πιστώσεις καθορίζει ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν.

§ 10. Αἱ ἐξ ἀφορμῆς τῶν §§ 1 καὶ 2 τοῦ παρόντος νόμου λαμβάνουσαι χώραν πράξεις, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ ἀρμοδιότητος ἀνευ ἐρίδων καὶ ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν μεταγραφὴν καὶ ὑποθήκην εἰς τὰ ἐπίσημα βιβλία ὡς καὶ τὰς ἐνώπιον τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν πράξεις γίνονται ἐφ' ἀπλοῦ ἄρτου καὶ ἀνευ δικαστικῶν ἐξόδων.

Β. Διάταγμα ἀφορῶν τὴν Ἐπιτροπείαν τῶν Ἐποικιδεῶν (Ausiedelungscommission) τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Δ. Πρωσσίας καὶ Πόζης διὰ γερμανῶν. τῆς 21 Ἰουνίου 1886.

§ 1. Σύστασις τῆς Ἐπιτροπείας.—Ἡ Ἐπιτροπεία πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ προηγούμενου Νόμου φέρει τὸ ὄνομα «Ἐποικιστικὴ Ἐπιτροπεία διὰ τὴν Δ. Πρωσίαν καὶ Πόζην» καὶ συνίσταται.

1) Ἐκ τοῦ Νομάρχου (Oberpräsident) τῶν ἐπαρχιῶν τούτων.

2) Ἀνὰ ἐνὸς ἐπιτρόπου τοῦ Πρωθυπουργοῦ, τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Γεωργίας, τῶν Δημοσίων κτημάτων καὶ Δασῶν, τῶν Ἐσωτερικῶν, τῶν Οἰκονομικῶν, τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως καὶ Ἰατροσυνεδρίου.

3) Ἐκ τῶν ἄλλων μελῶν διοριζομένων ὑφ' ἡμῶν διὰ 3 ἔτη.

Ὁ Πρόεδρος καὶ Ἀντιπρόεδρος ἐκλέγονται ὑφ' ἡμῶν ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μελῶν.

§ 2. Διὰ τὸν Πρόεδρον ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τῆς § 87 τοῦ ἀριθ. 2 τοῦ νόμου τῆς 21 Ἰουλίου 1852.—Τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπείας τὰ μὴ διοριζόμενα ἐν τῷ κυρίῳ γραφεῖν εἶναι ἐπίτιμα καὶ δὲν παρέχεται αὐτοῖς οὔτε μισθὸς οὔτε ἀποζημιώσεις. Διὰ τυχόν ταξείδια τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπείας, ἐφ' ὅσον ταῦτα εἶναι ἀπ' εὐθείας ὑπ' ἄλληλοι τοῦ Κράτους παρέχονται δι' ὁδοιπορικὰ καὶ ἀποζημιώσεις ὅ,τι καὶ διὰ τοὺς τελευταίους τούτους, διὰ τὰ λοιπὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπείας, ὅ,τι περιλαμ-

βάνει ὁ Νόμος τῆς 24 Ἰουλίου 1875, ἀφορῶν τὰ ὁδοπορικὰ καὶ ἀποζημιώσεις τῶν Βουλευτῶν.

§ 3. Ἑδρα τῆς Ἐπιτροπείας.—Ἡ Ἐπιτροπεία ἐδρεύει εἰς τὸ ὕψ' Ἡμῶν ὀριζόμενον μέρος.

Ὁ Πρόεδρος ἔχει δικαίωμα νὰ συγκαλέσῃ τὴν Ἐπιτροπείαν διὰ τινὰς ὑποθέσεις καὶ εἰς ἄλλον τόπον.

§ 4. Κύκλος τῶν ὑποθέσεων τῆς Ἐπιτροπείας.—Ὁ κύκλος τῶν ὑποθέσεων τῆς Ἐπιτροπείας περιλαμβάνει ὅλα τὰ μέτρα πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ Νόμου.

Ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν λαμβάνουσι μέρος καὶ ἄλλαι ἀρχαὶ συμφώνως πρὸς τοὺς κειμένους Νόμους, πρέπει νὰ ἐρχηται ἡ Ἐπιτροπεία εἰς συνεννόησιν μετ' αὐτῶν. Εἰς διχονοίας μεταξὺ τοῦ διευθύνοντος τὰς ἐν λόγῳ ἀρχὰς πρὸς τὴν Ἐπιτροπείαν ἀποφαίνεται τὸ Ὑπουργεῖον.

Οἱ Ὑπουργοὶ θέλουσιν ὑποδείξει εἰς τὰς λαμβανούσας μέρος Δημοσίας καὶ Κοινοτικὰς ἀρχὰς, ὅπως ἀνταποκρίνωνται εἰς τὰς αἰτήσεις τῆς Ἐπιτροπείας καὶ τοῦ Προέδρου αὐτῆς.

§ 5. Καθήκοντα τοῦ Προέδρου.—Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπείας ἐκτελεῖ τὴν τρέχουσαν ὑπηρεσίαν αὐτῆς. Διανέμει τὰς ἐργασίας, παρασκευάζει τὰς ἀποφάσεις τῆς Ἐπιτροπείας καὶ ἐκτελεῖ αὐτάς. Ἰδίως ἀσχολεῖται νὰ διευθετῇ καὶ ἐκτελῇ τὰ ἀναγκαῖα μέτρα διὰ τοὺς Ἐποικισμοὺς. Ὁ Πρόεδρος ἀντιπροσωπεύει τὴν Ἐπιτροπείαν ἐκτὸς τῆς περιοχῆς τῆς καὶ ἐκτελεῖ τὴν ἀλληλογραφίαν. Διὰ τὰ συμβόλαια κλπ. ἐπίσημα ἔγγραφα δι' ὧν ἀναλαμβάνονται νομικαὶ ὑποχρεώσεις, ἀπαιτεῖται καὶ ἡ συνυπογραφή καὶ δύο μελῶν τῆς Ἐπιτροπείας εἰσέτι.

§ 6. Ὁ Πρόεδρος δικαιοῦται εἰς ἐπείγουσας περιστάσεις καὶ ἐφ' ὅσον ἡ Ἐπιτροπεία δὲν συνέρχεται νὰ ἀποφασίσῃ καὶ μόνος.—Περὶ ἐκείτης τοιαύτης ἀποφάσεως δέον ἀνυπερθέτως νὰ εἰδοποιῇ τὴν Ἐπιτροπείαν. Ἐπίσης δικαιοῦται ὁ Πρόεδρος νὰ ἀναβάλλῃ ἀποφάσεις τῆς Ἐπιτροπείας. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δέον νὰ πληροφορῇ τὴν Ἐπιτροπείαν ἀνυπερθέτως καὶ νὰ ὑποβάλῃ τὴν ὑπόθεσιν πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον πρὸς ἀπόφασιν.

§ 7. Βοηθητικὴ ὑπάλληλοι τοῦ Προέδρου.—Διορίζονται ἐὰν ὑπάρχῃ ἀνάγκη παρὰ τῷ Προέδρῳ οἱ ἀναγκαῖοι μόνιμοι βοηθοὶ ἐξ ἀνωτέρων ὑπαλλήλων, γραμματέων, καὶ βοηθῶν.

Ὁ Πρόεδρος εἶναι ὁ προϊστάμενος αὐτῶν μὲ τὰς ὑποχρεώσεις τὰς ἀπορροῦσας ἐκ τῆς § 19 ἐδαφ. 5 καὶ 6 τοῦ Νόμου τῆς 21 Ἰουλίου 1852.

§ 8. Συνέλευσις τῆς Ἐπιτροπείας.—Ἡ συνέλευσις συνέρχεται εἴτε εἰς προηγουμένως ὀρισθείσας ἡμέρας ἢ κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Προέδρου.

§ 9. Ἀποφάσεις τῆς Ἐπιτροπείας.—Ἡ Ἐπιτροπεία ἀποφασίζει κατὰ πλειονοψηφίαν. Ἐν ἰσοψηφίᾳ δὲ γίνεται δεκτὴ ἡ ἀπόφασις τοῦ τμήματος, εἰς ὃ ἀνήκει ὁ Πρόεδρος.

§ 10. Ὑπεπιτροπεία.—Διὰ τινὰς ὑποθέσεις δύνανται νὰ καταρτισθῶσι κατ' ἀπόφασιν τῆς Ἐπιτροπείας Ὑπεπιτροπεῖαι ἢ εἰδικοὶ ἐπιτροποι. Ὡς μέλη τῶν Ὑπεπιτροπῶν ἢ Ἐπιτρόπων δύνανται νὰ ᾔναι καὶ τοιαῦτα πρόσωπα, ἅτινα δὲν εἶναι μέλη τῆς Ἐπιτροπείας. Διὰ τὴν διαρκῆ διοίκησιν ἢ Ἐποπτείαν ἐνίων τῶν κλάδων ἐνεργείας τῶν Ὑπεπιτροπῶν ἢ Ἐπιτρόπων ἀπαιτεῖται ἡ ἔγκρισις τοῦ Ὑπουργείου. Ὁ Πρόεδρος ἢ ὁ

ἀντικαταστάτης του δύνανται νὰ καταλάβωσι τὴν Προεδρείαν ἐν τῇ Ὑπεπιτροπῇ ὁποτεδήποτε.

§ 11. Ἐκτέλεσις τῆς ἐποπτείας.—Αἱ ἐργασίαι τῆς Ἐπιτροπείας ὑπόκεινται εἰς τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ Ὑπουργείου καὶ αὕτη ἐνεργεῖ συμφώνως πρὸς τὰς βλέψεις, ἃς καθορίζει τὸ Ὑπουργεῖον.

§ 12. Προσωρινὴ διοίκησις τῶν ἀγορασθέντων κτημάτων.—Ἡ προσωρινὴ διοίκησις τῶν ἀγορασθέντων κτημάτων ἐπαφίεται εἰς τὴν ἐπαρχιακὴν διοίκησιν ἐπὶ τοσοῦτον, ἔφ' ὅσον ἡ Ἐπιτροπεία λόγῳ προπαρασκευῆς ἢ ἐκτελέσεως τοῦ ἐποικισμοῦ δὲν ἀπαιτεῖ τὴν ἀμεσον διάθεσιν αὐτῶν.

§ 13. Προϋπολογισμὸς τῆς Ἐπιτροπείας.—Περὶ τῶν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὑποθέσεων τῆς Ἐπιτροπείας ἀναμειομένων εἰσπράξεων καὶ ἐξόδων δέον καθ' ἑκάστον ἔτος νὰ ὑποβάλληται προϋπολογισμὸς, ὅστις καθορίζεται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν. Τὸν καθορισθέντα προϋπολογισμὸν τῶν ἐξόδων δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑπερβῇ ἡ Ἐπιτροπεία, ἄνευ ἐγκρίσεως τοῦ Ὑπουργείου.

§ 14. Ἐτησίᾳ ἔκθεσις.—Ἡ Ἐπιτροπεία δέον νὰ ὑποβάλλῃ κατ' ἔτος εἰς τὸ Ὑπουργεῖον ἔκθεσιν περὶ τῶν ἐνεργειῶν τῆς.

§ 15. Ἐκτέλεσις τοῦ Β. Διατάγματος.—Εἰς τὸ Ὑπουργεῖον ἀνατίθεται ἡ ὑποχρέωσις πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν παρουσῶν διατάξεων.

Ὁ τρόπος ἐνεργείας τῆς Ἐπιτροπείας διευθύνεται διὰ κανονισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου.

(Πρωτοδικὸς) Νόμος περὶ τῶν κατὰ δόσεις ἀποτιμένων κτημάτων τῆς 27 Ἰουνίου 1880,

§ 1. Ἐπιτρέπεται ἡ ἰδιόζουσα μεταβίβασις ἀγροτικοῦ κτήματος δι' ἀναλήψεως παγίας χρηματικῆς δόσεως (gegen festen Geldrenten), ἢ ἀπαλλαγὴ ἐκ τῆς ὁποίας ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς συγκαταθέσεως ἀμφοτέρων τῶν μερῶν. Ὁ καθορισμὸς τοῦ πρὸς ἐξόφλησιν ποσοῦ καὶ τῆς προθεσμίας τῆς λύσεως (Kündigungsfrist) ἐπαφίεται εἰς τὰς διὰ συμβολαίου συμφωνίας. Ἐν τούτοις, ἐὰν ἡ πρὸς ἐξόφλησιν αἰτήσις προκληθῇ ὑπὸ τοῦ δικαιοῦχου τῶν δόσεων (ἀγροδότου) δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀπαιτήσῃ οὗτος ποσὸν πρὸς ἐξόφλησιν πέραν τοῦ εἰκοσιπενταπλασίου τῆς δόσεως (ρέντας). Κατὰ τὴν καταχώρισιν τῆς ρέντας (δόσεως) εἰς τὸ κτηματολόγιον, δέον, ὅπως αἱ συμφωνίαι ὡς πρὸς τὸν ἀποκλεισμὸν τῆς ἐξοφλήσεως καθὼς καὶ εἰς τὸν καθορισμὸν τοῦ πρὸς ἐξόφλησιν ποσοῦ καὶ τῆς προθεσμίας τῆς λύσεως τοῦ συμβολαίου (Kündigungsfrist) καταχωρίζονται εἰς τὸ κτηματολόγιον. Ἐὰν δὲν συμβῇ τοῦτο, ἡ εἰς βᾶρος τοῦ ἀγροτικοῦ κτήματος ρέντα δύνανται νὰ ἀποτιθῇ ὑπὸ τοῦ ἀγρολήπτου μετὰ ἐξαμηνιαίαν δῆλωσιν μὲ τὸ εἰκοσιπενταπλάσιον τῆς ἐτησίως δόσεως. Τὸ κτῆμα δέον νὰ ἰδρύνῃται ἄνευ ὑποχρεώσεων ἐξ ὑποθηκειακῶν ἢ κτηματικῶν χρεῶν τοῦ ἀγροτικοῦ κτήματος, ἄρ' οὐ ἀποχωρίζεται.

Κατὰ τὴν ἀπαλλοτριώσιν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ σχηματισμοῦ κτημάτων ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ Νόμου περὶ διευκολύνσεως τῆς πωλήσεως ἀγροτικῶν κτημάτων, ὑπὸ τὸν ὅρον, ἵνα τὸ πιστοποιητικὸν ἀδελφείας δύνανται νὰ παρέχῃται καὶ κατὰ τὴν ἀπαλλοτριώσιν μεγαλειτέρων τμημάτων (ἐκ τοῦ κυρίου κτήματος), ἐὰν ἡ ἀπράλεια τῶν δικαιοῦχων κατόπιν ὑποθηκειακῶν δανείων δὲν μειοῦται δι' αὐτοῦ.

§ 2. Πρὸς τὰς παγίας χρηματικὰς δόσεις ἐξομοιοῦνται καὶ αἱ πάγια δόσεις εἰς γεννήματα, αἵτινες κατὰ τὴν ἐτησίαν ἀγοραίαν τιμὴν ὑπολογίζονται εἰς χρῆμα καὶ ἥτις τιμὴ ἐξακριβοῦται διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν πρὸς ἐξόφλησιν Νόμων.

§ 3. Ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν ἀπαλλοτριώσιν ἀγροτικοῦ κτήματος διὰ δόσεων ὁ ἀναλαβὼν κτῆμα κατὰ τὸ συμβόλαιον, περιορίζεται ὡς πρὸς τὴν διάθεσιν τοῦ κτήματος ἢ ἡ πώλησις μερῶν αὐτοῦ κατὰ τὸ συμβόλαιον περιορίζεται ὡς πρὸς τὴν διάθεσιν τοῦ κτήματος κατὰ τοῦτο, ὅτι ἡ ἀδεία διανομῆς τοῦ ἀγροτικοῦ κτήματος ἢ ἡ πώλησις μερῶν αὐτοῦ ὀφείλει νὰ ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ δικαίουχου τῶν δόσεων, δύναται ἢ ἄρνησις τῆς συγκαταθέσεως [τοῦ δευτέρου] νὰ παραχωρηθῇ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως τῆς διαιτητικῆς ἀρχῆς, ἐὰν ἡ διανομὴ ἢ ἡ ἀπαλλοτριώσις εἶνε εὐκτὴ διὰ τὸ πλουτολογικῶς κοινωνικὸν συμφέρον.

§ 4. Ἐὰν εἰς τὸν ἀποκτήσαντα κτῆμα κατὰ τὸ συμβόλαιον ἐπιβληθῇ τὸ καθήκον νὰ ἐξασφαλίῃ οὗτος διαρκῶς τὴν οἰκονομολογικὴν ἀτομικότητα τοῦ ἀναληφθέντος ἀγροτικοῦ κτήματος διὰ τῆς διατηρήσεως οἰκοδομημάτων εὐρισκομένων ἤδη ἐπὶ τοῦ κτήματος ἢ μελλόντων νὰ κτισθῶσι τοιούτων, διὰ τῆς διατηρήσεως ὀρισμένου γεωργ. ἰνβενταρίου [μηχανημάτων, ζώων, κλπ.] ἐπ' αὐτῶν, ἢ νὰ ὑποκύπτῃ εἰς ἄλλας ὑποχρεώσεις, δύναται ὁ ὑπόχρεως διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως τῆς διαιτητικῆς ἀρχῆς νὰ ἀπαλλαγῇ τῶν ὑποχρεώσεων τούτων, ἐὰν εἰς τὴν διατήρησιν τῆς οἰκονομολογικῆς ἀτομικότητος τοῦ ἀγροτικοῦ κτήματος ἀντίκεινται σπουδαιότερα κοινωνικὰ πλουτολογικὰ συμφέροντα.

§ 5. Ἐὰν κατὰ τὴν περίπτωσιν τῆς § 3 ἡ συγκατάθεσις τοῦ δικαίουχου τῶν δόσεων ἐκπληρωθῇ ἢ κατὰ τὴν § 4 ἡ ἀπαλλαγὴ τοῦ ὑποχρέου ἐκφρασθῇ, τότε δύναται ὁ δικαίουχος τῶν δόσεων, ἐφ' ὅσον ἐν τῷ συμβολαίῳ δὲν ὀρίζεται ἄλλο τι, νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἐξόφλησιν τοῦ ὅλικοῦ ποσοῦ τῶν δόσεων διὰ τοῦ 25πλάσιου αὐτῶν.

Ἀριθ. 9469.—Πρωτοδικὸς Νόμος ἀφορῶν τὴν εὐδόωσιν τῆς ἰδρύσεως κατὰ δόσεις ἀποτιμῶν κτημάτων τῆς 7 Ἰουλίου 1891.

§ 1. Αἱ δόσεις αἱ ἐπιβληθεῖσαι ἐπὶ τῶν κτημάτων μέσης καὶ μετρίας περιοχῆς δύνανται τῇ αἰτήσει τῶν ἐνδιαφερομένων, νὰ ἐξοφληθῶσι τῇ μεσολαβήσει τῶν ἀποτιτικῶν Τραπεζῶν, ἐφ' ὅσον ἡ ἐξόφλησις αὐτῶν δὲν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς συγκαταθέσεως ἀμφοτέρων τῶν μερῶν.

Διὰ τὴν ὑποβολὴν τῆς αἰτήσεως δικαιούνται:

α) Ὁ δικαίουχος τῶν δόσεων, καθ' ὅσον οὗτος δύναται νὰ ἀπαιτήσῃ τὴν ἐξόφλησιν παρὰ τοῦ ἄλλου μέρους.

β) Ὁ κάτοχος τοῦ κτήματος, καθ' ὅσον οὗτος δικαιούται εἰς τὴν ἐξόφλησιν τῶν δόσεων ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἐτέρου μέρους ἢ ἡ ἐξόφλησις ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ ἐτέρου μέρους.

Ὁ δικαίουχος τῶν δόσεων λαμβάνει διὰ τὴν ἐκχώρησιν τῆς γῆς (des Abfindung) εἴτε τὸ 27πλάσιον ποσὸν τῆς δόσεως εἰς ὁμολογίας (Rentenbriefe) τῶν ἀποτιτικῶν Τραπεζῶν τοκοφόρους πρὸς $3\frac{1}{2}\%$ ἢ τὸ $23\frac{2}{3}\%$ πλάσιον ποσὸν τῆς δόσεως εἰς ὁμολογίας πρὸς 4% τοκοφόρους συμ-

φώνως τῇ ὀνομαστικῇ ἀξίᾳ αὐτῶν ἢ ἐφ' ὅσον τοῦτο δὲν δύναται νὰ γίνη δι' αὐτῶν εἰς μετρητὰ.

Τὸ ἀντίτιμον ἀπέναντι τῆς ἐκχώρησεως ἀποτίεται μὲ τοκοχρεωλύσιον ὑπὸ τοῦ ἐκδοχέως τοῦ κτήματος διὰ πληρωμῆς δόσεων πρὸς τὴν ἀποτιτικὴν Τράπεζαν (Rentenbankrenten).

§ 2. Κατὰ τὴν πρώτην ἀποκατάστασιν ἐνὸς κτήματος συμφώνως τῷ ἐν τῇ § 1 ἐκτεθέντι τρόπῳ διὰ τὴν ἀνέγερσιν τῶν ἀναγκαίων οἰκοδομημάτων πρὸς κατοικίαν καὶ γεωργικὰς ἀνάγκας, δύναται ἡ ἀποτιτικὴ τράπεζα νὰ παρέχῃ δάνεια εἰς τοὺς ἀγρολίπτας εἴτε εἰς τοκοφόρους ὁμολογίας τῶν ἀποτιτικῶν τραπεζῶν (Rentenbriefe) πρὸς $3\frac{1}{2}\%$ ἢ πρὸς 4% , συμφώνως τῇ ὀνομαστικῇ αὐτῶν ἀξίᾳ, ἢ ἐφ' ὅσον τοῦτο δὲν εἶνε δυνατόν εἰς χρῆμα.

Τὰ χρεῖα ἀποτίονται τοκοχρεωλυτικῶς δι' ἐτησίων δόσεων πρὸς τὰς ἀποτιτικὰς τραπεζὰς (§ 3).

Ἡ ἀποτιτικὴ τράπεζα δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀπαιτήσῃ διὰ μιᾶς τὴν πληρωμὴν τῶν δανείων, ἐκτὸς ἐὰν ὁ χρεώστης δὲν ἀνταποκρίνηται εἰς τὰς ἐπιταγὰς ὡς πρὸς τὴν κανονικὴν συντήρησιν καὶ ἐξασφάλισιν τῶν οἰκοδομημάτων ἢ ἐὰν οὗτος πτωχεύσῃ ἢ ἐὰν δι' ἀναγκαστικοῦ πλειστηριασμοῦ ἐξαναγκασθῇ νὰ πληρώσῃ τὰς καθυστέρουμένας δόσεις πρὸς τὰς ἀποτιτικὰς τραπεζὰς.

§ 3. Ὁ ἰδιοκτήτης τῶν κτημάτων ὀφείλει νὰ πληρὸνῃ πρὸς τὰς ἀποτιτικὰς τραπεζὰς (§ § 1 καὶ 2) δόσιν ἐτησίαν πρὸς τὴν ἀποτιτικὴν τράπεζαν, ἥτις ἀνέρχεται:

1) Καθ' ἣν περίπτωσιν αἱ ὁμολογίαι διὰ τὴν ἐκχώρησιν τῆς γῆς ἢ διὰ τὰ χρεῖα τοῦ ἐξεδόθησαν πρὸς $3\frac{1}{2}\%$ τοκοφόροι, εἰς 4% τῆς ὀνομαστικῆς ἀξίας τῶν ὁμολογιῶν καὶ τῶν πρὸς συμπλήρωσιν δοθέντων μετρητῶν, ἢ

2) Καθ' ἣν περίπτωσιν αἱ ὁμολογίαι αὐταὶ τῶν ἀποτιτικῶν τραπεζῶν διὰ τὴν ἐκχώρησιν τῆς γῆς καὶ τὰ δάνεια ἐξεδόθησαν ὡς τοκοφόροι πρὸς 4% , εἰς $4\frac{1}{2}\%$ τῆς ὀνομαστικῆς ἀξίας τῶν ὁμολογιῶν καὶ τῶν πρὸς συμπλήρωσιν δοθέντων μετρητῶν.

Ὁ κάτοχος τῶν κτημάτων ἐξακολουθεῖ νὰ πληρὸνῃ τὰς δόσεις τοῦ πρὸς τὴν ἀποτιτικὴν τράπεζαν, ἐὰν μὲν αὐταὶ ὑπολογίζωνται πρὸς $4\frac{1}{2}\%$ (περίπτ. 1η) εἰς διάστημα 60 $\frac{1}{2}$ ἐτῶν, ἢ ἐὰν πρὸς $4\frac{1}{2}\%$ (περίπτ. 2α § 3) εἰς 56 $\frac{1}{2}$ ἔτη.

§ 4. Ἐφ' ὅσον ἐπιβαρύνωσι τὸ κτῆμα δόσεις πρὸς τὴν ἀποτιτικὴν τράπεζαν ἐπιτρέπεται νομίμως ἡ ἄρσις τῆς οἰκονομολογικῆς ἀτομικότητος καὶ ἡ διανομὴ τῶν κτημάτων, ὡς καὶ ἡ ἀπαλλοτριώσις μερῶν αὐτοῦ κατόπιν ἐγκρίσεως τῆς Γενικῆς Ἐπιτροπείας (Generalcommission).

§ 5. Ἐὰν ἡ ἐξόφλησις τῆς α' δόσεως (§ 1.) ἢ ἡ παροχὴ δανείου συμπίπτῃ μὲ τὴν ἰδρύσιν τοῦ κτήματος, τότε δύναται ἡ πληρωμὴ τῆς πρὸς τὴν ἀποτιτικὴν Τράπεζαν δόσεως (Rentenbankrate) κατ' αἰτήσιν τοῦ κατόχου τῶν κτημάτων νὰ ἀνασταλῇ κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος.

Ἡ ἐκ τούτου προκύπτουσα ἐκπτώσις εἰς τὴν ἀποτιτικὴν τράπεζαν καλύπτεται ὡς ἐξῆς: τὸ πρὸς ἐξόφλησιν κεφάλαιον αὐξάνεται κατὰ τοὺς ἐτησίους τόκους τῶν ὁμολογιῶν τῆς ἀποτιτικῆς Τραπεζῆς καὶ τῶν πρὸς συμπλήρωσιν δοθέντων μετρητῶν (διὰ τὴν ἐκχώρησιν τῆς γῆς καὶ δάνεια εἰς τοὺς γεωργούς) καὶ ἡ ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου ὑπολογιζομένη συμφώνως

τῇ § 3 δώσει πρὸς τὴν ἀποτιτικὴν τράπεζαν πληρόνεται εἰς τὴν χρεωλυτικὴν περίοδον τῶν $60 \frac{1}{2}$ ἢ $56 \frac{1}{12}$ ἐτῶν.

§ 6. Περαιτέρω ἐφαρμόζεται κατ' εὐνοίαν ὁ Νόμος περὶ ἰδρύσεως τῶν ἀποτιτικῶν τραπεζῶν (Rentenbanken) τῆς 2 Μαρτίου 1850 μετὰ τῶν αὐτῶν συμπληρωτικῶν διατάξεων τοῦ Νόμου ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ὅρους.

1) (τοπικῆς ἀξίας).

2) Αἱ διατάξεις (Vorschriften), αἵτινες ὑφίστανται ἐν τῷ Νόμῳ ἐκεῖνῳ διὰ τὰς ὑπηρετούμενας χρηματικὰς δόσεις ἀπέναντι τῶν δουλειῶν (πραγματικῶν, βαρῶν Reallasten χωρικῶν ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὰς μνημονευθείσας ἐν § 1 καὶ 3 δόσεις.

3) Αἱ διατάξεις, αἵτινες προβλέπουσιν ἐλάττωσιν τῆς χρεωλυτικῆς περιόδου εἰς $41 \frac{1}{12}$ ἔτη καὶ σχετικὴν ἐλάττωσιν τῶν δόσεων κατὰ $\frac{9}{10}$ δὲν ἐφαρμόζονται.

4) Ποῖαι ποσότητες ἐν τῇ περιπτώσει τῆς § 23 τοῦ Νόμου περὶ ἀποτιτικῶν τραπεζῶν τῆς 2 Μαρτίου τοῦ 1850 εἰς τὰ διάφορα ἔτη τῶν δύο χρεωλυτικῶν περιόδων εἶνε ἀναγκαῖαι πρὸς ἐξόφλησιν τῶν ποσοτήτων τῶν δόσεων προκύπτει ἐκ τῶν πινάκων I καὶ II. Τοιαύτη ἐξόφλησις ἐντὸς τῶν 10 πρώτων ἐτῶν ἐπιτρέπεται μόνον τῇ ἐγκρίσει τῆς Γενικῆς ἐπιτροπείας.

5) Ἡ μεταβίβασις τῶν καθυστερουμένων εἰς τὰς δόσεις πρὸς τὰς ἀποτιτικὰς τραπεζὰς ἀπαγορεύεται.

6) Κατ' αἴτησιν τῆς Γενικῆς ἐπιτροπείας γράφεται εἰς τὰς παρατηρήσεις ὅτι τὸ ἀγροτικὸν κτῆμα ὑπόκειται εἰς πληρωμὴν δόσεων πρὸς τὰς ἀποτ. τραπεζὰς. Εἰς τὰς παρατηρήσεις τῆς καταχωρήσεως δίδεται καὶ τὸ ἐτήσιον ποσὸν τῆς δόσεως πρὸς τὴν ἀποτιτ. τράπεζαν, ὡς καὶ ὁ χρόνος πρὸς ἐξόφλησιν αὐτῶν.

7) Ἡ ἀνάληψις τῶν δόσεων πρὸς τὴν ἀποτιτικὴν τράπεζαν γίνεται καὶ κατὰ τὴν 2 Ἰανουαρίου καὶ 1 Ἰουλίου, ἀναλόγως δὲ τοκίζονται αἱ σχετικαὶ ὁμολογίαι.

8) Διὰ τὰς δαπάνας, αἵτινες προκύπτουσι κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος Νόμου διὰ τὴν Γενικὴν ἐπιτροπείαν—ἀνευ βλάβης τῶν διατάξεων τῆς § 12—ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ Νόμου περὶ ἐξόδων εἰς πράξεις τῆς δικαιοσύνης τῆς 24 Ἰουνίου 1875, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι διὰ τὴν καταμέτρησιν τῶν δικαιωμάτων ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τῆς § 2 ἐδαφ. 1. Ἡ ἐτήσιος τιμὴ κανονίζεται ἀναλόγως τῶν τόκων τῶν ἐκδιδόμενων ὁμολογιῶν.

9) Οἱ ἀρμόδιοι Ὑπουργοὶ καθορίζουσιν, ἐὰν καὶ ἐκ τίνος σημείου ὀφείλουσι νὰ δίδονται ὁμολογίαι πρὸς $3 \frac{1}{2} \%$ ἢ πρὸς 4% διὰ τὴν ἐκχώρησιν (§ 1) ἢ διὰ δάνειον (§ 2). Ἐφ' ὅσον ἡ τιμὴ τῶν ὁμολογιῶν πρὸς 4% ἴσταιται ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ τοῦ Βερολίνου ἐπὶ τῆς ὀνομαστικῆς ἀξίας ἢ κατωτέρω αὐτῆς, ἐπιτρέπεται νὰ ἐκδίδωνται ὁμολογίαι πρὸς $3 \frac{1}{2} \%$ μόνον κατόπιν τῆς συναινέσεως τοῦ ἀποδέκτου (§ 1, καὶ 2).

§ 7. Ἡ Γενικὴ ἐπιτροπεία δύναται νὰ ἀποκρούσῃ τὴν αἴτησιν πρὸς ἐξόφλησιν ὀφειλουμένων τρίτῳ δόσεων (§ 1) ἢ τὴν ποροχὴν δανείου.

1) Ἐὰν τὸ δικαίωμα τῆς προτιμῆσεως τῶν ἐξοφλητέων δόσεων ἢ δανείων δὲν προτιμᾶται ἀπέναντι τῶν τυχόν ἰδιωτικῶν βαρῶν τοῦ κτήματος.

2) Ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ ἡ ἀρκούσα ἀσφάλεια διὰ τὰς ἀναληφόμενας δόσεις πρὸς τὰς ἀποτιτικὰς τραπεζὰς (Rentenbank renten),

Ἡ ἀσφάλεια δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ὑπάρχουσα, ἐὰν τὸ 25πλάσιον πο-

σὸν τῆς δόσεως πρὸς τὴν ἀποτιτ. τράπεζαν (§ 3) εὐρίσκεται ἐντὸς τοῦ 30πλάσιου τοῦ ποσοῦ τῆς καθαρᾶς προσόδου, ἐξαγομένης ἐκ τοῦ κτηματολογίου ἐπὶ τῇ θάσει τοῦ τελευταίου ὑπολογισμοῦ τοῦ ἐγγείου φόρου, πλέον τοῦ ἡμίσει τῆς τιμῆς μὲ τὴν ὁποίαν ἡσφαλίσθησαν τὰ οἰκοδομήματα εἰς μίαν τῶν ἀσφαλιστικῶν Ἑταιρειῶν τῶν καθοριζομένων ὑπὸ τῆς § 19 τοῦ Νόμου περὶ ἀποτιτικῶν τραπεζῶν τῆς 2 Μαρτίου 1850 ἢ ἐντὸς τῶν πρώτων $\frac{3}{4}$ τῆς τιμῆς τῶν ἀκινήτων ἐξακριβωμένης δι' εἰδικῆς ἐκτιμῆσεως.

§ 8. Ἐὰν ἡ τιμὴ τῶν ἀκινήτων ἐξακριβωθῇ δι' ἰδιαιτέρου τιμολογίου, τότε δύναται νὰ συγκαταλεχθῇ καὶ ἡ μελλούσα νὰ ἐπιτευχθῇ ἐπὶ πλέον ἀξία διὰ τῆς κατασκευῆς τῶν ἀναγκαίων οἰκοδομημάτων πρὸς κατοικίαν καὶ διὰ τὴν γεωργίαν.

Ἡ ἀνάληψις τῶν δόσεων πρὸς τὰς ἀποτιτ. τραπεζὰς δέον ἐν τούτοις κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην νὰ ἀναβληθῇ ἐξ ὁλοκλήρου ἢ κατ' ἀνάλογον μέρος μέχρι τῆς ἀμέσως ἐπομένης προθεσμίας τῆς ἀναλήψεως μετὰ τὴν κατασκευὴν τῶν οἰκοδομημάτων.

§ 9. Ἡ εἰδικὴ ἐκτίμησις ἀναλαμβάνεται καὶ καθορίζεται ὑπὸ τῆς Γενικῆς Ἐπιτροπείας τῇ βοηθείᾳ δύο ὑπαλλήλων τῆς περιφερείας καὶ ἐν περιπτώσει ἐκτιμῆσεως οἰκοδομημάτων ὑπὸ εἰδικοῦ ἀρχιτέκτονος.

Εἰς ἀπλᾶς καὶ ευκρινεῖς περιπτώσεις δικαιούται ἡ Γενικὴ Ἐπιτροπεία νὰ καθορίσῃ τὴν τιμὴν κατὰ τὴν κρίσιν τῆς ἢ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν πεποίθησιν περὶ τῆς ἀσφαλείας δι' ἄλλου καταλλήλου τρόπου.

§ 10. Κατ' αἴτησιν τοῦ δικαιουμένου διὰ τὰς δόσεις δύναται νὰ ἀνατεθῇ εἰς τὴν ἀποτιτ. τράπεζαν κατόπιν συγκαταθέσεως καὶ τῶν δύο μερῶν τὸ ἐξοφλήσιμον μέρος τῶν δόσεων, ἐὰν εἰς τὸ μέρος τοῦτο τῶν δόσεων, ὑφίσταται τὸ δικαίωμα τῆς προτιμῆσεως ἀπέναντι τῶν ἄλλων βαρῶν τοῦ κτήματος, καὶ τὸ 25πλάσιον ποσὸν τῆς δόσεως πρὸς τὴν ἀποτιτ. τράπεζαν, ἥτις δόσις ἀνταποκρίνεται εἰς τὸ μέρος τῆς ὀφειλῆς ταύτης [τοῦ ἐξοφλήσιμου μέρους τῶν δόσεων] πλέον τῇ ποιότητι, ἥτις εἶνε ἀκόμη ἀναγκαῖα κατὰ τὴν § 6 ἐδ. 4, διὰ τὴν ἐξόφλησιν τῶν ἤδη ἐπιβαρυνουσῶν τὰ κτήματα δόσεων πρὸς τὴν ἀποτιτ. τράπεζαν κατὰ τὴν ὑπόβολήν τῆς αἰτήσεως, εὐρίσκονται ἐν τῇ κατὰ τὰς § 7 καὶ ἐφεξῆς περιγραφείσῃ ἀσφαλείᾳ.

Ἡ ἀποζημίωσις τῶν δικαιούχων τῶν δόσεων γίνεται συμφώνως τῷ παρόντι Νόμῳ. Αἱ ἀναληφθεῖσαι δόσεις ἀποκτᾶσι τὸ δικαίωμα τῆς προτιμῆσεως τῶν δόσεων πρὸς τὰς ἀποτιτ. τραπεζὰς.

Ὅταν μεταβιβασθῶσιν αἱ δόσεις [εἰς τὰς τραπεζὰς] ὑπηρετῆται τὸ Δημόσιον εἰς ὅλα τὰ δικαιώματα τοῦ πρώην δικαιούχου τῶν δόσεων, ἅτινα εἶχον καθορισθῇ διὰ τοῦ συμβολαίου.

Κατ' ἀπαίτησιν τοῦ Δημοσίου δύναται αἱ δόσεις αὐταὶ νὰ μεταβληθῶσιν εἰς δόσεις πρὸς τὰς ἀποτιτικὰς τραπεζὰς, ὑπολογιζομένως συμφώνως πρὸς τὸν παρόντα Νόμον.

§ 11. Αἱ διατάξεις τῶν § 2 ἕως 10 ἐφαρμόζονται εἰς τὰ ὑπὸ τῆς Πολιτείας σχηματιζόμενα κτήματα μόνον ἐπὶ τοσοῦτον, ἐφ' ὅσον δίδονται [ὑπὸ τῶν ἀποτιτικῶν τραπεζῶν] εἰς τοὺς κατόχους κτημάτων δάνεια πρὸς ἴδρυσιν τοιούτων.

§ 12. Ἡ ἴδρυσις ἐνὸς κτήματος δύναται νὰ ἐκτελῇται τῇ αἰτήσει ἐνὸς τῶν ἐνδιαφερομένων μερῶν τῆς Γενικῆς Ἐπιτροπείας.

Ἡ αἴτησις ἀπορρίπτεται, ἐφ' ὅσον παρακωλύουσι τὴν ἰδρυσίν του νομίκοι ἢ πραγματικοὶ ἐνδοιασμοί.

Ἄλλως ὀφείλει ἡ Γενικὴ ἐπιτροπεία νὰ ἀποδεχθῇ καὶ βεβαιώσῃ τὸ συμβόλαιον περὶ ιδρύσεως κτήματος καὶ διδομένης περιπτώσεως νὰ συνδυάσῃ τοῦτο μετὰ συμβολαίου ἐξοφλήσεως τῆς ὀφειλῆς διὰ δόσεων, ἢ παροχῆς δανείων.

Τὸ πιστοποιηθὲν συμβόλαιον παραδίδει ἡ Γεν. Ἐπιτροπεία εἰς τὸν ἀρμόδιον ὑποθηκοφύλακα μὲ τὴν παραγγελίαν τῆς μεταγραφῆς τῆς ιδιοκτησίας. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει καταχωρεῖται εἰς τὸ κτηματολόγιον ἡ ιδιοκτησία τοῦ κτήματος διὰ τῆς ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ βεβαιωθέντος συμβολαίου γενομένης καταχωρίσεως τῆς μεταβιβάσεως τῆς ιδιοκτησίας.

Ἡ Γενικὴ Ἐπιτροπεία ὀφείλει ἀμέσως νὰ παραγγείλῃ εἰς τὸν ἀρμόδιον ὑποθηκοφύλακα, ἀφ' οὗ παραδεχθῇ τὴν αἴτησιν τῆς ιδρύσεως τοῦ κτήματος. Ἡ παρατήρησις ἔχει ἐπιδράσιν, καθότι βραδύτερον καταχωρίζονται ἀπαιτήσεις τρίτων ἀπέναντι τοῦ ἀποδέκτου τοῦ κτήματος εἶναι ἄκυροι (rechtunwirksam).

Μὲ τὴν μεταγραφὴν τῆς ιδιοκτησίας δέον ἢ παρατήρησις νὰ ἀπαλείφῃται.

Ἐν σχέσει πρὸς τὸν τρόπον καὶ ἔξοδα ἐφαρμόζονται οἱ κανονισμοὶ οἱ ἰσχύοντες διὰ τὰς κοινοτικὰς διανομὰς (Gemeinheits teilungen) ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ὅρους.

1) Δικαιοῦται νομίμως εἰς τὴν διὰ συμβολαίου ἰδρυσιν κτήματος, ὅστις ἔχει εἰς ἄλλας περιπτώσεις τῆς ἐκουσίας ἀπολλοτριώσεως τὸ δικαίωμα τοῦ διαθέτειν ἐλευθέρως τὰ ἑαυτοῦ, (wer in anderen Fällen der freiwilligen Veräußerung zur Anflassung berechtigt ist).

2) Αἱ καταχωρίσεις καὶ αἱ κατόπιν ἀναλήψεως τῶν δόσεων πρὸς τὰς ἀποτιτικὰς τραπεζὰς ἀναγκαστικὰ καταχωρίσεις εἰς τὸ κτηματολόγιον γίνονται κατ' αἴτησιν τῆς Γεν. ἐπιτροπείας. Ἐν σχέσει πρὸς τὴν αἴτησιν τῆς Γεν. Ἐπιτροπείας ἐφαρμόζεται ἡ § 41 τῶν διατάξεων τοῦ κτηματολογίου τῆς 5 Μαΐου 1872.

3) Διὰ τὴν ἰδρυσιν τοῦ κτήματος δέον νὰ πληρῶνωνται τὰ δικαιώματα (Pauschsätze) τῆς § 2 ἐδ. 3 τοῦ νόμου περὶ ἐξόδων εἰς διατητητικὰς ὑποθέσεις τῆς 24 Ἰουνίου 1875.

Ἐὰν ἡ ἀνάληψις τῶν δόσεων ὑπὸ τῶν ἀποτιτ. τραπεζῶν συνδέεται μὲ τὴν ἰδρυσιν τῶν κ. δ. α. κτημάτων, τότε εἰσπράττεται μόνον τὸ δικαίωμα τῆς § 2 ἐδ. 3 οὐχὶ ὅμως καὶ τῆς § 3 ἐδ. 1.

4) Κατόπιν ἐγκρίσεως τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς τῆς περιφέρειας δύναται τὸ ὅλικόν ποσὸν τῶν ἐγγείων ἐκείνων φόρων, οἵτινες μέχρι τοῦδε ἐπληρόνοντο ὑπὸ τῶν τιμαρίων, νὰ διανεμηθῇ εἰς τὰ κτήματα κατὰ κατάλογον καθοριζόμενον ὑπὸ τῆς Γεν. Ἐπιτροπείας.

§ 13. Διὰ τὰ κτήματα, ἅτινα ἔχουσιν ἰδρυθῇ πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου δύναται νὰ ἀπαιτηθῇ ὑπὸ τοῦ δικαιούχου τῶν δόσεων ἡ ἐξοφλήσις τῶν δόσεων διὰ μεσολαβήσεως τῆς ἀποτιτ. τραπεζῆς, ἐὰν μόνον συναινῇ καὶ ὁ κάτοχος τοῦ κτήματος.

§ 14. Ὁ Νόμος ὁ ἀφορῶν τὴν ἐκ νέου ἄδειαν τῆς μεσολαβήσεως τῶν ἀποτιτικῶν τραπεζῶν πρὸς ἐξοφλήσιν πραγματικῶν βαρῶν (Reallasteu δουλειῶν) τῆς 17 Ἰανουαρίου 1881 ἐπανέρχεται πάλιν εἰς ἰσχὺν ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι ἡ ἐν ταῖς § 4 καὶ 6 προθεσμία καταργεῖται καὶ ὅτι ὁ νόμος

οὗτος ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὰς ἐξοφλήσεις ἐκεῖνας, αἵτινες κατὰ τὸν νόμον τῆς 31 Δεκεμβρίου 1883 ἐξηρτήθησαν ἐκ τῆς ἀρμοδίας διατητητικῆς ἀρχῆς.

§ 15. Αἱ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου τούτου διατάξεις ἐκτελοῦνται ὑπὸ τῶν Ὑπουργῶν τῶν Οἰκονομικῶν, Γεωργίας, Δημοσίων κτημάτων καὶ δασῶν καὶ ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ ἐκτελέσεως τῆς § 12 δέον νὰ συναινῇ καὶ ὁ Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης.

Ἀριθ. 3234 Πρωτοδικὸς νόμος περὶ ιδρύσεως ἀποτιτικῶν (ἢ τῶν προκαταβολῶν) τραπεζῶν (Rentenbanken) τῆς 2 Μαρτίου 1880.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ

1) Ἰδρυσις τῶν ἀποτιτικῶν τραπεζῶν καὶ διατάξεις περὶ αὐτῶν	§ 1—§ 4
2) Αἱ ἐκτελεστικαὶ ἀρχαί	§ 4—§ 6
3) Δουλεῖται, αἵτινες δύνανται νὰ ἐξοφληθῶσι διὰ τῶν ἀποτιτικῶν τραπεζῶν	§ 6—§ 9
4) Καθορισμὸς τῶν δόσεων πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἀναθέσεως αὐτῶν εἰς τὰς ἀποτιτικὰς τραπεζὰς	§ 9—§ 18
5) Εἰσπράξεις καὶ ἐξασφάλις τῶν δόσεων	§ 18—§ 22
6) Ἀπότισις τῶν δόσεων	§ 22—§ 28
7) Ἰκανοποίησις τοῦ δικαιούχου	§ 28—§ 32
8) Ὁμολογία τῶν ἀποτιτ. τραπεζῶν καὶ τοκομερίδια	§ 32—§ 49
9) Δικαιώματα τρίτων	§ 49—§ 50
10) Λύσις τῆς σχέσεως μεταξὺ τοῦ μέχρι τοῦδε δικαιούχου καὶ τοῦ χρεώστου	§ 50—§ 52
11) Ἀποθεματικὸν κεφάλαιον	§ 52—§ 54
12) Ἐξοδα	§ 54—§ 56
13) Κατάργησις τῶν ἀποτιτικῶν τραπεζῶν	§ 56
14) Προκήρυξις καὶ ἀπόσβεσις ἀπολεσθεῖσιν ὁμολογιῶν τῶν ἀποτιτικῶν τραπεζῶν	§ 57
15) Ἰδιαιτέραι διατάξεις	
6' Διὰ τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς τὸ ἀντίτιμον τῆς ἐκχωρήσεως πρὸς τὸν δικαιούχον τελεῖται διὰ μεσολαβήσεως τοῦ δημοσίου	§ 59—§ 64
16) Δόσεις διὰ δημόσια κτήματα	§ 64

1) Ἰδρυσις τῶν ἀποτιτικῶν τραπεζῶν καὶ διατάξεις περὶ αὐτῶν.

§ 1. Πρὸς εὐόδωτον τῆς ἐξοφλήσεως τῶν δουλειῶν (Reallasten) καὶ πλήρους διαλύσεως τῆς νομικῆς σχέσεως μεταξὺ τοῦ μέχρι τοῦδε δικαιούχου καὶ πλήρους διαλύσεως τῆς νομικῆς σχέσεως μεταξὺ τοῦ μέχρι τοῦδε δικαιούχου καὶ υποχρέου, ἰδρύεται ἐν ἐκάστη ἐπαρχίᾳ ἑνὴς μίας ἀποτιτικῆς τραπεζῆς (Renteubank).

§ 2. Ἡ ἐξοφλήσις διὰ τῶν ἀποτιτικῶν τραπεζῶν τελεῖται εὐθὺς ὡς αἱ δουλεῖται αὐταὶ μεταβληθῶσιν εἰς παγίαν χρηματικὰς δόσεις καὶ δὴ κατὰ τὸν ἐπόμενον τρόπον ἡ τραπεζα ἐκχωρεῖ μὲν εἰς τοὺς δικαιούχους διὰ τὴν

παραίτησιν των εκ τῆς χρηματικῆς δόσεως τοκοφόρους ὁμολογίας βαθμιαίως ἀποτιομένους ἀπέναντι τοῦ πρὸς ἐξόφλησιν αὐτῆς ἀναγκαίου κεφαλαίου, τὴν δόσιν δὲ μετέπειτα εἰσπράττει παρὰ τῶν ὑποχρέων, ἐφ' ὅσον τοῦτο εἶνε ἀναγκαῖον διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν τόκων καὶ βαθμιαίαν ἐξόφλησιν τῶν ὁμολογιῶν αὐτῆς. Μόλις δὲ τελειώσῃ ἡ ἀπότις παύει ἐντελῶς καὶ ἡ ἐξάρτησις τῶν ἐπιβεβαρυμένων διὰ τὴν πληρωμὴν τῆς δόσεως.

§ 3. Ἡ Πολιτεία ἐγγυᾶται τὴν εκπλήρωσιν τῶν διὰ τοῦ παρόντος νόμου ἐπιβληθεισῶν υποχρεώσεων εἰς τὰς ἀποτιτικὰς τραπέζας καὶ ἐφοδιάζει τὰς τραπέζας ταύτας διὰ τῶν ἀναγκαίων κεφαλαίων πρὸς λειτουργεῖαν αὐτῶν.

2) Αἱ ἐκτελεστικαὶ ἀρχαί.

§ 4. Ὁ καθαρισμὸς τῶν ἀπέναντι τῶν δουλειῶν ὑπεισερχομένων χρηματικῶν δόσεων, αἱ διαπραγματεύσεις μεταξὺ τῶν ἐνδιαφερομένων μερῶν περὶ μεταβιβάσεως τῶν χρηματικῶν τούτων δόσεων εἰς τὰς ἀποτιτικὰς τραπέζας καὶ ἡ ἀπόφασις ἐπίσης ἐπ' αὐτῶν ὡς καὶ περὶ τοῦ παραχωρηθησομένου ποσοῦ τῆς ἐκχωρήσεως εἰς δικαιοῦχος ἐκ μέρους τῆς ἀποτιτ. τραπέζης (Auseinander setzungen-behörden), αἵτινες οὐ μόνον εἰς τὰς ὑποθέσεις ταύτας, ἀλλὰ καὶ περικεῖναι ἐποπτεύουν τὰ δικαιώματα τῶν προσώπων συμφώνως πρὸς τοὺς κειμένους νόμους, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ τοῦ ζητήματος, ἐὰν καὶ κατὰ πόσον ὁ δικαιοῦχος περιορίζεται ὑπὸ δικαιωμάτων τρίτων κατὰ τὴν διάθεσιν τῶν ὁρισμένων πρὸς ικανοποίησιν τοῦ ὁμολογιῶν τῶν ἀποτιτικῶν τραπέζων, ἢ ὡς πρὸς τὴν διάθεσιν τῶν κεφαλαίων, ἅτινα χορηγοῦνται αὐτῷ κατὰ τὴν χρεωλυτικὴν ἀπόθεσιν αὐτῶν (τῶν ὁμολογιῶν) ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ἐντελοῦς πληρωμῆς τῶν ἀπαιτήσεων του.

Πᾶσαι αἱ συναγόμεναι κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν Τραπεζῶν τούτων ἐργασίαι ἀνατίθενται εἰς τὴν ἐν ἐκάστη ἐπαρχίᾳ ὑπὸ τὸ ὄνομα «Διεύθυνσις τῆς ἀποτιτικῆς Τραπεζῆς» συνισταμένην διοικητικὴν ἀρχήν, ὡς καὶ εἰς τὰς ἀρχὰς τὰς ἐντεταλμένας τὴν εἰσπραξὶν τῶν δημοσίων ἀμέσων φόρων κατὰ τὰς λεπτομερεστέρους διατάξεις τοῦ παρόντος Νόμου.

§ 5. Ἐκάστη Διεύθυνσις ἀποτιτικῆς Τραπεζῆς συνίσταται ἐξ ἐνὸς Διευθυντοῦ καὶ τοῦ ἀναγκαίου κατωτέρου προσωπικοῦ.

Αἱ Διευθύνσεις τῶν ἀποτιτ. Τραπεζῶν ὑπόκεινται εἰς τὴν ὑψηλὴν Ἐποπτείαν τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν καὶ Γεωργίας ὑποκείμεναι κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐργασιῶν αὐτῶν εἰς συνεργασίαν καὶ ἔλεγχον τῆς ἐπαρχικῆς διοικήσεως (Provinzial vertretung).

3. Δουλεῖαι, αἵτινες δύνανται νὰ ἐξοφληθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀποτιτ. Τραπεζῶν.

§ 6. Ὅποῖαι δουλεῖαι εἶνε ἐξοφλήσιμοι ὑπὸ τῶν ἀποτιτικῶν Τραπεζῶν καθορίζονται ὑπὸ τοῦ Νόμου περὶ ἐξοφλήσεως δουλειῶν καὶ διακανονισμοῦ τῶν μεταξὺ γεωργοκτημόνων καὶ χωρικῶν σχέσεων. Ἀποκλείονται τῆς ἐξοφλήσεως ταύτης ἐκτὸς τῶν ἐν τῷ Νόμῳ ἐκείνῳ ἀναφερομένων δουλειῶν καὶ αἱ νεωστὶ ἐπιβληθεῖσαι χρηματικαὶ δόσεις μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ Νόμου ἐκεῖνου.

§ 7. Ἀποκλείονται προσέτι τῆς ἐξοφλήσεως διὰ τῶν ἀποτιτικῶν Τρα-

πέζων καὶ πᾶσαι αἱ δουλεῖαι, δι' ἃς ὡς δικαιοῦχος προβάλλεται τὸ ταμεῖον τῶν Δημοσίων κτημάτων.

§ 8. Ἡ ἀνάληψις δόσεως ὑπὸ τῆς ἀποτιτ. Τραπεζῆς τότε τὸ πρῶτον ἐπιτρέπεται, ἐὰν πᾶσαι αἱ κατὰλληλοι πρὸς ἀπόσβεσιν διὰ τῶν ἀποτιτ. Τραπεζῶν δουλεῖαι αἱ ἐπιβεβλημέναι εἰς κτῆμά τι, μεταβληθῶσιν εἰς παγίως χρηματικὰς δόσεις. Τούτου γενομένου δύναται τότε ὁ δικαιοῦχος, ὅσον καὶ ὁ ὑπόχρεος νὰ ἀπαιτήσῃ παρὰ τῆς ἀποτιτ. Τραπεζῆς τὴν ἀνάθεσιν εἰς αὐτὴν τῆς χρηματικῆς δόσεως ἐπὶ τῷ τέλει ἐξοφλήσεως αὐτῆς καὶ ἐὰν ἀκόμη ἡ ἐκκαθάρισις ἐν σχέσει πρὸς τὰ ὑπόλοιπα κτήματα τῆς αὐτῆς κοινότητος δὲν ἐτελειώτεν ἀκόμη.

4. Καθορισμὸς τῶν δόσεων πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἀναθέσεως αὐτῶν εἰς τὰς ἀποτιτ. Τραπέζας.

§ 9. Ἐὰν κατὰ τὴν ἐξόφλησιν ὁ ὑπόχρεος δηλώσῃ ὅτι δὲν ἐπιθυμεῖ τὴν ἐξόφλησιν τῶν παγίων χρηματικῶν δόσεων τοῖς μετρητοῖς, αἵτινες δόσεις ἀπορρέουσιν ἐκ τῶν δουλειῶν, τότε ὀφείλει ἡ διευκρινιστικὴ ἀρχὴ νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐξόφλησιν τῆς χρηματ. δόσεως διὰ τῶν ἀποτιτικῶν Τραπεζῶν αὐτεπαγγέλτως.

Ἐὰν ὁ ὑπόχρεος ἐπιθυμῇ νὰ πληρώσῃ (συμφώνως τῇ § 64 τοῦ Νόμου περὶ ἐξοφλήσεως τῶν δουλειῶν) τοῖς μετρητοῖς τὸ 18 πλάσιον τοῦ ποσοῦ τῆς δόσεως, ἀλλ' ὁ δικαιοῦχος ἐπιθυμῇ νὰ κάμῃ χρῆσιν τοῦ δικαιώματος τοῦ ἀπορρέοντος ἐκ τοῦ τετάρτου ἑξαφίου τῆς § 64 τοῦ μνησθέντος Νόμου ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀπαιτήσῃ τὸ 20 πλάσιον εἰς ὁμολογίας τῶν ἀποτιτ. Τραπεζῶν, τότε ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τῶν § § 59 καὶ 63 τοῦ παρόντος Νόμου.

Ἐν σχέσει πρὸς τὰς παγίως ἐκείνας χρηματικὰς δόσεις, αἵτινες εἶναι μὲν ἐξοφλήσιμοι διὰ τῶν ἀποτιτ. Τραπεζῶν, ἀλλὰ πρὸς καθορισμὸν τοῦ ἐτησίου ποσοῦ τῶν ὁπίων ἐκτὸς τῆς προβλεφθείσης περιπτώσεως ἐν τῇ § 65 τοῦ Νόμου περὶ ἐξοφλήσεως τῶν δουλειῶν, δὲν χρήζουσιν ἄλλης ἐκκαθαρίσεως, δύνανται νὰ ὑποβληθῶσι παρὰ τῇ διευκρινιστικῇ ἀρχῇ πρὸς ἐξόφλησιν διὰ τῶν ἀποτιτικῶν Τραπεζῶν τόσον ὑπὸ τοῦ δικαιοῦχος, ὅσον καὶ ὑπὸ τοῦ ὑποχρέου.

§ 10. Εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ἡ ἐξόφλησις τῶν δόσεων ἐκτελεῖται διὰ τῶν ἀποτιτ. Τραπεζῶν, ὀφείλει ὁ ὑπόχρεος νὰ καταβάλλῃ μόνον τὰ $\frac{9}{10}$ τῆς καθορισθείσης χρηματικῆς δόσεως εἰς τὰς ἀποτιτικὰς Τραπέζας. Τὸ $\frac{1}{10}$ τῆς δόσεως χαρίζεται εἰς αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀναθέσεως τῆς δόσεως εἰς ἀποτιτικὴν Τραπέζαν.

Ὁ ὑπόχρεος ὅμως δικαιούται νὰ ἐκλέξῃ, ἐὰν θέλῃ νὰ ἐκτίῃ εἰς τὴν Τράπεζαν πλήρη τὴν δόσιν ἢ τὰ $\frac{9}{10}$ αὐτῆς. Διὰ τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ δικαιοῦχος τὸ τοιοῦτον δὲν ἔχει ἐπιρροὴν καὶ μόνον ἡ χρεωλυτικὴ περίοδος τῶν δόσεων ἐλαττοῦται διὰ τῆς πληρωμῆς πλήρους τῆς δόσεως. Ὁ ὑπόχρεος δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ παραιτηθῇ τῆς ἀπαξ ἐκφρασθείσης ἐκλογῆς.

Τὸ δικαίωμα τοῦτο τοῦ ὑποχρέου, ἵνα διὰ τῆς πληρωμῆς πλήρους τῆς δόσεως βραχύνην τὴν χρεωλυτικὴν περίοδον, δὲν λαμβάνει χώραν, ἐὰν συμφώνως τῇ § 99 τοῦ Νόμου περὶ ἐξοφλήσεως τῶν δουλειῶν κλπ. ἀνατεθῇ ἡ ἐξόφλησις καθυστερητέως.

Ὁ ὑπόχρεως ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δέον νὰ πληρῶνῃ ἀκόμῃ ἐτησίαν δόσιν, ἥτις ἀποτελεῖ τὸ εἰκοστὸν μέρος τῶν καθυστερουμένων, πρὸς ἐξόφλησιν τῶν τελευταίων πρὸς τὴν ἀποτιτ. Τράπεζαν.

§ 11. Ἐφ' ὅσον ἐν τούτοις κατὰ ταῦτα (§ 10) τὸ ποσὸν τῆς δόσεως πρὸς τὴν ἀποτιτικὴν Τράπεζαν δὲν ἀνέρχεται εἰς πλήρη 20 λεπτὰ δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀνάληψις αὐτοῦ εἰς τὴν ἀποτιτ. Τράπεζαν. Ὁφείλουσι μᾶλλον μέρη δόσεων ἀνερχόμενα εἰς ἑκατοστὰ τοῦ μάρκου, ὡς γενικὰς δόσεις, αἵτινες μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ $\frac{1}{10}$ ἢ ὅπου προσέτι ἡ πλήρης δόσις ἀνετέθη εἰς τὴν ἀποτιτ. Τράπεζαν, ἀνέρχονται κατωτέρω τῶν 20 λεπτῶν νὰ ἐξοφλῶνται ἄνευ τῆς μεσολαβήσεως τῆς Τραπεζῆς, συμφῶνως πρὸς τὰς διατάξεις ἐν ἐδαφ. 1 τῆς § 64 τοῦ Νόμου περὶ ἐξοφλήσεως δουλειῶν.

§ 12. Εἰς τὸ ἐκχωρητήριον (Recess) περὶ ἐξοφλήσεως ἡ διακατανομι-
σμοῦ τῶν δουλειῶν δέον νὰ καθορισθῶσι προτέτι τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐξετάσεως μεταξὺ τοῦ ὑποχρέου τῶν δόσεων καὶ τῆς ἀποτιτ. Τραπεζῆς (§ 10) μεταξὺ τοῦ πρώτου καὶ τοῦ μέχρι τοῦδε δικαιοῦχου (§§ 11 καὶ 17) καὶ μεταξὺ τούτου καὶ τῆς ἀποτιτ. Τραπεζῆς.

Τὰ δικαιώματα τῆς ἀποτιτ. Τραπεζῆς ἐποπτεύονται ὑπὸ τῆς διευ-
κρινιστικῆς ἀρχῆς αὐτεπαγγέλτως καὶ ἡ πρόσκλησις ἐκ μέρους τῆς διευ-
θύνσεως ὡς ἐκ τούτου δὲν εἶνε ἀναγκαία.

§ 13. Ἐὰν κατὰ τὸν χρόνον τῆς κοινοποιήσεως τοῦ παρόντος Νόμου μετεβλήθησαν αἱ δουλεῖαι ἐνὸς κτήματος εἰς παγίαν χρηματικὰς δόσεις, τότε δέον νὰ γίνῃ ἐποδεικτὸν ἰδιαιτέρον ἐκχωρητήριον διὰ τὴν ἐν § 12 ἐπινοηθεῖσαν ἐξέτασιν, ἐὰν ἡ παγία χρηματικὴ δόσις ὀφείλῃ νὰ ἐξοφληθῇ ὑπὸ τῆς ἀποτιτ. Τραπεζῆς. Ἐπὶ διαφορῶν, αἵτινες προκύπτουσιν κατ' αὐτὴν (§§ 6, 8 καὶ 13) ἐκδίδεται ἀπόφασις νομίμως κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅστις περιεγράφη διὰ τὰς ἐξοφλήσεις.

§ 14. Τὰ διὰ τὴν σχέσιν τῶν ἐνδιαφερομένων πρὸς τὰς ἀποτιτ. Τρα-
πέζας συμφωνηθέντα ἐκχωρητήρια (§§ 12 καὶ 13) πρέπει πάντοτε νὰ πιστοποιῶνται ὑπὸ τῆς διευκρινιστικῆς ἀρχῆς καὶ νὰ κοινοποιῶνται ὑπὸ ταύτης εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀποτιτ. Τραπεζῆς πρὸς ἐκτέλεσιν. Μόνον ἐπὶ τῇ βάσει τοιούτου ἐκχωρητηρίου ἐπιτρέπεται νὰ ἀναλαμβάνῃ ἡ ἀποτιτ. Τράπεζα δόσεις.

§ 15. Ὁ χρόνος καθ' ὃν ὀφείλει νὰ ἀναληφθῇ ὑπὸ τῆς ἀποτιτ. Τρα-
πέζης ἡ δόσις καὶ πότε δέον αὐτὴ νὰ πληρωθῇ διὰ πρώτην φορὰν καθορί-
ζεται ὑπὸ τῆς διευθύνσεως αὐτῆς.

§ 16. Ἡ ἀνάληψις δόσεων ὑπὸ τῆς ἀποτιτικῆς Τραπεζῆς ἐπιτρέπεται
νὰ γίνῃται μόνον κατὰ τὴν 1 Ἀπριλίου καὶ 1 Ὀκτωβρίου.

§ 17. Μέχρι τοῦ χρόνου τῆς ἀναλήψεως πρέπει νὰ πληρωθῇ ἡ δόσις
παρὰ τοῦ ὑποχρέου ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν μέχρι τοῦδε δικαιοῦχον, ἐὰν ἡ ἐκτέ-
λεσις τῆς διευκρινίσεως ἐγένετο πρότερον.

5. Εἰσπραξις καὶ ἐξόφλησις τῶν δόσεων.

§ 18. Αἱ πρὸς τὴν ἀποτιτικὴν τράπεζαν ἐκχωρηθεῖσαι δόσεις ἀπο-
λαύουσιν ἐν περιπτώσει συναγωνισμοῦ πρὸς ἄλλας ὑποχρεώσεις τοῦ ἐπι-
βαρυνθέντος δι' αὐτῶν κτήματος τοῦ αὐτοῦ δικαιώματος προτιμήσεως,
ὅπερ οἱ Νόμοι ἐξαφαλίζουν διὰ τοὺς Δημοσίους φόρους.

Δὲν ἔχουσι δὲ ἀνάγκην καταχωρίσεως εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν

τοῦ ἐπιβαρυνθέντος κτήματος, ὅπερ ἐν τοσούτῳ εἶνε ὑπέγγυον κατὰ τὴν
διάρκειαν τῆς χρεωλυτικῆς περιόδου εἰς τὴν ἀποτιτικὴν Τράπεζαν.

Αἱ ἤδη καταχωρηθεῖσαι δουλεῖαι, εἰς τὴν θέσιν τῶν ὁποίων ὑπεισῆλθον
αἱ δόσεις ἀπκλείφονται ἀπὸ τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν ἄνευ ἐξόδων. Τούταν-
τίον δὲ γίνεταί ἡ παρατήρησις ἄνευ ἐξόδων εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν
κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην, ὅτι τὸ κτῆμα εἶνε ὑπέγγυον εἰς τὴν ἀπο-
τιτ. Τράπεζαν.

Ἡ ἀπάλειψις προτείνεται ὑπὸ τῆς διευκρινιστικῆς ἀρχῆς μόλις γίνῃ
ἡ ἀνάληψις τῶν δόσεων ὑπὸ τῆς διευθύνσεως τῆς ἀποτιτικῆς τραπεζῆς καὶ
ἡ ἱκανοποίησις τοῦ δικαιοῦχου (§ 30).

§ 19. Οἰκοδομήματα, ἅτινα εἶνε ὑπέγγυα διὰ δόσεις πρὸς τὴν ἀποτιτ.
τράπεζαν, πρέπει κατ' ἀπαιτήσιν τῆς διευθύνσεως ταύτης νὰ ἀσφαλισθῶσιν
εἰς πυρασφαλιστικὴν ἐταιρείαν μέχρι τῆς ἀξίας, ἥτις ἐπιτρέπεται συμφῶνως
πρὸς τὸ καταστατικὸν ταύτης. Ὁ ὑπόχρεως δύναται νὰ προσκληθῇ πρὸς
τοῦτο ὑπὸ τῆς διευθύνσεως τῆς Τραπεζῆς διὰ διοικητικῆς ἐκτελέσεως.

Ἡ διεύθυνσις τῶν ἀποτιτ. τραπεζῶν ὀφείλει νὰ καθορίζῃ καὶ δημο-
σίᾳ νὰ κατονομάζῃ τὰς πυρασφαλιστικὰς ἐκείνας ἐταιρείας, παρὰ ταῖς
ὁποίας πρέπει κατὰ τὴν γνώμην τῆς νὰ ἀσφαλίζωνται τὰ οἰκοδομήματα
ταῦτα.

§ 20. Κατὰ τὴν διανομὴν κτημάτων, ἅτινα ἐπιβαρύνουσι δόσεις πρὸς
τὴν ἀποτιτ. τράπεζαν ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ Νόμου περὶ Δημοσίων
φόρων.

Ἡ διεύθυνσις τῆς ἀποτιτικῆς τραπεζῆς δύναται νὰ ἀπαιτήσῃ ἐν τοι-
αύτῃ περιπτώσει, ὅπως δόσεις ἀνερχόμεναι ἐτησίως εἰς ποσὸν ὀλιγώτερον
τοῦ 1 μάρκου κατὰ τὴν διανομὴν τῶν δόσεων, πληρῶνεται τ. ἑς μετρη-
τοῖς, συμφῶνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς § 23.

§ 21. Αἱ δόσεις εἰσπράττονται κατὰ μηνιαία τμήματα μετὰ τῶν δη-
μοσίων φόρων post numerando.

Ἐν σχέσει πρὸς τὴν εἰσπραξίν αὐτῶν ἡ διεύθυνσις τῆς ἀποτιτικῆς
τραπεζῆς, ἔχει τὰ αὐτὰ δικαιώματα, ἅτινα οἱ Νόμοι παρέχουσιν, εἰς τὰς
διοικητικὰς ἀρχὰς κατὰ τὴν εἰσπραξίν τῶν δημοσίων φόρων.

6. Ἀπότισις τῶν δόσεων

§ 22. Ὁ χρεώστης εἶνε ἐντελῶς ἐλεύθερος τῆς ὑποχρεώσεως τῆς πλη-
ρωμῆς περαιτέρω δόσεων, εἴτε κατόπιν πληρωμῆς αὐτῶν ἐπὶ 56 $\frac{1}{2}$ ἔτη ἢ
673 μῆνας, ἐὰν οὗτος ἐδήλωσεν κατὰ τὴν ἀνάθεσιν τῶν δόσεων εἰς τὴν
ἀποτιτ. τράπεζαν, ὅτι δὲν θέλει πληρῶναι σὸ $\frac{1}{10}$ τῆς πλήρους δόσεως ἢ
διὰ πληρωμῆς πλήρων τῶν δόσεων εἰς διάστημα 4 $\frac{1}{2}$ ἐτῶν ἢ 493 μηνῶν,
ἐὰν οὗτος ἐδήλωσε τοῦτο (§ 10).

Πρὸς πληρωμὴν τῶν ὑπολειμμάτων δόσεων ἀκατεθεισῶν εἰς τὴν ἀποτι-
τ. τράπεζαν ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις αἱ ἀφορῶσαι τὰς πλήρεις δόσεις.

§ 23. Ἐν τούτοις ὁ ὑπόχρεως εἶνε ἐλεύθερος καὶ κατὰ τὸν ἐν τῇ § 22
ἀναγραφέντῃ χρόνον νὰ ἀποτίσῃ ὀλιγῶς ἢ ἐν μέρει τὰς δόσεις τοῦ ἐφ' ἅπαξ
διὰ κεφαλαίου.

Ὅποια ποσὰ εἶνε ἀναγκαῖα κατὰ τὰ διαφορὰ ἔτη ἀμφοτέρων τῶν
χρεωλυτικῶν περιόδων πρὸς ἐξόφλησιν τῶν ποσοτήτων τῶν δόσεων ἐξάγεται
ἐκ τῶν συνημμένων πινακίων Α καὶ Β.

Πληρωμή ἐφ' ἅπαξ διὰ κεφαλαίων εἶνε ἐν τούτοις τότε μόνον ἐπιτετραμμένη, ἐὰν ὁ χρεώστης προηγουμένης ἐπλήρωσε τὰς ληξάσας ἤδη δόσεις ὅθεν πληρωμαὶ γινόμεναι διὰ κεφαλαίων ἐφ' ἅπαξ, δεόν νὰ συμπηφίζωνται πρωτίστως πρὸς ἤδη καθυστερηθείσας πληρωμὰς τῶν δόσεων.

Ποσὰ δόσεων κατωτέρων τῶν 5 εἰκοσαλέπτων τότε μόνον πληρόνωνται διὰ κεφαλαίων, ἐὰν ἡ δόσις ἢ ἐπιβαρύνουσα κτῆμα τι ἀνέρχεται εἰς ποσὸν μικρότερον τῶν 10 μάρκων.

Πρέπει ὅμως ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ δόσις νὰ πληρωθῇ διὰ μιᾶς ἐντελῶς.

§ 24. Τοιαῦται πληρωμαὶ διὰ κεφαλαίων (§ 23) δεόν νὰ πληρόνωνται κατόπιν γενομένης προειδοποιήσεως ἐξαμήνου, τῇ 31 Μαρτίου ἢ τῇ 30 Σεπτεμβρίου.

Ἐὰν ἡ πληρωμὴ διὰ κεφαλαίου ἐγένετο τῇ 31 Μαρτίου ἢ 30 Σεπτεμβρίου ἀνευ προηγουμένης δηλώσεως, τότε αὕτη ἔχει τὴν ἐπίδρασιν ὡς νὰ ἐγένετο εἰς τὰς ἐπομένους 30 Σεπτεμβρίου ἢ 31 Μαρτίου.

§ 26. Αἱ προθεσμίαι προειδοποιήσεως καὶ πληρωμαὶ εἰς κεφάλαια ὀφείλουν νὰ γίνωνται εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀποτ. τραπεζῆς ἢ εἰς τοὺς ὑπαλλήλους, οἳ ἔχει ἀνατεθῇ ἡ ἀποδοχὴ προειδοποιήσεων καὶ πληρωμῇ εἰς μετρητὰ.

§ 27. Αἱ ἐκαστὴν πληρωμὴν εἰς μετρητὰ παρέχει ἡ διεύθυνσις τῆς ἀποτ. τραπεζῆς ἐξοφλητικὴν ἀποδείξιν, ἐν ἣ δέον νὰ ἀναφέρεται εἰς ποῖον ποσὸν ἀνέρχονται αἱ ἐλαττωθεῖσαι δόσεις εἰς τὸ μέλλον καὶ εἰς ποῖον χρόνον δεόν νὰ πληρωθῇ ἡ πρώτη αὐτῶν. Μόνον διὰ τοιαύτης ἐξοφλητικῆς ἀποδείξεως ἐλευθεροῦται τῶν βαρῶν τοῦ ὀριστικῶς ὁ χρεώστης.

7. Ἰκανοποίησις τοῦ δικαιούχου.

§ 28. Ὁ δικαιούχος λαμβάνει ὡς ἱκανοποίησιν διὰ τὴν ἐκχώρησιν παρὰ τῆς ἀποτ. τραπεζῆς τὸ 20 πλάσιον τῆς πλήρους δόσεως (§ 10) καὶ δεδομένης περιπτώσεως προσέτι τὸ 20 πλάσιον τῶν πρὸς ἀπότισιν τῶν καθυστερουμένων πρὸς τὴν ἀποτ. τραπεζῶν δόσεων, ἐφ' ὅσον ἡ ἐκχώρησις διὰ τὰ ἐπὶ πλέον ἐκατοστὰ τοῦ μάρκου ἐγένετο ἀμέσως ὑπὸ τοῦ χρεώστου.

§ 39. Ἡ ἱκανοποίησις αὕτη διὰ τὴν ἐκχώρησιν (§ 28) γίνεται εἰς ὁμολογίας τῶν ἀποτ. τραπεζῶν ἢ εἰς μετρητὰ, ἐφ' ὅσον δὲν εἶνε δυνατόν νὰ πληρωθῇ τὸ ποσὸν τῆς γενομένης ἐκχώρησεως ὑπὸ τῆς ἀποτιτικῆς τραπεζῆς δι' αὐτῶν (ὁμολογιῶν).

§ 30. Ἡ ἱκανοποίησις τοῦ δικαιούχου διὰ τὴν ἐκχώρησιν τελεῖται κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον καθ' ὃν ἀναλαμβάνεται καὶ ἡ δόσις ὑπὸ τῆς ἀποτ. τραπεζῆς (§ § 15 καὶ 16).

§ 31. Τὸ σύνολον τῆς ἱκανοποιήσεως διὰ τὴν ἐκχώρησιν εἰς ὁμολογίας τῶν ἀποτ. τραπεζῶν καὶ εἰς μετρητὰ πληρόνωνται εἰς ἐκείνον, ὅστις ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τῆς διευκρινιστικῆς ἀρχῆς ὡς ὁ δικαιούμενος ἀποδέκτης (§ 4).

8. Ὁμολογίαι τῶν ἀποτ. τραπεζῶν καὶ τοκομερίδια.

§ 32. Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἀποτ. τραπεζῶν ἐκδίδονται ὑπὸ τῆς διευθύνσεως τῶν ἀποτ. τραπεζῶν συμφώνως πρὸς τὸ σχέδιον C καὶ δὴ εἰς τὰ

ποσὰ ἐκδόσεως τῶν 1,000, 500, 100, 25 καὶ 10 ταλλήρων καὶ εἶναι τοκοφόροι πρὸς 4% ἐτησίως καὶ οἱ τόκοι πληρόνωνται τῇ 1 Ἀπριλίου καὶ 1 Ὀκτωβρίου.

Οἱ δικαιούχοι τῶν ὁμολογιῶν τῶν ἀποτ. τραπεζῶν δὲν ἔχουσι τὸ δικαίωμα προειδοποιήσεως πληρωμῆς (δηλ. νὰ ἀπαιτήσωσι τὴν ἐξαργύρωσιν τῶν ὁμολογιῶν πρὸ τῆς κληρώσεώς των).

§ 33. Ἐκαστὴ ὁμολογία ἐκδίδονται συγχρόνως τοκομερίδια δι' 8 ετεῖς περιόδους ὑπολογιζομένας ἀπὸ τῆς 1 Ὀκτωβρίου 1850 συμφώνως πρὸς τὸ συνημμένον σχέδιον D.

§ 34. Μετὰ τὴν ἀπόδοσιν ἐκαστῆς τῶν περιόδων τούτων (§ 33) ἐγχειρίζονται εἰς τὸν ἐπιδεικνύοντα τὰς ὁμολογίας νέα τοκομερίδια διὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα.

§ 35. Ἡ ἀξία τῶν ληξάντων τοκομεριδίων πληρόνεται κατόπιν ἐπιδόσεως αὐτῶν παρὰ τοῦ ταμείου τῆς ἀποτ. τραπεζῆς τοῖς μετρητοῖς· προσέτι δὲ τὰ λήξαντα τοκομερίδια ἐξαργυροῦνται καὶ ὑφ' ὧν τῶν δημοσίων ταμείων.

§ 36. Τὰ τοκομερίδια παραγράφονται ἐντὸς 4 ἐτῶν πρὸς ὠφέλειαν τῆς Τραπεζῆς.

Ἡ πρὸς παραγράφην προθεσμία ἀρχεται ἀπὸ τὸν ἀμέσως ἐπόμενον Δέκιον ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς λήξεως.

§ 37. Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἀποτ. τραπεζῶν δύναται νὰ γίνωνται δεκταὶ πρὸς κάλυψιν δικαστικῶν καὶ κηδεμονικῶν ἀποθεματικῶν κεφαλαίων, ὡς καὶ δι' ἀποθεματικῶν κεφάλαιον ἐπισήμων ἰδρυμάτων ἢ νὰ γίνωνται δεκταὶ ὡς ἐνέχυρον.

§ 38. Τὸ ἐπὶ πλέον $\frac{1}{2}$ ἢ $1\frac{0}{100}$, ὅπερ αἱ ἀποτιτικαὶ τράπεζαι λαμβάνουσιν εἰσπράττους ἀναλόγως τῆς ἐκλογῆς τοῦ χρεώστου εἴτε $\frac{9}{10}$ τῆς πλήρους δόσεως ἢ τὴν δόσιν πλήρη, ἥτοι εἴτε $4\frac{1}{2}\%$ ἢ 5% τῶν εἰς τὸ 20 πλάσιον τῆς πλήρους δόσεως ἀνερχομένων ἐκδοθεισῶν ὁμολογιῶν τῶν ἀποτιτικῶν τραπεζῶν, ἐνῶ αἱ τελευταῖαι αὗται (ὁμολογίαι) τοκίζονται μόνον πρὸς 4% , πρέπει νὰ χρησιμοποιηθῇ, ὡς ἔχει, πρὸς ἀπόσβεσιν τῶν ὁμολογιῶν τῶν ἀποτ. τραπεζῶν.

§ 39. Ἐκαστὴ ἀποτιτικὴ τράπεζα ὑποχρεοῦται καθ' ἐξαμηνίαν νὰ πληρόνῃ τὸτας ὁμολογίας τῆς, ὅσαι συμφώνως πρὸς τὴν ὀνομαστικὴν των ἀξίαν δύναται νὰ πληρωθῶσι μετὰ χρηματικὰ ποσὰ, ἅτινα μέχρι τέλους τῆς ἐξαμηνίας, καθ' ἣν γίνεται ἡ κλήρωσις συμφώνως τῇ § 38 εἰσάγονται εἰς τὸ χρεωλυτικὸν ἀπόθεμα ἐκ τῶν πληρωμῶν τῶν δόσεων, καὶ ἅτινα συμφώνως τῇ § 24 πρέπει νὰ πληρόνωνται ὡς ἐξοφλητικὰ κεφάλαια ἢ ἅτινα συμφώνως τῇ § 25 δεόν νὰ πληρωθῶσι κατὰ τὸ τέλος τῆς τρεχούσης ἐξαμηνίας.

Κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος μετὰ τὴν κατὰ πρῶτον ἔκδοσιν τῶν ὁμολογιῶν δὲν εἶνε εἰσέτι ὑποχρεωμένη ἡ ἀποτ. τράπεζα διὰ τὴν κλήρωσιν.

§ 40. Εἰς τοὺς κατόχους τῶν κληρουμένων ὁμολογιῶν πληρόνεται ἡ ὀνομαστικὴ αὐτῶν ἀξία τοῖς μετρητοῖς.

§ 41. Ἡ κλήρωσις τῶν ὁμολογιῶν τελεῖται κατὰ τοὺς μῆνας Μάιον καὶ Νοέμβριον.

Ἡ πληρωμὴ τῶν κατὰ Μάιον κληρουμένων ὁμολογιῶν γίνεται κατὰ τὴν ἀμέσως ἐπόμενην 1 Ὀκτωβρίου, τῶν δὲ κατὰ Νοέμβριον κληρουμένων κατὰ τὴν ἀμέσως ἐπόμενην 1 Ἀπριλίου καὶ δὴ ἐν τῷ ταμείῳ

τῆς ἀποτιτ. τραπέζης κατόπιν ἐπιδόσεως τῆς κληρωθείσης ὁμολογίας.
 § 42. Μετὰ πᾶσαν κλήρωσιν κοινοποιῦνται ἐπιτήμως αἱ κληρωθεῖσαι ὁμολογίαι μὲ τὰ ἀλφαριθμητικὰ στοιχεῖα τῶν τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τὰ ποσὰ τῶν ὡς καὶ τὴν προθεσίαν, καθ' ἣν δέον νὰ γίνη ἡ πληρωμὴ τῶν μὲ τὴν πρόσκλησιν τῶν κατόχων, ὅπως προσέλθωσι καὶ πληρωθῶσι κατὰ τὴν ὁρισμένην λήξιν. Ἡ κοινοποίησις αὕτη τελεῖται τρεῖς εἰς τὰ ὑπηρεσιακὰ φύλλα τῆς ἐπαρχίας ἐν μιᾷ ἐφημερίδι ἐκδιδομένη ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ ἢ ἐν τῇ πρωσσικῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως, τῇ ἐκδιδομένῃ ἐν Βερολίνῳ.

Ἡ πρώτη δημοσίευσις εἰς τὰ φύλλα τῆς ἐπαρχίας ὀφείλει νὰ γίνη κατὰ τὸν αὐτὸν μῆνα, καθ' ὃν ἔλαβε χώραν καὶ ἡ κλήρωσις καὶ τοῦλάχιστον 4 μῆνας πρὸ τῆς ἡμέρας τῆς πληρωμῆς.

§ 43. Ἀπὸ τῆς πρὸς πληρωμὴν τῶν ὁμολογιῶν ὁρισθείσης λήξεως δὲν τοκίζονται αἱ ὁμολογίαι αὐταί.

§ 44. Αἱ κληρωθεῖσαι ὁμολογίαι παραγράφονται μετὰ δεκαετίαν πρὸς ὠφέλειαν τῆς Τραπεζῆς.

Ἡ προθεσμία τῆς παραγραφῆς ἄρχεται ἀπὸ τὸν ἐπόμενον τελευταῖον Δέριον ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας (§ 41).

§ 45. Ἐὰν ὁμολογία τις δὲν εἴη πλέον τοκοφόρος (§ 43) τότε πληρώνονται τὰ τρέχοντα τοκομερίδια αὐτῶν μέχρι τῆς ὁρισθείσης βραδυτέρας λήξεως τῆς προθεσμίας παρὰ τοῦ ταμείου τῆς Τραπεζῆς, ἀλλ' ὁ κάτοχος τῆς ὁμολογίας ὀφείλει νὰ παραδεχθῇ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ ποσοῦ τῶν ἐλλειπόντων τοκομεριδίων, ὅταν οὗτος παρουσιάσῃ τὴν ὁμολογίαν ἐπὶ τῇ τέλει τῆς παραλαβῆς τοῦ κεφαλαίου.

§ 46. Αἱ κληρωθεῖσαι ὁμολογίαι αἱ δοθεῖσαι πρὸς τὴν ἀποτιτ. Τράπεζαν κατόπιν τῆς εἰς μετρητὰ πληρωμῆς καταστρέφονται.

§ 47. Ἡ κλήρωσις καὶ ἡ καταστροφή τῶν ὁμολογιῶν γίνεται δημοσίᾳ τῇ ἐποπτεῖᾳ τῆς διεύθυνσεως τῆς ἀποτιτ. Τραπεζῆς τῇ παρουσίᾳ δύο δικηγόρων τῆς ἐπαρχικῆς ἀντιπροσωπείας καὶ ἐνδὸς συμβολαιογράφου.

§ 48. Ἡ γενομένη συνδιάσκεψις πρὸς καταστροφήν τῶν ὁμολογιῶν δημοσιεύεται ἐπισόμως ἄπαξ εἰς τὰ ὑπηρεσιακὰ φύλλα τῆς ἐπαρχίας καὶ μιᾷ ἐφημερίδι αὐτῆς.

9. Δικαιώματα τρίτων.

§ 49. Ὅ,τι καθορίζουν οἱ νόμοι κατὰ τὴν ἐξόφλησιν τῶν δουλειῶν πρὸς τρίτα πρόσωπα ἐφαρμόζεται καὶ κατὰ τὴν ἐξόφλησιν αὐτῶν διὰ τῶν ἀποτιτικῶν τραπέζων.

Ἡ ἱκανοποίησις διὰ τὴν ἐκχώρησιν δι' ὁμολογιῶν ἐξισοῦται πρὸς τὴν ἔκτισιν τῆς ἐκχωρήσεως διὰ μετρητῶν. Ἐν τούτοις ὑπειρέχονται καὶ αἱ ἐπόμεναι διατάξεις.

1) Ὁ χρεώστης γίνεται ἐλεύθερος κατόπιν τῆς ἀναλήψεως τῶν δόσεων πρὸς τὴν ἀποτιτ. τράπεζαν πρὸς πᾶσαν ὑποχρέωσιν ἀπέναντι τρίτων ἐν σχέσει πρὸς τὰς δόσεις ταύτας καὶ τῇ παρασχεθείσῃ τοῖς δικαιούχοις ἱκανοποιήσεως διὰ τῆς ἐκχωρήσεως.

2) Τὰ ἀγροτικὰ πιστωτικὰ καταστήματα τῆς Σιλεσίας κλπ.

3) Ὁ δικαιούχος ἔχει δικαίωμα νὰ ἀπαιτήσῃ ὅπως ἡ πρὸς αὐτὸν γενομένη (ἐκχώρησις) ἀποζημίωσις διὰ τὴν ἐκχώρησιν, ἐφ' ὅσον δὲν διεκδι-

καίται αὕτη ὑπὸ πιστωτικοῦ ἰδρύματος ληφθῇ ὡς ἀποθεματικὸν κεφάλαιον παρὰ τοῦ δικαστηρίου καὶ ἐν αὐτῷ παραμείνῃ ἐπ' ἀόριστον μέχρι πληρωμῆς τῆς ὀνομαστικῆς ἀξίας τῶν ὁμολογιῶν μετὰ τὴν κλήρωσιν.

4) Ἐὰν τὸ κτήμα ἢ ὑποθηκευμένον ἢ ἔχῃ ἄλλα πραγματικὰ βάρη, τότε δύναται νὰ ἀπαιτηθῇ ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἐλαττωθείσης ἀσφαλείας καὶ ἐὰν μὲν ἡ τρέχουσα τιμὴ τῶν ὁμολογιῶν δὲν φθάσῃ τὴν ὀνομαστικὴν ἀξίαν αὐτῶν, τότε δὲν δύναται νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ κάτοχος τοῦ κτήματος εἰς πληρωμὴν τῆς διαφοράς μεταξὺ τρεχούσης καὶ ὀνομαστικῆς ἀξίας τῶν ὁμολογιῶν, ἀλλὰ μόνον εἰς τὴν ἀπόθεσιν αὐτῶν κατὰ τὸν ἐν ἀριθ. 3 ἐκτεθέντα τρόπον.

Οἱ ὑποθηκευταὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν δικαιοῦνται νὰ ἀποζημιωθῶσιν πρὸς τοῦ χρόνου τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας.

5) Αἱ παρὰ τοῖς πιστωτικοῖς ἰδρύμασι καὶ εἰς ταῖς δικαστικαῖς ἀποθετήριας διαφυλαχθεῖσαι διὰ τὴν ἐκχώρησιν ποσότητος παραμένοντιν ἐν σχέσει πρὸς τὰ δηλωθέντα χρέη καὶ ἄλλας ὑποχρεώσεις, μετ' ὧν τὰ ἐξοφληθέντα δικαιώματα ἦσαν συναφῇ, ὡς συναρτίσμιμα τοῦ ἐκχωρηθέντος κτήματος.

6) Ἐὰν κατατεθεῖσα ὁμολογία τῆς ἀποτιτ. τραπέζης κληρωθῇ ἢ ἀντ' αὐτῆς πληρωθῇ ἡ ὀνομαστικὴ ἀξία αὐτῆς, τότε ἐφαρμόζονται πανταχοῦ ἐπὶ ταύτης τῆς πρὸς ἀποζημιώσιν ποσότητος, ἥτις τοῦ λοιποῦ σύγκειται ἐκ μετρητῶν αἱ διατάξεις τοῦ Νόμου περὶ ἀποζημιώσεως δι' ἐκχωρήσεως διὰ μετρητῶν, ἐφ' ὅσον δὲν διατάσσεται διὰ τοῦ ἀριθ. 2 ἄλλο τι.

10. Λύσις σχέσεως μεταξὺ τοῦ μέχρι τοῦδε δικαιούχου καὶ τοῦ χρεώστου

§ 50. Ἀπὸ τοῦ χρονικοῦ διαστήματος, ἀπ' οὗ δόσεις ἀνελήφθησαν ὑπὸ τῆς ἀποτιτ. τραπέζης καὶ ὁ δικαιούχος δι' αὐτῆς κατόπιν ἀμοιβῆς ἐκχωρεῖ τὰ δικαιώματά του (§ § 15, 16, καὶ 30) παύουσιν ἐντελῶς ὑφιστάμενα πάντα τὰμοιβαῖα δικαιώματα καὶ καθήκοντα μεταξὺ τῶν μέχρι τοῦδε δικαιούχων καὶ ὑποχρέων ἐν σχέσει πρὸς τὰς δόσεις ταύτας καὶ τὰς δουλείας ἐκεῖνας, ἀντὶ τῶν ὁποίων ὑπεισήλθον αἱ δόσεις.

Μόνον ἕνεκα τῶν καθυστερουμένων ἐπιφυλάσσονται τὰ δικαιώματα τῶν μέχρι τοῦδε δικαιούχων.

§ 51. Μεταγραφὴ τῶν φόρων.

Ἡ διὰ τῆς ἀποτιτικῆς τραπέζης ἐξόφλησις δὲν καθιστᾷ ἀναγκαῖον τὴν ἐκ νέου διανομὴν τῶν φόρων.

11. Ἀποθεματικὸν κεφάλαιον

§ 52. Τὰ ποσὰ ἐκεῖνα ἃτινα ἡ διεύθυνσις τῆς ἀποτιτικῆς τραπέζης κερδίζει λόγῳ τοκισμοῦ τῶν ἀποθεματικῶν κεφαλαίων ἢ λόγῳ παραγραφῆς τῶν τοκομεριδίων ἀναγράφονται εἰς τὸ ἀποθεματικὸν κεφάλαιον.

§ 53. Τὸ ἀποθεματικὸν κεφάλαιον χρησιμεύει πρὸς κάλυψιν τῶν τυγχόν μὴ ἀποτιτικῶν δόσεων.

Ἐὰν δὲν ἐξάρκῃ τοῦτο πρὸς τὴν σκοπὸν τοῦτον, τότε τὸ ὑπόλοιπον συμπληροῦται ὑπὸ τοῦ Κράτους.

Τούναντίον δὲ περιέχονται τῷ Κράτει τὰ ἐπὶ πλέον ποσὰ τοῦ ἀπο-

θεματικοῦ μετὰ τὴν πλήρη περάτωσιν τῶν πρὸς ἐξόφλησιν ἐργασιῶν τῶν ἀποτιτικῶν τραπέζων.

12. Ἐξοδα.

§ 54. Τὰ κατὰ τὴν διοίκησιν καὶ ἰδρυσιν τῶν ἀποτιτικῶν Τραπεζῶν ἔξοδα ἀναλαμβάνει τὸ Δημόσιον.

Αἱ εἰς τὰς Διευθύνσεις τῶν ἀποτιτικῶν Τραπεζῶν ἀνατιθέμεναι ἐργασίαι εἶνε ἐλεύθεραι: τελῶν χρηστοτήμου καὶ γραμματισήμου.

§ 55. Ἐν σχέσει πρὸς τὰ προκύπτοντα ἔξοδα κατὰ τὴν χρῆσιν τοῦ παρόντος Νόμου εἰς τὰς διευκρινιστικὰς ἀρχὰς ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ τῶν ἐξόδων τῆς 25 Ἀπριλίου 1836 καὶ αἱ ἐξ ἀφορμῆς τούτου ἐρμηνεῖται τῆς 16 Ἰουνίου 1836.

13. Κατάργησις τῶν ἀποτιτικῶν Τραπεζῶν.

§ 56. Ἐπιφυλάσσεται εἰς τὸ μέλλον τὸ δικαίωμα τοῦ καθορισμοῦ τῆς προθεσμίας, μετὰ παρέλευσιν τῆς ὁποίας δὲν θέλουσι γίνεσθαι πλέον ἐξοφλήσεις διὰ τῶν ἀποτ. Τραπεζῶν εἰς εἰδικὸν Νόμον.

14. Προκήρυξις καὶ χρεωλυσιὰ ἀπολεσθέντων τίτλων.

§ 57. Ἐὰν κατὰ τύχην ὁμολογία τις τῶν ἀποτ. Τραπεζῶν ἀπολεσθῇ καὶ ἀπαιτῆται ἢ ἀντ' αὐτῆς σύνταξις ἐτέρας, τότε ἐφαρμόζεται ἡ ἐξῆς μέθοδος.

1) Ὁ κατὰ τύχην τελευταῖος κάτοχος τῆς ὁμολογίας ὀφείλει νὰ ἀναφέρῃ τὴν ἀπώλειαν αὐτῆς καὶ τὰς περιστάσεις, ὑπ' ἃς ἀπώλεσεν αὐτήν εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀποτ. Τραπεζῆς.

2) Ἐὰν δυνήθῃ ὁ ἀναφερόμενος νὰ δικαιολογήσῃ διὰ τρόπου πείθοντος τῆς διεύθυνσιν τῆς ἀποτ. Τραπεζῆς κατὰ τὴν γνώμην τῆς περὶ τῆς ἐντελοῦς ἀπωλείας τῆς ὁμολογίας, τότε συντάσσεται ἀντὶ τῆς ἀπολεσθείσης ἐτέρα ὁμολογία διὰ τὸ αὐτὸ ποσόν.

Εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν δέον ἢ ἀπολεσθεῖσα ὁμολογία τῆς ἀποτ. Τραπεζῆς νὰ προκηρυχθῇ δημοσίᾳ καὶ νὰ ἀποσβεσθῇ δικαστικῶς.

3) Διὰ τὸ τελευταῖον ὀφείλει ἡ Διεύθυνσις τῆς ἀποτ. Τραπεζῆς κατόπιν εἰδικοῦ καθορισμοῦ τῆς ὁμολογίας καὶ ὀνομασίας τοῦ κατὰ τύχην τελευταίου κατόχου νὰ γνωστοποιήσῃ δημοσίᾳ τὴν ἀπώλειαν καὶ τὰς περιστάσεις, ὑπ' ἃς ἐγένετο ἡ ἀπώλεια μὲ τὴν πρόκλησιν, ὅπως ἄνευ ἀναβολῆς δηλώσῃ τοῦτο παρ' αὐτῆς, ὅστις ἰσχυρίζεται ὅτι οὗτος εἶνε ὁ νόμιμος κάτοχος τῆς ὁμολογίας ταύτης. Ἡ δήλωσις αὕτη κοινοποιεῖται ἐφ' ἑαυτῇ εἰς τὰ ὑπηρεσιακὰ φύλλα τῆς ἐπαρχίας καὶ εἰς δύο ἄλλας ἐφημερίδας τῆς ἐπαρχίας καὶ δέον νὰ συνδεθῇ μὲ τὴν ἐν § 42 ἐπινοηθεῖσαν δημοσίαν κοινοποίησιν, ἐφ' ὅσον ὁ ἀπολέσας δὲν ἀπαιτῇ ἰδιαιτέρην κοινοποίησιν.

4) Ἐὰν ἐντὸς ἑτοῦς μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς κοινοποιήσεως (ἀριθ. 3) εἰς τὰ ὑπηρεσιακὰ φύλλα οὐδεὶς προσέλθῃ ὡς κάτοχος τῆς κατὰ τύχην ἀπολεσθείσης ὁμολογίας καὶ δὲν ἐμφανίζεται ἄλλος οὗτος κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον, τότε ἀποδίδεται εἰς τὸν ἀπολέσαντα τὴν ὁμολογίαν ὑπὸ τῆς διευθύνσεως τῆς ἀποτιτικῆς Τραπεζῆς ἐν πιστοποιητικόν.

5) Ἐπὶ τῇ βᾶσει τοῦ πιστοποιητικοῦ τούτου δύναται ὁ ἀπολέσας νὰ

ἐπιζητήσῃ παρὰ τοῦ δικαστηρίου, εἰς οὗ τὴν περιφέρειαν ἡ ἀποτιτ. Τραπεζὰ ἔχει τὴν ἑδρὰν τῆς τὴν ἀνακήρυξιν καὶ ἀποσβέσιν τῆς ὁμολογίας.

6) Τὸ δικαστήριον ὀρίζει λήξιν, καὶ δὴ μὲ τὴν δήλωσιν.

α') Τῶν γραμμάτων, τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τοῦ ποσοῦ τῆς κατὰ τὴν τύχην ἀπολεσθείσης ὁμολογίας· β') τοῦ ὀνόματος τοῦ κατὰ τύχην ἀπολέσαντος· μὲ τὴν ἐντολήν, ἵνα κοινοποιηθῇ ἐπισήμως, ὅπως ὅστις ἰσχυρίζεται, ὅτι ἔχει δικαίωμα ἐπὶ τῆς ἀπολεσθείσης ὁμολογίας δηλώσῃ τοῦτο τὸ βραδύτερον μέχρι τῆς ὀριθείσης προθεσμίας καὶ ἀποδείξῃ τὸ δικαίωμά του, ἄλλως ἡ ὁμολογία ἀναγνώριζεται ὡς καταστραφεῖσα καὶ ἀποδίδεται εἰς τὸν ἀπολέσαντα ἀντ' αὐτῆς ἐτέρα ὁμοία.

Ἐὰν ἡ ὀνομαστικὴ ἀξία τῆς ὁμολογίας ἀνέρχεται εἰς 25 τἀλλήρα ἢ ὀλιγώτερον, κοινοποιεῖται μόνον ἀπαξ εἰς τὰ ὑπηρεσιακὰ φύλλα τῆς ἐπαρχίας καὶ εἰς τινὰς τῶν ἐν αὐτῇ ἐκδιδόμενων ἐφημερίδων καὶ καθορίζεται τὸ διάστημα, ὥστε ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς δημοσιεύσεως εἰς τὰ ὑπηρεσιακὰ φύλλα μέχρι τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας τοῦλάχιστον μεσολαβοῦσιν ἐξ ἑβδομάδων.

Ἐὰν ἡ ὀνομαστικὴ ἀξία τῆς ὁμολογίας ἀνέρχεται εἰς 100 τἀλλήρα, τότε δέον ἐν τῇ δοθείσῃ προθεσμίᾳ νὰ δημοσιευθῇ τοῦλάχιστον δις εἰς τὰς δημοσίας ἐφημερίδας καὶ δις ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως μέχρι τῆς λήξεως νὰ παρέλθωσι τοῦλάχιστον ἐξ ἡμερῶν.

Δι' ὁμολογίας 500 ἢ 100 τἀλλήρων, δέον ἢ δημοσιεύσεως τῆς προθεσμίας νὰ γίνῃ τρις καὶ οὐ μόνον εἰς τὰ ἐπαρχιακὰ φύλλα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ἐν Βερολίνῳ ἐκδιδόμενα ἐπίσημα πρωσσικά, καὶ νὰ δοθῇ προθεσμία τοῦλάχιστον ἐνιαυσία ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς δημοσιεύσεως μέχρι τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας.

7) Ἐὰν δηλώσῃ κατόπιν τῆς δοθείσης προθεσμίας ἢ κατόπιν τῆς ἐν § 3 ἐκτεθείσης δηλώσεως, ἄλλος κάτοχος τῆς ὁμολογίας, τότε δέον νὰ διευκρινισθῇ καὶ ἀποφασισθῇ δικαστικῶς τὰ κατὰ τὴν διχόνοιαν μεταξύ τούτου καὶ τοῦ ἀπολέσαντος.

8) Ἐὰν οὐδεὶς δηλώσῃ κατὰ τὴν τεθεῖσαν προθεσμίαν καὶ δὲν ἐμφανισθῇ ἄλλος ἢ ὁμολογία, τότε ἐκδίδει τὸ δικαστήριον τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἀποκλεισμοῦ καὶ ἀποσβέσεως καὶ διατάσσει τὴν πικρασκευὴν νέας ὁμολογίας διὰ τὸν ἀπολέσαντα, ὡς καὶ τοιχοκόλλησιν πικρομοίας εἰς τὸ δικαστήριον.

9) Μόλις ἡ ὁμολογία γίνῃ τελεσίδικος, ὅπερ συμβαίνει ἐὰν ἐντὸς τεσσάρων ἑβδομάδων, καθ' ἃς ἐτοιχοπολλήθη, οὐδεὶς ἡγείρεν ἐνστάσεις εἰς τὸ δικαστήριον, δημοσιεύεται τὸ περιεχόμενον διὰ τῶν ὑπηρεσιακῶν φύλλων τῆς ἐπαρχίας καὶ ἐνδὸς τῶν ἄλλων φύλλων αὐτῆς ἀπαξ· συγχρόνως δὲ κοινοποιεῖται εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀποτ. Τραπεζῆς μετὰ τοῦ πιστοποιητικοῦ τῆς τελεσιδικίας, συνοδευομένου ὑπ' ἀντιγράφου τῆς ἀποφάσεως, ἣτις παραδίδει ἀντὶ τῆς ἀπολεσθείσης ὁμολογίας ἐτέραν τοιαύτην τῆς ἀποτιτικῆς Τραπεζῆς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ποσοῦ καὶ μετὰ τῶν ἀναγκαίων τοκομεριδίων, ἅτινα μέχρι τοῦδε δὲν εἶχον ἐκδοθῇ ὑπὸ τῆς ἀποτιτικῆς Τραπεζῆς.

10) Τὰ ἔξοδα διὰ τὴν προκήρυξιν ἐκ μέρους τῆς διευθύνσεως τῆς ἀποτ. Τραπεζῆς καὶ τοῦ δικαστηρίου πληρώνει ὁ ἀπολέσας τὴν ὁμολογίαν.

11) Δὲν ἐπιτρέπεται ἡ μέθοδος τῆς ἀποσβέσεως δι' ἀπολεσθέντα ἢ

καταστραφέντα τοκομερίδια ἢ ἡ ἀγωγή πρὸς παρασκευὴν ἄλλων τοκομερίδιων ἀντὶ τῶν ἀπολεσθέντων.

Ἐὰν ἐν τούτοις ἀποδειχθῇ πειστικῶς ἡ καταστροφή τῶν τοκομεριδίων εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀποτιτ. Τραπεζῆς, τότε αὕτη δύναται νὰ ἐκδώσῃ ἄλλα τοκομερίδια ἀντὶ τῶν ἀπολεσθέντων.

15. Ἰδιαίτεραι διατάξεις.

§ 58. α'. Δι' ἐκείνα τὰ μέρη εἰς ἃ ὑφίστανται ταμεῖα πρὸς ἀπότισιν δόσεων.

§ 59. β'. Διὰ τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς τὸ ἀντίτιμον τῆς ἐκχωρήσεως πρὸς τὸν δικαιοῦχον τελεῖται διὰ μεσολαβήσεως τοῦ Δημοσίου.

Ἐὰν ὁ δικαιοῦχος ἐπιθυμῇ νὰ ἀποσβέσῃ τὰς δόσεις διὰ τοῦ 18 πλάσιου ἐκάστης δόσεως, ἀλλ' ὁ δικαιοῦχος ἀπαιτεῖ τὸ 20 πλάσιον αὐτῆς δι' ὁμολογιῶν τῆς ἀποτιτ. Τραπεζῆς, (§ 64 τοῦ Νόμου περὶ καταλύσεως δουλειῶν κλπ. ὑπὸ σημερινὴν ἡμερομηνίαν), τότε ὀφείλει ὁ δικαιοῦχος νὰ δηλώσῃ τοῦτο πρὸ τῆς περατώσεως τοῦ ἐκχωρητηρίου καὶ δεῖον νὰ γίνῃ ἡ δῆλωσις αὕτη ἀποδεκτή.

§ 60. Ἐὰν ἡ δῆλωσις τοῦ δικαιοῦχου γίνῃ κατὰ μῆνα Ἰούλιον μέχρι Δεβρίου, τότε δεῖον νὰ γείνη ἡ πληρωμὴ εἰς τὸ μνησθὲν ταμεῖον τῇ 1 Ἀπριλίου τοῦ ἀμέσως ἐπομένου ἔτους.

Ἐὰν ἡ δῆλωσις τοῦ δικαιοῦχου γίνῃ ἀπὸ Ἰανουαρίου μέχρι Ἰουνίου (§ 59) τότε δεῖον νὰ γίνῃ καὶ ἡ εἰς μετρητὰ πληρωμὴ τῇ 1 Ὀκτωβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους εἰς τὸ Δημόσιον ταμεῖον καθοριζόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν.

§ 61. Ὁ δικαιοῦχος λαμβάνει τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ διὰ τῆς ἐν λόγῳ ἐπαρχιακῆς ἀποτιτικῆς Τραπεζῆς, ἐν τούτοις ἐπὶ τοσοῦτον μόνον, ὅσον ἡ ποσότης αὕτη διὰ τῶν ὁμολογιῶν τῶν ἀποτιτικῶν τραπεζῶν παραχωρεῖται, λαμβανομένων ὑπ' ὄψει τῶν ἐπιτρεπομένων ποσῶν ἐκδόσεως αὐτῶν (§ 32). Ποσὰ κατὰ τῶν 9 ταλήρων δεῖον νὰ γείνωσι δεκτὰ ὑπὸ τοῦ δικαιοῦχου εἰς μετρητὰ.

§ 62. Τὰ πρὸς ἐξόφλησιν κεφάλαια, ὅσον δὲν πληρόνονται ταῦτα τοῖς μετρητοῖς τῇ δικαιοῦχῳ (§ 61) χρησιμεύουσι πρὸς ἐξόφλησιν τῶν δημοσίων δανείων.

Τὸ Δημόσιον ὑποχρεοῦται νὰ πληρώνῃ τῇ ἀποτιτικῇ Τραπεζῇ κατ' ἔτος $4\frac{1}{2}\%$ τῶν ἐκδοθεισῶν ὁμολογιῶν τῆς (§ 61) καὶ εἰς ἐξαμηνιαίας δόσεις ἐπὶ $56\frac{1}{2}\%$ ἔτη ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως ἐκάστης ὁμολογίας· εἰ δ' ἄλλως καθορίζεται διὰ Νόμου ἡ αὐξήσις τοῦ διὰ τὴν χρεωλύσιν ἀποθεματικοῦ κεφαλαίου πρὸς τὸν σκοπὸν ἐκ τῶν προτέρων χρεωλύσεως τῶν ὁμολογιῶν.

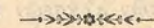
§ 63. Ὁ χρεώστης καθίσταται ἐλεύθερος διὰ τῆς πληρωμῆς τοῦ ποσοῦ τῆς ἐξόφλησεως πρὸς τὸ Δημόσιον ταμεῖον (§ 60) ἀπὸ κάθε ὑποχρέωσιν ἀπέναντι τοῦ μέχρι τοῦδε δικαιοῦχου ὡς καὶ ἀπέναντι τρίτων ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἐξοφλητικὸν κεφάλαιον καὶ τὰς δουλείας, ἀντὶ τῶν ὁποίων ὑπείσθηλε τοῦτο.

Ἡ ἐξάλειψις τῶν ἐξοφληθεισῶν δουλειῶν τελεῖται ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὑπὸ τοῦ δημοσίου ταμείου (§ 60) ἐκδιδομένης ἐξοφλητικῆς ἀποδείξεως.

16. Δόσεις διὰ Δημόσια κτήματα.

§ 64. Διὰ τὰς δόσεις ἐκείνας, αἵτινες ἄλλως χρησιμεύουσι συμφώνως ταῖς §§ 6 καὶ 8 πρὸς ἐξόφλησιν διὰ τῶν ἀποτιτικῶν τραπεζῶν, ἀλλ' ἀπορῶσι τὸ Δημόσιον (ταμεῖον τῶν Δημοσίων κτημάτων) ὡς δικαιοῦχον, δεῖον νὰ ἐφαρμοσθῶσιν αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου μὲ τὴν παρατήρησιν ὅτι αἱ δόσεις αὗται ἀναλόγως τῆς ἐκλογῆς τοῦ χρεώστου (§ 10) ἀποσβέννυνται διὰ πληρωμῆς τῶν $\frac{9}{10}$ τοῦ πλήρους ποσοῦ αὐτῶν ἢ διὰ τοῦ πλήρους ποσοῦ μετὰ πάροδον $56\frac{1}{2}\%$ ἔτων ἢ ἀναλόγως $41\frac{1}{2}\%$ ἔτων, ὅτι ὁ χρεώστης εἶνε ἐλεύθερος νὰ ἐξοφλῇ τὰς κατὰ τὸ δίαστημα τοῦτο δόσεις του, συμφώνως τῇ § 23 ὁλικῶς ἢ ἐν μέρει διὰ πληρωμῆς μετρητῶν καὶ ὅτι ἐφαρμόζονται αἱ ἐκτεθεῖσαι διατάξεις τῆς § 20 κατὰ τὴν διανομὴν κτημάτων γαιῶν, αἵτινες ἐπιβαρύνονται μὲ τοιαύτας δημοσίας δόσεις. Περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῶν διατάξεων τούτων δεῖον νὰ ἐκδώσῃ ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν κανονιστικὴν Διάταγμα.

§ 65. Αἱ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος νόμου διατάξεις ἀνατίθενται τοῖς Ὑπουργοῖς τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τῆς Γεωργίας.

ΕΚΘΕΣΙΣ

ΤΩΝ ΠΕΙΡΑΓΜΕΝΩΝ ΕΝ Τῷ ΓΕΩΡΓΙΚῷ ΣΤΑΘΜῷ ΒΟΙΩΤΙΑΣ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ Β' ΤΕΤΡΑΜΗΝΙΑΝ 1906

Διὰ τῆς πρώτης ἡμῶν Ἐκθέσεως ἐξεθήκαμεν τὰς προσπάθειάς ἡμῶν ὅπως, ὅσον οἶόν τε, φανῶμεν χρήσιμοι εἰς τὸν Γεωργ. πληθυσμὸν τῆς περιφερείας τοῦ Σταθμοῦ. Καὶ κατὰ τὴν 6' ταύτην διαρρέυσαν τετραμηνίαν ἐξηκολουθήσαμεν τὸ αὐτὸ χαραχθὲν πρόγραμμα ὅπως διὰ περιουσιῶν, συμβουλῶν προφορικῶν καὶ γραπτῶν ἀφορωσθῶν τὴν βελτίωσιν τῶν καλλιεργειῶν, καταπολέμησιν τῶν ἀσθενειῶν τῶν φυτῶν καὶ ζώων, διὰ τῆς ἐφαρμογῆς ἐν τῷ Σταθμῷ νέων μεθόδων καλλιεργείας διαφόρων προϊόντων καὶ ἐνδελεχοῦς παρακολούθησεως τῶν πειραματικῶν καλλιεργειῶν ἔλθωμεν ἄρωγοι εἰς τοὺς γεωγούς τῆς περιφερείας μας. Μολονότι δὲ ἐλάχιστον τὸ διαρρεῦσαν διάστημα, δύναται νὰ καυχήθῃ ὁ καθ' ἡμᾶς Γεωργ. Σταθμὸς ὅτι προσέφερε τι τὸ χρήσιμον διὰ τῆς πείρας καὶ διδασκαλίας, ὡς καὶ κατωτέρω λεπτομερέστερον θέλει ἐκτεθῇ.

Ἐπιστημονικαὶ μελέται.

Διὰ μακρῶν ἐπαραματευθῆμεν τὸ ζήτημα τῶν κατὰ δόσεις ἀποτιμῶν κτημάτων (ὑποτελῶς) κατὰ τὸ πρωτικὸν σύστημα τοῦ 1886 καὶ 1891 (Renten καὶ Ansiedelungsgüter), ὡς καὶ τὸ περὶ τὴν Τραπεζῶν τῶν Προκαταβολῶν (Rentenbanken) πρὸς σύστασιν τῶν ἀνωτέρω κτημάτων, μακρὰν δ' ὑπεβάλομεν ἔκθεσιν περὶ αὐτῶν τῷ Κῷ ἐπὶ τῶν

Οικονομικών Ὑπουργῶν, ἐκτελοῦντες τὴν πρὸς τοῦτο προφορικὴν του ἐν-
τολήν.

Ἐπιφυλαττέμεθα δέ, ἵνα μελετήσωμεν ὀριμώτερον τὸ ζήτημα πρὸς
ἐφαρμογὴν τῶν ἀνωτέρω Νόμων καὶ ἐν Θεσσαλίᾳ διὰ τῆς Στεφανοδίκειας
καὶ ἄλλα ἐθνικὰ κτήματα, ὡς καὶ διὰ τὴν ἐν γένει εἰρηνικὴν μεταβίβασιν
τῶν θεσσαλικῶν κτημάτων εἰς μικροὺς γεωργοκτηματίας.

Πορίσματα ἐκ τῶν καλλιεργειῶν τῆς περιφέρειας καὶ τοῦ Γεωργ. Σταθμοῦ.

Ἐν τῷ Γεωργ. Σταθμῷ ὑπῆρχον αἱ ἐπόμεναι καλλιεργεῖαι ἐπὶ βάμβακος

1. Βάμβαξ ἐντόπιος σπορᾶς σποράδην

2. ὁμοίως » κατὰ γραμμὰς (πρὸς σύγκρισιν).

3. ὁμοίως » με λίκνισιν κατὰ τὸ σύστημα P. Wagner

4. B. αἰγυπτιακὸς κατὰ γραμμὰς (Ἰδανόβιτς) καὶ σποράδην πρὸς
δοκιμὴν τῆς παραγωγικότητος (Μιταφίφ καὶ Ἰδανόβιτς).

5. B. Ἰταλικὸς (Coton de Naples).

6. B. ἀμερικανικὸς παραλλαγῆς πιθανῶς Dicson.

Ὁ βάμβαξ ὅλων τούτων τῶν κλάσεων ἦν ἐσπαρμένως ἐπὶ ξηρικῶν
γαιῶν, μὴ ὑπαρχουσῶν ἀρδευσίμων τοιούτων ἐν τῷ Σταθμῷ. Πειράματα
ἐπὶ ποτιστικῶν γαιῶν διὰ τῶν ξένων παραλλαγῶν καὶ διὰ λιπασμάτων
ἔχομεν ἐκτελεσθεῖς εἰς τινὰ ξένα κτήματα.

Ὁ ξηρικὸς βάμβαξ γενικῶς ὑννοήθη ἐφέτος, ὡς ἐκ τῶν ἐνσκηψασῶν βρο-
χῶν κατὰ Μάρτιον, Μάιον, Ἰούλιον καὶ Αὐγούστον.

Ἡ στορά του ἐγένετο πρῶτος κατὰ τὰ τέλη Μαρτίου καὶ τὰ φυτὰ
ἀντέσχον εἰς τὴν ἐκασταχοῦ ἀναφανέσαν μελίγκραν (φυτοφθεῖρας).

Ὁμοίως καὶ ὁ ἐπὶ τῶν ἀρδευσίμων γαιῶν βάμβαξ ἐν τῇ περιφερίᾳ εἶνε
ἐν λαμπρῇ καταστάσει, ἐλάχιστα δ' ὑπέκυψαν εἰς εἶδος τι σκωριάσεως
(κ. σιναπίδα) προκαλουμένης ὑπὸ τοῦ μύκητος *Ramularia arcola* AtK.
Ἡ ἐκ τοῦ μύκητος προσβολὴ ἦτο λίαν περιορισμένη. Οὐδεμία ἄλλη ἐκτὸς
τῶν ἀνωτέρω ἀσθενειῶν προσέβαλεν ἐφέτος τὸν βάμβακα. Ἡ παραγωγὴ
προμηνύεται πλουσία, ἐὰν δὲν ἐπακολουθήτῃ βροχερὸς καιρὸς κατὰ τὴν
συγκομιδὴν. Ἡ τιμὴ ὅμως, φρονούμεν, θὰ ἦνε σχετικῶς μικρά, τὸ μὲν, δι-
ότι ἡ παραγωγὴ ἐν Ἀμερικῇ φαίνεται ἐπίσης εὐνοηθεῖσα, τὸ δὲ ὡς ἐκ τῆς
ἐλαττώσεως τῆς τιμῆς τοῦ χρυσοῦ, ἐξ ὧν λόγων θέλει προκύψει συναγω-
νισμὸς πρὸς τὸν ἐσωτερικὸν βάμβακα ἐκ τῆς εἰς συμφερούσας τιμὰς προ-
σφοράς του ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Τὰ ἐπὶ ξηρικῶν γαιῶν ἐφαρμοσθέντα λιπάσματα κατὰ τὸ σύστημα
τοῦ P. Wagner φαίνονται ἐπιτυχόντα λαμπρὰ ἀπὸ φυσικῆς ἀπόψεως, με-
γὰλῃ δὲ παρουσιάζεται διαφορὰ μετὰ τῶν τεμαχίων, ἅτινα ἐλιπνέθησαν
ἐκ τῶν μὴ λιπαθέντων. Ἀξίον ἰδιαιτέρως μνείας δέον νὰ τύχῃ τὸ γεγονός,
ὅτι τὰ λιπασθέντα βαμβακοφυτὰ ἤρχισαν ὀριμάζοντα 10 καὶ πλέον ἡμέ-
ρας πρὸ τῶν ἄλλων. Περὶ τῆς ἐπιδράσεως τῶν λιπασμάτων ἐπὶ τοῦ βάμ-
βακος τῶν ἀρδευσίμων γαιῶν δὲν ἔχομεν μέχρι τοῦδε σαφέστατα ἀπο-
τελέσματα καὶ ἐξ ἄλλων λόγων, ἰδίᾳ διότι ἡ σπορὰ αὐτῶν ἐγένετο λίαν
ὀψιμος. Ἡ σύγκρισις τῶν ἀποτελεσμάτων μετὰ τὸ τέλος τῆς συγκομιδῆς
θέλει πείσει ἡμᾶς καὶ περὶ τοῦ οἰκονομολογικοῦ σημείου ἐκ τῆς ἐφαρμο-
γῆς τῶν λιπασμάτων.

Ἡ κατὰ γραμμὰς σπορὰ τοῦ βάμβακος παρέσχεν ἡμῖν μεγάλας δυσ-
κολίας καὶ ὡς ἐκ τῆς ἐλλείψεως τῶν μέσων καὶ τῆς πείρας τῶν ἐργατῶν,
ἰδίως δ' ἐκ τῆς ἐλλείψεως καταλλήλων ἀροτήρων, ἐξ οὗ προέκυψεν ἀκα-
νόμιστόν τι εἰς τὴν εὐθύτητα τῶν γραμμῶν καὶ δαπάνη πολὺ μεγάλης
ἐργασίας. Αἱ γραμμαὶ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἀπέχον 105 εκατ. τοῦ
μέτρου, τὰ δὲ φυτὰ ἐν τῇ αὐτῇ γραμμῇ ἡραιώσαμεν ὥστε νὰ ἀπέχωσιν
ἀλλήλων 30 ε. μ.

Τὰ ἐκ τῆς σπορᾶς ταύτης ἀποτελέσματα ὑπῆρξαν λαμπρά, ἰδίως ὅπου
τὸ ἔδαφος ἐν τινὶ βάθει διὐγραινέτο ἐπαρκῶς ἐκ τινος παρακειμένου ρύκ-
κος (ἤκουε νερόν, ὡς κοινῶς λέγεται). Τὰ φυτὰ τοῦ βάμβακος ἀντὶ τῆς
καθ' ὕψος αὐξήσεως, ἀπέκτησαν πλαγίους κλαδίσκους, οἵτινες ἐφθασαν μέ-
χρι τοῦ σημείου νὰ συναντήσωσι τοὺς ἐν τῇ ἀπέναντι γραμμῇ τοιούτους,
καὶ οὕτω ὁ ἄγρος ὀλίγα μόνον διάκενα μετὰ τῶν γραμμῶν εἰς τινὰ μέρη
παρομοιάζει ἀκάλυπτα. Οἱ πλαγιοὶ δὲ κλαδίσκοι κατὰ γενικὸν κανόνα ἀνα-
πτύσσουσι πολὺ περισσώτερας κάψας ἢ οἱ κἄθετοι. Διὰ τοῦτο θεωροῦμεν
τὴν κατὰ γραμμὰς καλλιεργεῖαν τοῦ βάμβακος μεγάλης προσοχῆς ἀξίαν
καὶ ἐν προτερεῇ μέλλοντι ποικιλοτρόπως θέλομεν πειραματισθῆ δι' αὐτῆς
πρὸς τὸν συμφερότερον διακανονισμόν τῆς ἀποστάσεως τῶν γραμμῶν καὶ
ἀπλοποιήσεως τῶν σκαλισμάτων.

Ἐκ τῶν ξένων παραλλαγῶν ἡ ἀμερικανικὴ, ἣν ἐπρομηθεύθημεν παρὰ
τινος κτηματίου τῆς περιφέρειας ἡμῶν, παρουσιάζει μέχρι τοῦδε κολοσσίαν
ἀνάπτυξιν ἐπὶ ἀρδευσίμων γαιῶν καὶ μέγαν ἀριθμόν, πολὺ ἀνώτερον τοῦ
τῆς ἡμετέρας παραλλαγῆς, μεγάλων καὶ πυκνῶν πρὸς ἀλλήλας διατιθε-
μένων καψῶν. Ὡς ἐλαττώμα πρὸς τὸ παρὸν διεκρίναμεν τὸ σχετικῶς
ὑπερβάλλον μέγεθος τῶν σπόρων ἐξ οὗ θέλει προκύψει μικρὰ σχετικὴ ἀπό-
δοσις εἰς καθαρὸν βάμβακα. Τὰ μετὰ τὴν ὀρίμανσιν συγκριτικὰ πειρά-
ματα θέλουσι πείσει ἡμᾶς περὶ τῶν καθέλαστα.

Ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε πειραμάτων αἱ αἰγυπτιακαὶ παραλλαγῆς συνάγω
ὅτι δὲν θέλουσιν εὐδοκιμήσει εἰς τὸ ἡμέτερον κλίμα, διότι ἐν αὐτῷ αἱ θερ-
μαντικαὶ μονάδες δὲν εἶναι ἐπαρκεῖς πρὸς τελείαν ὀρίμανσιν αὐτοῦ. Τούτου
ἐνεκα, ἐνῶ ἡ σπορὰ αὐτῶν ἐν τῷ Γεωργ. Σταθμῷ ἐγένετο ταυτοχρόνως με-
τὰ τὴν σπορὰν τῆς ἐντοπίου παραλλαγῆς ἐπὶ ξηρικῶν γαιῶν καὶ ἡ τελευταία
ἤρξατο ἤδη πρὸ 15 ἡμερῶν νὰ ἦνε ἐν μέρει τελείως ὀριμος, τὰ φυτὰ τῶν
αἰγυπτιακῶν παραλλαγῶν δὲν ἔχουσι τελείως γονιμοποιηθῆ ἀκόμη. Ἐὰν
ἐπεχειροῦμεν τὴν σπορὰν ἐτι πρῶιμώτερον κατὰ Φεβρουάριον, ὅτε αὕτη τε-
λεῖται ἐν Αἰγύπτῳ, ὑπῆρχε μέγας ρόθος ὅτι αἱ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην
συνήθεις παρ' ἡμῖν παγετοὶ θὰ κατέστρεφον τὰ νεαρὰ φυτὰ τοῦ βάμβακος
λίαν ἄλλως εὐπαθῆ εἰς τοὺς παγετούς. Ἡ πέραν τοῦ Ὀκτωβρίου συλλογὴ
πάλιν τοῦ βάμβακος τούτου, ἐὰν ὑποθέσωμεν ὅτι θὰ ὀριμάτῃ τελείως ἡ
αἰγυπτιακὴ παραλλαγή, εἶνε παρακεκινδυνευμένη ὡς ἐκ τῶν ἐπερχομένων
βροχῶν. Ἀναμένομεν ἐν τοσούτῳ πίστωσιν τῶν ἰσχυρισμῶν μας καὶ διὰ
τοῦ πειράματος.

Ἡ Ἰταλικὴ παραλλαγή, ἣτις ὁμοιάζει περισσώτερον τῇ ἡμετέρᾳ
(coton de Naples) παρουσιάζει τι τὸ εὐμενέστερον τῆς προηγουμένης
παραλλαγῆς εἰς τὰ ὑποδειχθέντα σημεία τὰ δὲ συγκριτικὰ ἀποτελέσματα
μετὰ τὴν τελείαν ὀρίμανσιν καὶ ἡ ἐν μείζονι καλλιεργεῖα τῆς παραλλα-
γῆς ταύτης ἐν τῷ μέλλοντι θέλουσι βεβαιώσαι τὴν σχετικὴν ἀξίαν τῆς.

Ἐκ τῶν ἄλλων καλλιεργειῶν ἔχομεν τὰ ἐξῆς ἀποτελέσματα.

1) Τὰ σιτηρὰ γενικῶς τῆς περιφερείας ἡμῶν ὡς ἐκ τῶν βροχῶν τοῦ Μαΐου καὶ τοῦ πνεύσαντος λιθός κατὰ τὰς ἀρχὰς Ἰουνίου δὲν ἀπέδωκαν τὴν ἀναμενομένην συγκομιδὴν. Παρήχθησαν ὅμως σανά ἄφθονα μετρίως ποιότητος ὡς ἐκ τῶν βροχῶν τοῦ Μαΐου.

2) Οἱ κύαμοι ἐπέτυχον ἐν τῷ συνόλῳ μολονότι πολλαχοῦ προσεβλήθησαν ὑπὸ τῆς ὀροβάγχης (κ. λύκος) μέχρι τελείας καταστροφῆς. Οἱ κύαμοι τοῦ Σταθμοῦ δὲν προσεβλήθησαν ποσῶς ὑπὸ τῆς ὀροβάγχης καὶ ἀπέδωκαν λαμπρὰν συγκομιδὴν, ἥτις ὅμως ἐδεκατίσθη ὑπὸ τῶν διαβᾶτων, τῶν γαιῶν τοῦ Σταθμοῦ οὗτων ἐκτεθειμένων πικνυχόμεναι εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ τυχόντος.

3) Οἱ ἐρέβινθοι δὲν ἀπέδωκαν τὴν ἀναμενομένην συγκομιδὴν ὡς ἐκ τοῦ πνεύσαντος λιθός. Διαγινώσκω ἐν τούτοις ἔλλειψιν ἀσβεστῶν ἐνώσεων εἰς τὰ ἐδάφη τῆς Βοιωτίας παρὰ τὰς εἰς ἄλλα αἷτια ἀποδιδόμενας αἰτίας ἀποτυχίας.

4) Moha de Hongrie (κοιν. βορίον) ὅπερ ἐν μικρᾷ κλίμακι ἐκαλλιεργήσαμεν ἐν τῷ Σταθμῷ ἐπέτυχε λαμπρὰ.

5) Ἡ μηδικὴ ἢ κοιν. ἡμερο τριφύλλι ἐπὶ ξηρικῶν γαιῶν σπαρεῖται κανονικῶς κατὰ Φεβρουάριον ἀπέδωκε πενιχρὰν ἀπόδοσιν εἰς σάνον κατὰ τὸ πρῶτον θέρισμα, ἐξηράνθη δὲ μετέπειτα ὡς ἐκ τῆς ἐπικρατησάσης ξηρασίας ὑπολειφθέντων τῇ δὲ κἀκεῖσε ἐνίων φυτῶν αὐτῆς. Ἐπὶ ποτιστικῶν γαιῶν εὐδοκίμει λαμπρὰ καὶ κόπτεται πλέον ἢ τετράκις ἐν τῇ περιφερείᾳ Λεβαδείας.

6) Γεώμηλα καλλιεργηθέντα ἐπὶ ξηρικῶν γαιῶν ἐν τῷ Γεωργικῷ Σταθμῷ κατ' ὅλους τοὺς κανονικοὺς ὅρους ἀπέδωκαν πενιχρωτάτην παραγωγὴν καὶ προϊόν πολὺ μικροῦ μεγέθους.

7) Ἡ μικρὰ παραγωγὴ γλυκανίσου καὶ μαράθου ἐν τῇ περιφερείᾳ ἐπιτυχούσα ἀρκετὰ καλὰ χάριν τοῦ σπόρου χρησιμοποιουμένου διὰ τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ δὲν εὗρε τὴν πρέπουσαν τιμὴν, πωληθέντος τοῦ σπόρου μόλις πρὸς 60 λεπτά κατ' ὄκλον.

8) Ἡ ἐν σμικρῷ καλλιεργηθεῖσα ἐν τῷ Σταθμῷ ὀνοβρυχὶς δὲν ἀνεβλάστησε ποσῶς ὡς ἐκ τῆς ἀπωλείας τῆς βλαστικῆς δυνάμεως τοῦ σπόρου.

9) Αἱ ἄμπελοι τῆς περιφερείας ἡμῶν εὐρίσκονται ἐν τῇ ἐξῆς καταστάσει.

1. Δῆμος Λεβαδέων.

Βλάβαι ἐκ περονοσπόρου περὶ τὰ 30 % τῆς ὅλης παραγωγῆς. Ψεκασμοὶ σχεδὸν γενικοὶ ἐνιαχοῦ ἀτελεῖς. Τελευταῖα βροχαὶ Αὐγούστου ἠνέγνωσαν ποσὸν παραγωγῆς.

2. Δῆμος Πέτρας.

Βλάβαι περίπου αἱ αὐταί. Ψεκασμοὶ ἀραιότεροι. Ἐσοδεῖα ἀρκετὰ καλή.

3. Δῆμος Ὀρχομενίων.

Βλάβαι περὶ τὰ 80 %. Ψεκασμοὶ ἀτελέστατοι. Ὀλίγα παραδείγματα ἐπιτυχίας τῶν κανονικῶς ψεκασάντων ἐπέδρασαν εὐνοϊκώτατα.

4. Δῆμος Χαιρωνείας.

Βλάβαι ὀλιγώτεραι τοῦ προηγουμένου δήμου. Ψεκασμοὶ κανονικώ-

τεροι, ὀφειλόμενοι κυρίως εἰς τὰς ἐνεργείας τοῦ λαμπροῦ δημοδιδασκάλου κ. Λυμπέρη.

5. Δῆμος Θηβαίων.

Αἱ ἄμπελοι δὲν ἔχουσι προσβληθῆ εἰσέτι ὑπὸ περονοσπόρου. Θειώσεις ὅμως ἀτελεῖς, ἐξ ὧν προέκυψεν ἐλάττωσις παραγωγῆς 10 % τοῦ συνόλου, κατὰ τὸ πλεῖστον μὴ αἰσθητὴ τοῖς ἀμπελοουργοῖς.

6. Δῆμος Θίσβης.

Βλάβαι σημαντικώταται καθ' ἅπαντα τὸν δῆμον. Κατὰ τὸ πλεῖστον ὀλοτελής καταστροφή τῆς ἐσοδείας ἐκτὸς ἐλαχίστων παραλλαγῶν, αἵτινες ἀντέστησαν εἰς τὴν περόνοσπορικὴν προσβολήν.

7. Δῆμος Τανάγρας.

Ὁ περονόσπορος δὲν ἐνέσκηψεν εἰσέτι. Βλάβαι 10 % ἐξ οἰδίου. Ἀτελεῖς θειώσεις.

8. Δῆμος Θεσπιέων.

Ἐξ ἰδιωτικῶν πληροφοριῶν ἐμάθομεν, ὅτι τὰ χωρία ὑπέστησαν βλάβην ἐκ περονοσπόρου περὶ τὰ 50 %. Διδασκαλίαν ἐν τῷ δήμῳ τούτῳ ἀπ' εὐθείας δι' ἡμῶν δὲν ἐγένετο ἔτι, ἀπεστείλαμεν ὅμως ἐγκυκλίους πρὸς τὸν κ. Δήμαρχον καὶ δημοδιδασκάλους, οἵτινες, μάλιστα καὶ ἐτιμωρήθησαν παρὰ τοῦ κ. Ἐπιθεωρητοῦ τῶν δημοτ. σχολείων πειθαρχικῶς ὡς μὴ διδάξαντες τοὺς χωρικοὺς τὰς μεθόδους τῶν ψεκασμῶν καὶ διότι δὲν προσῆλθον εἰς ἡμετέραν πρόσκλησιν.

9. Δῆμος Αὐλίδος.

Εἰς τὸ χωρίον Βαθὺ αἱ βλάβαι ἀνῆλθον εἰς 50 % ἐκ τοῦ περονοσπόρου. Εἰς τὰ Χάλια μόνον 20—25 %. Ἡ ξηρασία κατὰ Ἰούνιον ἐβλάψε τὴν ἐνιαχοῦ καλλιεργουμένην ῥαζακίαν σταφίδα.

Γεωργικαὶ περιοδεῖαι.

Κατὰ τὴν διαρρευσάσαν τετραμηνίαν ἐξηκολουθήσαμεν τὰς συμφώνως τῷ προγράμματι ἡμῶν τελουμένης περιοδείας ἀνὰ τὰ χωρία τῆς περιφερείας ἡμῶν καὶ ἰδίως κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἑορτάς, ἵνα συντυγχάνωμεν μείζονα ἀριθμὸν χωρικῶν καὶ ἡ διδασκαλία ἡμῶν γίνῃ εὐπροσιτωτέρα εἰς μείζονα κύκλον χωρικῶν. Σημειωτέον ἐνταῦθα, ὅτι τὸ χωρικὸν ἡμῶν στοιχεῖον ὄν δύσπιστον κατ' ἀρχὰς εἰς τὰ γεωργικὰ διδάγματα τῆς προόδου, ἀναγνωρίζει αὐτὰ καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ φωτισθῇ εὐκόλως κατόπιν, ἐὰν μάλιστα ἡ θεωρητικὴ διδασκαλία παρακολουθῆται κατὰ τὸ ἐνὸν καὶ ὑπὸ πρακτικῶν ἐπιδείξεων (ψεκασμῶν, ἐμβολιασμῶν, κλαδευμάτων κλπ.). Διὰ τοῦτο θεωρῶ ὡς ἀναγκαῖότατον, καὶ τονίζω τοῦτο, ὅτι ἐπιβάλλεται ἡ εἰς ὡς οἶόν τε μείζονα κύκλον ἐξυπηρέτησις τοῦ γεωργικοῦ ἡμῶν στοιχείου διὰ περιδείων τῶν γεωπόνων, παροχῆς ἀφειδέστερον εἰδῶν τινῶν ὡς μωρεοδένδρων, βομβυκοσπόρου, ἐνιαχοῦ κυψελῶν κλπ. ἔστω καὶ δωρεὰν τὸ πρῶτον πρὸς ἐμψύχωσιν ἐνίων πλουτοπαραγωγῶν κλάδων τῆς ἡμετέρας γεωργίας.

Αἱ παρ' ἡμῶν τελεσθεῖσαι περιοδεῖαι κατὰ τὴν 6' τετραμηνίαν καὶ τὰ θέματα, ἅτινα ἐθίξαμεν ἦσαν τὰ ἐξῆς.

1) Τῇ 22 Μαΐου μετέβημεν εἰς Αὐλίαν τοῦ δήμου Χαιρωνείας καὶ

ἐδιδάξαμεν τὴν παρασκευὴν καὶ χρῆσιν τοῦ βορδογαλικοῦ πολτοῦ, τὸν κα-
θαρισμὸν τῶν ἀγρῶν ἐκ τῶν λίθων, τὴν χρησιμότητα τῶν βαθειῶν ἀρό-
σεων, τὴν εἰς μεγαλείτερον κύκλον καλλιέργειαν ὁπωροφόρων καὶ τῆς μω-
ρέας, καὶ παρέσχομεν μελισσοκομικὰς καὶ κτηνιατρικὰς τινὰς ὁδηγίας.

2) Τῇ 27 ἰδίου μετέβημεν εἰς Βελίτσαν τοῦ δήμου Τιθορέας τῆς ἐπαρ-
χίας Λοκρίδος καὶ ἐδιδάξαμεν τὴν μεθοδικωτέραν καλλιέργειαν καὶ ἰδίᾳ
τὴν καταπολέμησιν ἀσθενειῶν τινῶν αὐτοῦ, ἐξ ἐντόμων προκαλουμένων, γε-
νικὰς τινὰς ἀρχὰς τῆς τυροκομίας καὶ κτηνιατρικῆς, τὴν καταπολέμησιν
τῆς ὀροβάγχης καὶ κρυπτογαμικῶν ἀσθενειῶν τῶν σιτηρῶν.

2) Τῇ 5 Ἰουνίου μετέβημεν εἰς τὰ χωρία Δόμβραινα καὶ Χόστια
τοῦ δήμου Θίσβης διὰ δευτέραν φοράν. Αἱ ἀμπέλοι, ἡ σπουδαιότερα πρό-
σδος τῶν πλείστων χωρίων τῆς περιφέρειας ταύτης κατεστράφησαν σχε-
δὸν ἐντελῶς, διότι πρὸς τὰς προτροπὰς καὶ ὁδηγίας ἡμῶν πρὸς προληπτι-
κὸν ψεκασμὸν καὶ θείωσιν τῶν ἀμπέλων, οὐδεὶς ἐψέκασεν αὐτάς. Πάντες
ὁμῶς εὐρέθησαν πρόθυμοι νὰ ψεκάσῃ τὰς ἀμπέλους τῶν καὶ προέβησαν
εἰς τὴν ἀγορὰν 20 ψεκαστήρων συνεταίρικως, ἰδίως ἐν Χοστίαις, κατόπιν
τῆς προσβολῆς. Ἐδιδάξαμεν τοὺς κατοίκους τοῦ τελευταίου τούτου χωρίου
τὸν ἐμβολιασμὸν τῆς ἐλαίας καὶ τὸ κλάδευμα αὐτῆς, τὸν τρόπον καὶ τὸ
ποσὸν τῶν ποτισμάτων τῶν ἀμπέλων καὶ ἐλαιῶν. Οἱ κάτοικοι τῶν Χο-
στιῶν εἶναι οἱ μᾶλλον προωδευμένοι γεωργοὶ τῆς περιφέρειας ἡμῶν. Συνε-
ταιρικῶς ἔχουσι προβῆ εἰς τὴν κατασκευὴν εἰδους barrage πρὸς ἀρδευσιν
τῶν ἀμπέλων καὶ ἐλαιῶν τῶν. Οἱ οἶνοι δὲ τοῦ χωρίου τούτου εἶναι περη-
μισμένοι καὶ ἀγοράζονται κατ' ἔτος παρ' ἐμποροπωλητῶν, οἵτινες μετα-
πωλοῦσιν αὐτοὺς ἐν Γαλαξειδίῳ καὶ ἄλλοις παραλίαις πόλεσιν ὡς καὶ ἐν
Τουρκίᾳ ἀκόμη. Ἐν γένει δὲ αἱ καλλιέργειαι τῶν χωρίων τοῦ εἰρημέου
δήμου γίνονται μετὰ μεγάλης ἐπιμελείας.

Ὡς ἐκ τῶν ἀφθόνων ποτισμάτων τῶν ἀμπέλων παρατηρήσαμεν ἐν-
ταῦθα διαδεδομένην τὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα panachure γνωστὴν ἀσθένειαν
τῶν φύλλων, βλαστῶν καὶ βोटρύων (διαποίκιλισιν) περὶ ἧς συνάπτομεν τῇ δε
καὶ σχετικὴν ἡμῶν πραγματείαν.

4) Τῇ 18 ἰδίου μετέβημεν εἰς Τανάγραν (Σχηματάρη) τοῦ ὁμωνύμου
δήμου καὶ ἐδιδάξαμεν τοὺς κατοίκους, μολονότι δὲν εἶχεν ἐνσκήψει εἰς τὰς
ἀμπέλους τῶν περονόσπορος, τὴν παρασκευὴν καὶ ὀρθὴν χρῆσιν τοῦ βορ-
δογαλικοῦ πολτοῦ, τὰς λελογισμένας θειώσεις, τοὺς τρόπους τῶν βαθειῶν
ἀρόσεων, καὶ τὴν καταπολέμησιν τῶν κρυπτογαμικῶν ἀσθενειῶν τῶν σιτη-
ρῶν. Ἐνταῦθα παρατηρήσαμεν ἀρκετὰ διαδεδομένην τὴν νόσον τὴν γνω-
στὴν ἐν Γαλλίᾳ ὑπὸ τὸ ὄνομα court-noué, περὶ ἧς ἐν ἄλλῃ ἐκθέσει θέ-
λομεν πραγματευθῆ εὐρύτερον.

Ἐπὶ τῶν σιτηρῶν τῆς περιφέρειας ταύτης εἶχεν ἐνσκήψει πρὸ πολλοῦ
ἐντομὸν τι, ὅπερ ἐδεκάτισε τὴν παραγωγὴν. Αἱ ἀφηγήσεις τῶν χωρικῶν
ἦσαν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον συγκεχυμέναι καὶ ἀσαφεῖς. Ἐκ τινῶν γε-
γονότων ἔκρινα ὁμῶς ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ *Chlorops taeniopus* Meigen
ἐκ τῆς τάξεως τῶν διπτέρων κατὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ διασήμεου Frank
(Die Krankheiten der Pflanzen, Τομ. 3ος σελ. 83). Συνεστήσαμεν ὅθεν
τὴν ὅσον τὸ δυνατόν ὄψιμον σπορὰν τῶν σιτηρῶν κατὰ τὸ ἐπόμενον φθινό-
πωρον.

5) Τῇ 25 ἰδίου μετέβημεν εἰς τὴν πρωτεύουσιν τοῦ δήμου Τανάγρας
Χλεμβοτσάρη, ἐν ᾗ ἐδιδάξαμεν τὸ κλάδευμα, ἐμβολιασμὸν καὶ καταπο-

λέμησιν τῶν ἀσθενειῶν τῆς ἐλαίας, τὴν ἀντιπερονόσπορικὴν καὶ ἀντιωιδι-
κὴν θεραπείαν τῆς ἀμπέλου, καὶ τὴν καταπολέμησιν τῶν κρυπτογαμικῶν
καὶ ἐξ ἐντόμων προκαλουμένων ἀσθενειῶν τῶν σιτηρῶν.

6) Τῇ 2 Ἰουλίου μετέβημεν εἰς τὸ χωρίον Βαθὺ τοῦ δήμου Αὐλίδος,
ἐν ᾗ ἐδιδάξαμεν τὰ ἀνωτέρω καὶ παρωτρύναμεν τοὺς κατοίκους διὰ φυ-
τεῖαν μωρεοδένδρων καὶ ἀμυγδαλεῶν.

7. Τῇ 3 ἰδίου μετέβημεν εἰς Χάλια πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν καὶ παρω-
τρύναμεν τοὺς κατόχους κήπων ὁπωροφόρων δένδρων, ὅπως χρησιμο-
ποιήσωσι χημικὰ λιπάσματα δι' αὐτὰ κατὰ τὸ σύστημα P. Wagner,
περὶ οὗ θέματος, ὑπεβάλομεν ἐκθεσιν τῷ Ὑπουργείῳ.

Παρατηρήσαμεν προσέτι, ὅτι πλείστα ἐσπεριδοειδῆ εἶχον προσβληθῆ ἐκ
χλωρώσεως, δηλ. τὰ φύλλα αὐτῆς κατὰ τὸ πλεῖστον εἶχον λάβει χρώμα
κίτρινον. Τοῦτο ἀπεδώκαμεν καὶ εἰς ἄλλας αἰτίας, κυρίως ὅμως εἰς τὴν
ἐλλείψιν ἐπαρκοῦς τροφῆς καὶ περιποιήσεως τῶν ὁπωροφόρων δένδρων.
Ὁμοίως παρέλείπετο μετὰ πᾶν πότισμα νὰ θραύηται ὁ ἐπίπαγος (ἡ κορυ-
στὰ) τοῦ ἐδάφους, ὅπερ μεγάλως σχετίζεται μὲ τὴν εὐεξίαν τοῦ δένδρου.

Κτηνοτροφικὰ θέματα.

Ἀσθενεῖαι παρουσιάσθησαν ἡμῖν ἡ μάλιν Rotz, Wurm) ἐπὶ ἵππου
λίαν χαρακτηριστικὴ μὲ τὰ ἐξῆς χρονίας πορείας συμπτώματα. Βλεννώ-
δεις ἐκκρίσεις μικρᾶς ποσότητος ἐξ ἀμφοτέρων τῶν ρωθῶνων, ὑψῆς κολ-
λώδους, χρώματος ὑποκίτρινου. Ἐξοίδησις καὶ σκληρύνσις τῶν ἀδένων τοῦ
λαιμοῦ ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν μερῶν. Ἐλκος ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς πτέρυγος
τοῦ βλεννογόνου τῆς ρινός, ὅπερ παρουσίαζε χεῖλη ὑπέρυθρα καὶ ἀνώμα-
λον καὶ λιπώδη βάσιν. Κατηγγείλαμεν τὸ γεγονός ἀμέσως εἰς τὴν ἀστυ-
νορίαν συστήσαντες, ἂν οὐχὶ τὸν ἀμεσον τουφεκισμὸν τοῦ ζώου, τὴν τελείαν
τοὐλάχιστον ἀπομόνωσιν τοῦ μακρὰν τῆς πόλεως ὡς καὶ τὰ ἀπολύτως
ἀναγκαῖα ἀντισηπτικὰ μέσα. Εὐτυχῶς ὁ θάνατος τοῦ ζώου μετὰ μίαν
ἡμέραν ἀπήλλαξε τὴν κοινωνίαν ἄλλων ἀπεικτέων.

Κατὰ τὴν παρελθούσαν τετραμηνίαν ἀπεστείλαμεν ἐπιστολὰς δι' αἰ-
τηθείσας γεωργ. ὁδηγίας καὶ παρωτρύναμεν τοὺς χωρικοὺς, ὅπως καὶ μόναι
ἐπισκέπτονται τὸν Σταθμὸν καὶ ἀντιλαμβάνονται ἐνίων ἐφαρμοζομένων
νεωτερισμῶν. Ἐδόθη πράγματι μεγίστη ποσοχὴ ὑπὸ τῶν ἐπισκεπτῶν
ἐπὶ τῶν πειραμάτων ἡμῶν διὰ χημικῶν λιπασμάτων ἐπὶ βάμβακος, παρ-
έσχομεν δὲ καὶ τὰς ἀναγκαῖας ὁδηγίας. Ὅπως δὲ καταστήσωμεν λαϊκωτέ-
ραν τὴν χρῆσιν τῶν λιπασμάτων ἐπὶ βάμβακος παρεκαλέσαμεν τὸ Συνδι-
κᾶτον τοῦ Καλίου τῆς Στασφοῦρτης (Γερμανίας), οὗ ἔχομεν διορισθῆ πει-
ραματιστῆς, ἵνα προμηθεύσῃ ἡμῖν δωρεὰν ἀρκούσαν ποσότητα λιπασμάτων
διὰ τὴν λίπανσιν 50 στρεμμάτων ἀγρῶν βάμβακος. Διὰ τῆς ποσότητος
ταύτης θέλομεν λιπᾶναι 50 στρ. χωριστὰ εἰς διαφόρους τοποθεσίας τῶν
ἀγρῶν αὐτῶν τῶν χωρικῶν, ἵνα καὶ μόναι πεισθῶσι περὶ τῆς χρησιμότητος
αὐτῶν. Εἴτα δὲ διὰ διαφημίσεων, δημοσιεύσεων, παροχῆς πληροφοριῶν ἐλ-
πίζομεν νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν διάδοσιν τῶν λιπασμάτων ἐν Βοιωτίᾳ, ἰδίως
δὲ εἰς τὴν πεδιάδα τῆς Κοπαίδος καὶ Λεβαδείας.

Τὸ αὐτὸ Συνδικᾶτον παρεκλήθη παρ' ἡμῶν, ὅπως διορίσῃ καὶ ἀντι-
πρόσωπόν του ἐν Λεβαδείᾳ, ἵνα δύνανται οἱ χωρικοὶ νὰ προμηθεύωνται, ἂν
ἐπιθυμῶσιν εὐκολώτατα καὶ εὐθηγότατα, τὰ ἀναγκαῖα χημικὰ λιπάσματα.

Η. Α. ΔΕΚΑΖΟΣ

Η ΕΛΑΙΟΠΑΡΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΠΗΛΙΟΥ

• Έκτελὼν τὴν Ὑμετέραν διαταγὴν, καὶ τῇ ὑποδείξει τοῦ κ. Νομάρχου Μαγνησίας, μετέβην εἰς τοὺς ἐπὶ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τοῦ Πηλίου Δῆμους Νηλείας, Μηλεῶν, Ἀφειτῶν, Σπαλάθρων καὶ Σηπιάδος πρὸς ἐξέτασιν τῆς προσβαλούσης τὸν ἐλαιοκαρπὸν νόσου, καὶ κυρίως πρὸς ὑπόδειξιν τοῖς ἐλαιοπαρκαγωγῶς τοῦ τρόπου πρὸς βελτίωσιν τῆς ἐξαγωγῆς τοῦ ἐλαίου καὶ τῆς παρασκευῆς ἐδωδύμων ἐλαίων.

Ἡ προσβαλοῦσα τὸν ἐλαιοκαρπὸν νόσος, ὡς ἐξ ὧν τῶν συμπτωμάτων ἐνεφαίνετο, ἦτο τὸ τοῖς πᾶσι γνωστὸν ἔντομον Δῆξ τῆς ἐλαίας (*Dacus oleae*). Τὸ καταστρεπτικὸν τοῦτο παράσιτον, εὐνοηθὲν ἐφέτος ὑπὸ τῶν διαφόρων κλιματολογικῶν συνθηκῶν, εἶχεν ἀναπτυχθῆ ἁκύντως κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐπισκέψεώς μου, εἰς ἅπαντας τοὺς ἄνω μνησθέντας ἐλαιοπαρκαγωγὸς δῆμους, καὶ εἶχε ρίψη ἐπὶ τῆς γῆς τὸ ἐν τρίτον σχεδὸν τοῦ καρποῦ, μὲ τὰς καταπληκτικὰς αὐξήσεως τῆς προσβολῆς. Τὴν βιολογίαν τοῦ ἐντόμου τούτου ἀνέπτυξα καθ' ὅλας μου τὰς ἀνὰ τὰ χωρία τῶν ἄνω δῆμων διαλέξεις καὶ θεωρῶ περιττὸν νὰ περιγράψω ἐν τῇ παρούσῃ μου ἐκθέσει, καθότι καὶ πολλοὶ συνάδελφοι ἔχουσι περιγράψει αὐτὴν ἐν τῷ Γεωργικῷ Δελτίῳ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν. Ὡς μέσον καταπολεμήσεως δυστυχῶς δὲν εἶχον νὰ ὑποδείξω τι τὸ ἀποτελεσματικόν, πλὴν τῶν γνωστῶν ἐκείνων ἡμιμέτρων, τῆς συλλογῆς τουτέστι τῶν προσβεβλημένων καὶ πεπτωκυῶν ἐλαίων, τῆς πρώϊμου συλλογῆς τοῦ καρποῦ καὶ λοιπῶν, ἅτινα πάντα οὐδὲν μέχρι σήμερον ἔφερον πρακτικὸν ἀποτέλεσμα. Εὐτυχῶς ὅμως ἡ πρόβλεψις τῆς ἐπιστήμης δὲν σταματᾷ, καὶ ἔχω δι' ἐλπίδος ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐρχομένου ἔτους τὸ καταστρεπτικὸν τοῦτο ἔντομον θέλει καταπολεμῆσθαι τελεσφόρως. Ἐν Ἰταλίᾳ ἔνθα τὸ ἔντομον τοῦτο πολλάκις περιώρισε τὴν ἐλαιοπαρκαγωγὴν κατὰ τὸ ἥμισυ, πολλοὶ τρόποι καταπολεμήσεως ὑπεδείχθησαν, ἐγένοντο πολλὰ πειράματα διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον, καὶ ἡ Κυβέρνησις ἀληθῶς μετὰ πατρικῆς στοργῆς ἐφρόντισεν ὅπως ὁ Ἰταλὸς ἐλαιοπαρκαγωγὸς ἀπαλλαγῇ τοῦ κακοῦ τούτου, προκηρύξασα μάλιστα καὶ πολλὰ βραβεῖα. Τέλος μεταξὺ ἄλλων ὁ ἐλαιοπαρκαγωγὸς De Cellis τὸ παρελθὸν ἔτος προυνέμησεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν ἐντομοκτόνον τι ὑπὸ τὸ ὄνομα Δακχοκτόνον (*dachicida*). Αὕτη τὸ ἔλαβεν ὑπὸ σοβαρὰν ἐποψιν καὶ ἐγένοντο πειράματα ἐν Τοσκάνῃ καὶ Πουλίαις, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν καθηγητῶν Ant. Berlese Διευθυντοῦ τοῦ ἐντομολογικοῦ σταθμοῦ τῆς Φλωρεντίας καὶ F. Silvestri Διευθυντοῦ τοῦ ἔντομολογικοῦ ἐργαστηρίου ἐν Portici. Τὰ πειράματα ταῦτα ἐπέτυχον τελείως κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, οἱ ἄνω ὅμως ἐπιστήμονες ἐπεφυλάχθησαν ὅπως καὶ ἐφέτος, ἐπαναλαμβάνοντων τῶν πειραμάτων καὶ ἐπιβεβαιουμένης καὶ πάλιν τῆς ἐπιτυχίας παραδώσωσι τὸ φάρμακον τοῦτο εἰς τὴν κοινὴν χρῆσιν. Ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ παρελθόντος Ἰουλίου ἤρξαντο ἐκ νέου τὰ πειράματα ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν ἰδίων καθηγητῶν καὶ ἐλπίζω μέχρι τοῦ τέλους τοῦ λήγοντος ἔτους νὰ ἔχωμεν τὰ ὁριστικὰ πορίσματα αὐτῶν, διὰ τῆς ἐπιτυχίας τῶν ὁποίων θέλει ἀπαλλαγῇ ὁλόκληρος ὁ ἐλαιοπαρκαγωγικὸς κόσμος τῆς Μεσογείου ἀπὸ τοῦ φοβεροῦ τούτου κακοῦ.

Ἐν τοῖς ἄνω Δῆμοις, πλὴν τοῦ τῆς Νηλείας, ἔνθα εἶναι διαδεδομένη ἡ καλλιέργεια καὶ ἄλλων ὁπωροφόρων δένδρων, ἡ μόνη ἐκτεταμένη καλλιέργεια εἶναι ἡ τῆς ἐλαίας. Μετὰ ταύτην ἔρχεται ἡ τῆς συκῆς, ἀμπέλου, μωρέας, μηλέας καὶ ἐσπεριδοειδῶν. Οἱ τέσσαρες δὲ Δῆμοι Μηλεῶν, Ἀφειτῶν, Σπαλάθρων καὶ Σηπιάδος παράγουσιν ὅποτεν οἱ κλιματολογικοὶ ὅροι εἶναι εὐνοϊκοὶ διὰ τὴν γεωργίαν, τὰ ἐν τῷ κάτωθι πίνακι ποσά, ἃ ἠρύσθησαν ἐκ διαφόρων πληροφοριῶν. Ἀτυχῶς δὲν δύναμαι νὰ παραθέσω τι περὶ τοῦ Δήμου Νηλείας, ἐνεκεν τῆς ἀπουσίας τῶν ἀρμοδίων κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐπισκέψεώς μου.

Πίναξ ἐμφαίνων κατὰ χιλιάδας ὀκάδων τὸ ποσὸν τῶν παραγομένων προϊόντων

Δῆμοι	Ἐλαῖα ὀκ.	Ἐλαίον ὀκ.	Βουβύκια ὀκ.	Συκκ ὀκ.	Μῆλα ὀκ.	Οἶνος ὀκ.	Ἐσπερι- δοειδῆ καρποὶ
Μηλεῶν . . .	1,500	1,000	3	ὀλίγα	500	Ἀρκετὸς μόνον διὰ τὴν ἐντόπιον κατανάλωσιν	—
Ἀφειτῶν . . .	500	400	—	;	200		—
Σπαλάθρων .	550	1,000	3	400	100		3,000
Σηπιάδος . .	400	700	2	—	—		1,000
Ἐν ὅλῳ . .	2,950	3,100	8	400	800		4,000

Ἡ ἐλαία ἐν ἅπασι τοῖς ἄνω Δῆμοις καλλιεργεῖται ἐπὶ τῶν πλησίον τῆς θαλάσσης κλιτύων καὶ πρανῶν τῶν ἀποτελούντων τὸ Πήλιον λόφων ἐφ' ὅλης τῆς δυτικῆς πλευρᾶς αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ Δήμῳ Σηπιάδος ἀκόμη καὶ ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς τοιαύτης, ἔνθα τὰ ἐλαϊόδενδρα τοῦ χωρίου Προμύριον. Ἡ γεωλογικὴ σύστασις τῶν ἐδαφῶν, ἔνθα καλλιεργεῖται ἡ ἐλαία, ποικίλλει ἀπὸ τῆς ἀθροστοαργιλλώδους μέχρι τῆς ἀργιλλοσβεστώδους, ἐδάφη δηλαδὴ κατὰλληλα διὰ τὴν θεραπείαν τοῦ ὠφελιμωτάτου τούτου δένδρου, τοῦ ὁποῦ μίαν καὶ μόνην καλλιεργεῖται ποικιλίαν, ἄνευ ἰδιαιτέρου ὀνόματος καὶ τῆς ὁποίας οἱ καρποὶ χονδροὶ εἶναι κατὰλληλοι μᾶλλον πρὸς βρώσιν ἢ δι' ἐξαγωγὴν ἐλαίου.

Ἡ ἐν γένει καλλιέργεια τοῦ δένδρου τούτου εἶνε σχεδὸν τελείως παραμελημένη εἰς ὅλους τοὺς ἄνω Δῆμους. Μόνον ἐν τῷ Δήμῳ Νηλείας παρατηρεῖ τις μικρὰν τινα διαφορὰν εἰς τὸ κλάδεμα καὶ τὴν ἄροσιν, χάρις εἰς τὰς προσπάθειάς τοῦ δημοτικοῦ γεωπόνου κ. Ἀραβανοπούλου, ὅστις μόλις πρὸ ἐνὸς ἔτους ἀνέλαβε τὴν ἄνω ὑπηρεσίαν ἐν τῷ Δήμῳ ἐκείνῳ. Ἐν τῷ Δήμῳ Ἀφειτῶν ἰδίως δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ ἐλαία ζῇ ἐν ἀγρίᾳ καταστάσει. Τὰ ἐδάφη λίαν ἐπικλινῆ καὶ μὴ συστηματοποιημένα, ἐκ τῶν κατὰ καιροῦ ὀμβρίων ὑδάτων ἔχουσι περιορισθῇ εἰς λεπτότατον στρώμα, κάτωθεν τοῦ ὁποῦ εὐρίσκεται τὸ πέτρωμα, ὅπερ χρησιμεύει ὡς ὑπέδαφος. Ὡς ἐκ τούτου τὰ πίπτοντα ὕδατα δὲν δύνανται νὰ ἐναποθηκευθῶσιν ἐν

αὐτῶν, καὶ συνεπῶς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ ἡ ἀναγκαία ὑγρασία κατὰ τοὺς θερινούς μῆνας, διὰ τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τῶν χυμῶν, κατ' ἀκολουθίαν δὲ τὰ δένδρα πάσχουσιν ἐκ τῆς ξηρασίας καὶ ἀποβάλλουσι τοὺς καρπούς αὐτῶν. Εὐχῆς ἔργον ὅθεν θὰ ἦτο, ἐὰν τὰ ἔδαφιν ταῦτα ἐκυστηματοποιούντο διὰ πεζουλίων, ὅπως μὴ τὰ χώματα μετὰ τῶν ὑδάτων παρὰσύρωνται εἰς τὴν θάλασσαν. Αἱ γιγνόμεναι ἐργασίαι ἐπὶ τῶν ἔδαφιν εἶναι σχεδὸν μηδαμιναί, εἰς δὲ τὸν Δῆμον Ἀρετῶν δὲν γίνεται καμμία τοιαύτη. Ἀροτριούσι τὸ ἔδαφος διὰ τοῦ Ἡσιοδείου ἀκόμη ἀρότρου ἀπαξ κατὰ διετίαν, καὶ μόλις εἰς βάθος δέκα ἐκαστομέτρων περίπου. Διότι οἱ γεωργοὶ στηριζόμενοι εἰς ὅσα ἐκ πατρικῶν παροδόσεων ἔμαθον, δὲν ἐδιδάχθησαν ὅτι τὸ λίπασμα τῶν λιπασμάτων εἶναι τὸ ὕδωρ διὰ τὰ θερμὰ κλίματα ὡς τὸ ἰδικόν μας, ὅπου σπανίζουσιν αἱ βροχαὶ ἰδίως κατὰ τὸ θέρος, καὶ ὅτι πάντα τὰ γεωργικὰ ζητήματα λύονται κυρίως διὰ τῆς λύσεως τοῦ ὑδραυλικοῦ τοιούτου. Παρ' ἡμῖν ἐσοδεῖται βέβαιαι καὶ ἐντατικαὶ σιτηρῶν, κτηνοτροφικῶν φυτῶν, παραγωγῶν ἀζωτοῦχων φυτῶν, καλὰ τοιαῦται ὁπωροφόρων δένδρων δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτευχθῶσιν, ἐφ' ὅσον ἡ προσοχὴ τῶν δυναμένων δὲν στρέφεται εἰς τὴν συλλογὴν καὶ διατήρησιν τῶν ὑδάτων. Ἡ παραγωγικότης τῶν δένδρων ἐξαρτᾶται κυρίως ἐν τοῖς ξηροῖς κλίμασι, καὶ ἰδίως κατὰ τὰ ξηρὰ ἔτη, ἐκ τῆς ὑδροσκοπικῆς καταστάσεως, καὶ τῆς ἀναπτύξεως τῶν ριζῶν εἰς βάθος ἐνδὸς ἢ δύο μέτρων ἐν τῷ ὑπεδάφει· δηλαδή εἰς ἐκεῖνο τὸ βάθος τοῦ ἔδαφους, τὸ ὅποῖον οἱ γεωργοὶ ἡμῶν ἀγνοοῦσιν. Ἡ καλὴ καλλιέργεια καὶ ἡ βαθεῖα ἄροσις, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ χειμῶνος, τοῦ ἔδαφους τῶν ἐλαιῶνων καὶ λοιπῶν ἐν γένει ὁπωροφόρων δένδρων, συντελοῦσιν ὥστε, τὰ τοῦ χειμῶνος ὕδατα νὰ ἀπορροφῶνται βαθεῖως ἐν τῷ ἔδαφει, καὶ νὰ καθιστῶσι μηδαμινὴν τὴν ἀπώλειαν τούτων, διὰ τῆς ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ ροῆς. Ταυτόχρονως ὁ βαθὺς ἀερισμὸς τοῦ ἔδαφους προκαλεῖ καὶ τὴν βαθεῖαν ἀνάπτυξιν τῶν ριζῶν, καθιστῶν αὐτὰς ἱκανωτέρας νὰ χρησιμοποιῶσι τὰς χειμερινὰς τοῦ ὕδατος παρακαταθήκας, κατὰ τὴν θερινὴν ξηρασίαν. Ἐκτὸς ὅμως τῆς βαθείας καλλιέργειας, δεόν ὅπως τὸ ἔδαφος τῶν ἐλαιῶνων διατηρῆται ἐντελῶς, εἰ δυνατόν, ἀπηλλαγμένον αὐτομάτου βλαστήσεως, ὡς ἐπίσης καὶ πάσης ποώδους καλλιέργειας. Τὰ πειράματα τοῦ Lawes καὶ Gilbert ἀπέδειξαν ὅτι ἕκαστον χιλιόγραμμον ξηρῶν βλαστικῶν ὑλῶν, ὅπως παραχθῇ ἔχει ἀνάγκην ὅπως καταναλώσῃ, κυρίως διὰ τὴν ἀναπνοήν, 300 χιλιόγραμμα ὕδατος. Ἀκόμη κατὰ τὸ ξηρὸν ἔτος 1897—1898 οἱ E. W. Hilgard καὶ R. H. Loughridge ἐν τῷ πειραματικῷ γεωργικῷ σταθμῷ τῆς Berkeley ἐν Καλλιφορνίᾳ, ἐμελέτησαν τὴν μεγάλην διαφορὰν ἐν τῇ ἀναπτύξει καὶ παραγωγικότητι ὁπωρῶνων τινῶν, οἱ ὅποιοι ἐκαλλιεργήθησαν τὸν χειμῶνα, καὶ ἄλλων τῶν ὁποίων τὸ ἔδαφος ἔμεινε χρσόν. Εἰς τοὺς τελευταίους τούτους ἡ ξηρασία ἐπέφερε καταστρέπτικα ἀποτελέσματα. Ἡ διαφορὰ δὲ αὕτη ὀφείλεται κυρίως εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἀρόσεως ἐπὶ τῆς θερινῆς παρακαταθήκης τοῦ ὑπεδάφους. Προσέτι τὰ πρὸ τετραετίας ἀρξάμενα πειράματα ἐν Ἀγγλίᾳ, καὶ ἐν τῷ Woburn Experimental Fruit Farm, τῇ φροντίδι τοῦ Δουκὸς Bedford καὶ τοῦ γημικοῦ Spencer. U. Pikerling, ἀπέδειξαν ὅποσιν κακὴν ἐπιρροὴν ἔχει ἐπὶ τῆς ἀναπτύξεως οἰασθήποτε δενδρώδους καλλιέργειας, ἡ βλάστησις ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἔδαφους ποωδῶν φυτῶν. Τὰ χρησιμοποιηθέντα δὲ τὰ πειράματα δένδρα

ἦσαν μηλέαι, καὶ παρεβλήθησαν μηλέαι καλλιεργημέναι εἰς ἔδαφος γυμνόν, καὶ ἑτεροι τοιαῦται ἐπίσης καλλιεργημέναι εἰς ἔδαφος πλήρες ποῶν, ἡ διαφορὰ δὲ ὑπῆρξε μεγίστη. Αἱ ἐπὶ τοῦ ποώδους ἔδαφους μηλέαι ἦσαν ἤττον ὑψηλαί, τὰ φύλλα τῶν μικρὰ, ὑπεκίτρινον καὶ ἐπιπτον πρῶτως, οἱ δὲ καρποὶ μικροί, κακῶς χρωματισμένοι, ἐξύγιζον ἐν ὅλῳ μόλις τὸ ἐν ὄγδον τοῦ βάρους τῶν συλλεγέντων μῆλων ἐκ τῶν μηλεῶν τῶν ἐπὶ τοῦ καλλιεργημένου ἀλλὰ γυμνοῦ ἔδαφους εὐρισκομένων. Ἐφ' ἧς δὲ κλιματολογικὰς περιστάσεις διατελούμεν ἡμεῖς, καὶ ἐπὶ τῶν ξηρῶν ἔδαφιν τῶν κλιτύων, εἶναι πιθανόν ἡ ἐπιφερομένη βλάβη ἐκ τῶν ποωδῶν καλλιεργείων, εἰς τὰς δενδρώδεις τοιαύτας, νὰ προέρχεται ἐκ τῆς ἀπωλείας τῆς ὑγρασίας ἀπὸ τοῦ ἔδαφους. Ὅπου ἐλλείπη ὑγρασία, εἶναι ἀνεπαρκὴς ἐν τοῖς φύλλοις ἡ παραγωγὴ καὶ ἀνανέωσις τῆς χλωροφύλλης, ἐπιβραδύνεται ἡ πᾶσα ἡ λειτουργία τῆς ἀρρομοιώσεως, τὰ φύλλα γηράσκουσι πρῶτως, τὰ ἄνθη δένουσι κακῶς, καὶ οἱ ὀλίγοι ἐναπομένοντες καρποὶ ὀριμάζουσιν ἀτελῶς. Τοῦτ' αὐτὸ συμβαίνει, ὅπου τὸ ὕδωρ εἶναι ἀνεπαρκές, καὶ ὁπόταν λιπαίνῃ τις. Ἡ λίπανσις ὀλίγον ὀφελεῖ, καὶ πολλάκις φαίνεται ὅτι αὐξάνει ἀντὶ νὰ ἐλαττώσῃ τὸ κακόν. Ὅπως δὲ οἱ Πηλιορείται καὶ οἰοσθῇ ποτε ἄλλος ἐλαιοκαλλιεργητὴς ἀποφεύγῃ τὰς ἀπωλείας τῶν ὑδάτων, καὶ καρπῶνται ὅλας τὰς ἄλλας ὀφελείας, ἧς ἀνωτέρω ἀνέφερον, ὀφείλουσι μετὰ τὴν συλλογὴν τῶν ἐλαίων κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ χειμῶνος, νὰ ἀρόνῃσι τοὺς ἐλαιῶνας τῶν, ὅσην τὸ δυνατόν βαθύτερον καὶ κατὰ Μάρτιον νὰ ἐπαναλαμβάνωσι τὴν ἄροσιν ἀβαθεστέραν, νὰ μὴ φυτεύωσι δὲ τίποτε ἄλλο ὑπὸ τὰ ἐλαιόδενδρα τῶν. Ὅπως δὲ ἐπιτύχῃσι τὰς μνηθείσας ἀρόσεις, ὑπέδειξα αὐτοῖς ὅπως μεταχειρισθῶσι τὸ ἄροτρον διὰ περιστροφικοῦ ἀναστροφῆς, τὸ μόνον κατάλληλον δι' ἐπικλινῆ ἔδαφιν. Εἶναι ἀληθές ὅτι τὸ ἄροτρον τοῦτο, ὅπερ δύναται νὰ εὐρῶσιν ἐν Βόλῳ παρὰ τοῖς κ. κ. Γυλαβάνη καὶ Καζάκη ἀντὶ 40 δραχμῶν, δὲν δύναται νὰ κάμῃ πολὺ βαθείας ἀρόσεις, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος εἶναι ἀνάγκη νὰ κάμῃ τὴν ἄροσιν αὐτήν, καὶ σὺν τῷ χρόνῳ νὰ προβῶσι δι' ἄλλων ἀρότρων εἰς βαθυτέρας, οἷα εἶναι τὰ Rud-Sack καὶ Brabante.

Καθ' ὅλην τὴν ἐπισκεφθεῖσαν ἐλαιοπαραγωγικὴν περιφέρειαν, ἡ ἐλαία ἂν καὶ εἶναι πεφυτευμένη ἐπὶ ἔδαφος καλλιεργούμενον ἐπὶ χιλιετηρίδας ὁλοκλήρους καὶ σχεδὸν ἐξηνητημένον, δὲν λαμβάνει εἰμὴ μικροτάτας δόσεις λιπασμάτων, ὅπως ἐπιστρεφῶσι τὰ ἀπὸ τοῦ ἔδαφους λαμβανόμενα στοιχεῖα, καὶ πολλάκις ἡ λίπανσις διὰ τὸ δένδρον τοῦτο εἶναι εὐσεβὴς πόθος, ὁ ὁποῖος τις οἶδεν ὅποτε θέλει ἐκπληρωθῇ, ἐφ' ὅσον ὁ Πηλιορείτης γεωργὸς μαστίζεται ὑπὸ τῆς παχυλῆς ἀμαθείας καὶ μοιρολατρείας, αἱ ὁποῖαι τὸν μαστίζουν σήμερον. Μόλις κατὰ πενταετίαν ἢ ἐπταετίαν λιπαίνεται διὰ 10—15 φορτωμάτων (ἕκαστον φόρτωμα 80—100 ὀκάδες) κόπρου κακῶς συντηρουμένης, ἕκαστον στρέμμα ἐλαιῶνος. Ἀκόμη δὲ καὶ αὐτὸς ὁ τρόπος τῆς λιπάνσεως δὲν εἶναι λογικὸς, διότι ἀνοίγουσι λάκκον μικρὰς διαμέτρου καὶ ρίπτουσιν ἐντὸς αὐτοῦ τὴν κόπρον, γινόμενοι οὕτω πρόξενοι ὥστε τὰ λιπαντικὰ στοιχεῖα τῆς κόπρου νὰ μὴ ἔρχωνται εἰς ἐπαφὴν μὲ τὰ ριζίδια, ἀλλὰ μὲ τὰς μεγάλας ρίζας αἱ ὁποῖαι ἐξάγουσι καὶ αὐταὶ ριζίδια, ὅπως ἀπορροφήσωσι τὰ λιπαντικὰ ταῦτα στοιχεῖα. Ἀλλ' ἡ ἐξαγωγή τῶν ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ τούτων ριζιδίων προκαλεῖ τὴν ἀτροφίαν τῶν ἐν τῷ βάθει τοιούτων, καὶ συνεπῶς τὴν ἀποξήρανσιν αὐτῶν. Οὕτω δὲ κατὰ τὰς θερινὰς ξηρασίας ὅποτε τὸ δένδρον ἔχει ἀνάγκη

κην να προσλάβη ἐκ τοῦ βάλθους ὑγρασίαν, συμβαίνει ὥστε νὰ μὴ ἔχη ὄργανα καὶ νὰ ὑποφέρει, καὶ πολλάκις μοιραίως νὰ φέρηται πρὸς τὸν θάνατον. Ὑπέδειξα λοιπὸν εἰς αὐτοὺς ὅπως ἀνοίγωσι τοὺς λάκκους μεγαλειτέρους καὶ ρίπτωσι τὴν κόπρον περὶ τὴν περιφέρειαν, ἐὰν τὰ ἐδάφη εἶναι ἐπίπεδα, ἐὰν δὲ κεκλιμένα, νὰ ἀνοίγωσι τὸν λάκκον ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους μόνον καὶ νὰ ρίπτωσιν ἐκεῖ τὸ λίπασμα.

Ὡς ἀνέφερον ὅμως τὰ ἐλαιοφόρα ταῦτα ἐδάφη εἶναι ἐξηντλημένα καὶ ἔχουσιν ἀνάγκην μεγαλειτέρως καὶ συχνωτέρως λιπάνσεως. Ἀτυχῶς ὅμως ὁ τόπος ἐκεῖνος στερεῖται σχεδὸν κτηνῶν καὶ ἡ κόπρος τιμᾶται πολὺ. Ὡς ἐπληροφορήθην ἡ τιμὴ ἑνὸς φορτώματος τοιαύτης εἶναι 3—4 δραχμαί, καὶ ἐπειδὴ ἀπαιτοῦνται 30 φορτώματα κατὰ στρέμμα καὶ κατὰ τριετίαν τοὐλάχιστον, ἀπαιτοῦνται 90—120 δραχμαὶ κατὰ στρέμμα καὶ κατ' ἔτος 30—40 τοιαῦται. Συνέστησα λοιπὸν εἰς αὐτοὺς ὅπως κάμνωσι χρῆσιν τῶν χλωρῶν λιπασμάτων διὰ τὴν λίπανσιν τῶν ἐλαιῶνων τῶν, τὰ ὅποια οἰκονομικώτερα κατὰ τὰ δύο τρίτα σχεδὸν τῆς κόπρου εἶναι, καὶ πολλάκις μεγαλειτέραν ὠφέλειαν ἐπιφέρουσιν. Ὑπέδειξα αὐτοῖς καὶ ἰδίως εἰς τοὺς γεωργοὺς τοῦ Δήμου Ἀρετῶν ὅπως χρησιμοποιοῦσι διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον τὸν λάθυρον, ὅστις, ὡς μοὶ εἶπον, ἐν τοῖς ἀγροῖς αὐτῶν πάνυ εὐρώστως ἀναπτύσσεται, προσέτι δὲ τοῖς ὑπέδειξα ὅπως μίαν ἢ δύο ἡμέρας πρὸ τῆς σπορᾶς, ἥτις θὰ γίνεταί κατὰ τὰ τέλη Νοεμβρίου σπείρωσι καὶ 30 ὀκάδας ὑπερφωσφορικῆς ἀσθέστου, ἢ εἰς τὰ ἐδάφη ἐκεῖνα τὰ ὅποια εἶναι πλουσιώτερα εἰς ἀργίλλον, 30 περίπου ὀκάδας Σκωριῶν Thomas, καὶ περὶ τὰς 12—15 ὀκάδας θειικοῦ ἢ χλωριούχου καλίου, κατὰ στρέμμα πάντοτε. Ἐπειδὴ ὅμως ἐν τοῖς περὶ οἷς ὁ λόγος Δήμοις, ὑπάρχει ἀρκετὴ ποσότης τέφρας ἐκ τῆς καύσεως τῶν ἐλαιοπυρήνων, τοὺς συνεβούλευσα ὅπως οἱ ἔχοντες τὴν μεταχειρισθῶσιν ἀντὶ τοῦ χλωριούχου καλίου ἢ θειικοῦ τοιούτου. Ἡ τέφρα αὕτη συνήθως περιέχει $15 \frac{1}{10}$ περίπου κάλιον καὶ $2 \frac{0}{10}$ φωσφορικὸν ἀνυδρίτην, ρίπτοντες δὲ περὶ τὰς 45—50 ὀκάδας κατὰ στρέμμα ἐκ ταύτης ἀντικαθιστῶσι κάλλιστα τὰ ἄνω καλιούχα λιπάσματα καὶ αὐξάνουσι κατὰ τι τὴν προτιθεμένην ποσότητα τοῦ φωσφορικοῦ ἀνυδρίτου. Εἰς ὅλους τοὺς ἄλλους Δήμους ἐπληροφορήθην ὅτι πολὺ καλῶς ἀναπτύσσονται τὰ κουκία, καὶ ὑπέδειξα τοῖς γεωργοῖς, ἀντὶ τοῦ λαθύρου νὰ χρησιμοποιοῦσιν ὡς χλωρὸν λίπασμα ταῦτα μετὰ τῶν ἄνω χημικῶν λιπασμάτων ἢ τῆς τέφρας. Ἀφοῦ δὲ ἀναπτυχθῶσιν ὁ λάθυρος εἴτε τὰ κουκία διὰ τῆς ἐκρινῆς ἀρόσεως νὰ τὰ παραχώνωσιν. Ἀκόμη παρὰ τοῖς Πηλιορείταις ὑπῆρχεν ὠφελιμώτατον ἔθος, ὅπερ σήμερον εἶναι σχεδὸν ἐγκαταλειμμένον, ἢ χρῆσις τῶν πτερίδων. Αἱ πτερίδες αὗται περιέχουσι τοῖς ἑκατὸν ἄζωτον $1 \frac{4}{10}$, φωσφορικὸν ἀνυδρίτην 0,45, καὶ κάλιον 2,42, ποσότητες αἵτινες, ἰδίως αἱ τοῦ ἄζωτου καὶ τοῦ καλίου δύνανται νὰ χρησιμοποιοῦσιν ὡς λίπασμα ἐπωφελῶς. Ἀφοῦ τὰς συλλέξωσι τοῖς ὑπέδειξα νὰ κάμνωσι λίαν ἀβαθὴ λάκκον ἐν εἴδει παραλληλογράμμου, ἐν ᾧ νὰ θέτωσιν ἐν στρώμα πτερίδων καὶ ἐν ἀσθέστου ἐσθεσμένης ἢ Σκωριῶν Thomas, ὁπόταν δὲ σχηματίσωσιν ὄγκον ὕψους 1—1,5 μέτρων νὰ τὸν καλύπτωσι δι' ἑνὸς στρώματος χώματος καὶ νὰ τὸν ἀφίνωσιν ἐπὶ 3 σχεδὸν μῆνας, νὰ λαμβάνωσι κατόπιν τὰς οὕτω ἀποσυντεθειμένας πτερίδας, καὶ νὰ τὰς ρίπτωσιν ἐπὶ τοῦ ἐλαιῶνος αὐτῶν ἀνὰ 15—20 φορτώματα κατὰ στρέμμα καὶ ἀνὰ τριετίαν. Προσέτι τοὺς συνεβούλευσα ὅπως τὰ βλαστικά ὕδατα τῶν ἐλαιῶν ἢ ληοζούμια, ἐπειδὴ εἶναι πλούσια εἰς ἄζωτον, τὰ θέτωσιν

ἐντὸς λάκκων καὶ ρίπτωσι πρὸς τούτοις καὶ μερικοὺς κλάδους ἐρίκης, ἥτις ἀφθονεῖ ἐκεῖ, καὶ νὰ ἐξουδετερώσιν τὴν ὀξύτητα τῶν ὑδάτων τούτων διὰ τῆς προσθήκης ὀλίγης ἀσθέστου ἢ ἀσβεστούχου χώματος. Τὸ οὕτω δὲ παρασκευαζόμενον λίπασμα νὰ τὸ ρίπτωσιν εἰς τὰ δένδρα αὐτῶν. Πάντα ὅμως ὅσα ἀνέφερον ἀνωτέρω περὶ λιπάνσεως, τοῖς ὑπέδειξα ὅπως δοκιμάσωσιν ἐν μικρῷ κατ' ἀρχὰς καὶ κατόπιν, ἐὰν ἐπιτύχωσιν ἐν μεγάλῳ.

Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὅμως μοὶ ἐκίνησε περισσότερον τὴν προσοχὴν ἦτο ἡ παντελής ἐγκατάλειψις τῶν δένδρων νὰ ἀναπτύσσωσι τὰς κόμας αὐτῶν ὡς τὸ περιβύλλον καὶ ἡ φύσις αὐτῶν τοῖς ὑπηγόρευε, καὶ ὅχι ὡς ὁ πρίων καὶ ἡ ψαλλίς τοῦ γεωργοῦ. Ἀγριελαῖαι μεταφυτευθεῖσαι εἰς διαστήματα πολὺ μικρὰ ἢ μία τῆς ἄλλης, ἔχουσιν ἐμβολιασθῆ δι' ἐνοφθαλμισμόν πολλὰ εἰς ὕψος 2—3 μέτρων. Ἀναπτυχθέντος δὲ τοῦ ἐμβολίου, οἱ ἀφελεῖς κτήτορες εἰς τὰ πλείεστα τῶν χωρίων δὲν ἐσκέφθησαν ποτὲ νὰ διευθετήσωσι τὴν ἀναπτυσσομένην κόμην, ἀλλὰ τὴν ἐγκατέλειψαν εἰς τὴν τύχην τῆς, καὶ βλέπει τις, ἰδίως εἰς τοὺς ἐλαιῶνας τοὺς κειμένους μετὰ τῆς Ἀρήσου καὶ τοῦ χωρίου Νιάου τοῦ Δήμου Ἀρετῶν τρεῖς μόνον θυσσάνους νὰ ἀποτελῶσι τὴν κόμην, ἐξ ὧν ὁ εἰς κάθετος καὶ οἱ ἄλλοι δύο ὀριζόντιοι. Μόνον ἐν τῷ Δήμῳ Σηπιάδος, καὶ ἐνθεν τῆς ἀτραποῦ τῆς ἀγούσης ἀπὸ τῆς Ἀργαλαστῆς εἰς Λαῦνον παρατήρησα ἐλαιόδενδρά τινα κλαδευμένα καλῶς, ὡς ἐπίσης καὶ ἐν τῷ Δήμῳ Νηλείας δὲν παρατήρησα τὴν αὐτὴν ἀπελπιστικὴν κατὰστασιν τῶν ἄλλων Δήμων. Ἡ τοιαύτη ἀμέλεια μὲ ἔλαμψε νὰ ἐντείνω ὅλας τὰς δυνάμεις μου ὅπως πείσω τοὺς καλλιεργητὰς τῆς ἐλαίας καὶ φανῶσιν εἰς τὸ ἐξῆς ἐπιμελέστεροι εἰς τὸ κλάδεμα. Εἰς ἐκάστην δὲ διὰλέξίν μου τοῖς ἐτόνιζα ὅτι, ὅπως αἱ ἐλαῖαι τῶν παρχῶσι κατ' ἔτος, ἐκτὸς τῆς καλῆς ἀρόσεως καὶ λιπάνσεως, πρέπει νὰ κλαδεύωσι τὰ δένδρα τῶν, οὕτως ὥστε νὰ εἰσέρχεται ἐλευθέρως ὁ ἀτμοσφαιρικός ἀήρ καὶ αἱ ἡλιακαὶ ἀκτῖνες, νὰ ἀποκόπτωσι κλάδους, διότι αὐτοὶ ἀπορροφῶσιν ὅλους τοὺς χυμούς, νὰ ἀποκόπτωσι τοὺς καρποφορήσαντας κλαδίσκους καὶ ὅλους τοὺς ἐσωτερικοὺς τοιούτους τοὺς ὀποίους ὁ ἥλιος δὲν προσβάλλει ἐπὶ πολλὰς ὥρας τῆς ἡμέρας. Ἀκόμη τοῖς εἶπον ὅτι ἡ ἐλαία δὲν καρποφορεῖ εἰμὴ ἐπὶ διατῶν κλάδων, ὅτι τὰ ἄνθη δὲν δένουσι καὶ δὲν παράγουσι καρποὺς εἰμὴ ὁπόταν εἶναι ἐκτεθειμένα ἐπ' ἀρκετὸν χρονικὸν διάστημα τῆς ἡμέρας εἰς τὰς ἡλικιὰς ἀκτῖνας, ὅτι ὁπόταν ἡ ἐλαία ἔχει πολλοὺς καρποφόρους κλάδους, οἱ καρποὶ γίνονται μικροί, παράγουσιν ὀλίγον ἔλαιον καὶ ἡ ἐσοδεία ἀπομένει πάντοτε διετής. Τότε δὲ ὁ κλαδευτής, ἔχων ὅλα ὅσα εἶπον ἀνωτέρω ὑπ' ὄψιν νὰ ἀνέρχεται ἐπὶ τοῦ δένδρου καὶ νὰ κλαδεύῃ. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἐν τοῖς τόποις ἐκείνοις εὐρίσκεται τις πρὸ δένδρων ἀνεπτυγμένων πλέον, καὶ θελοῦσιν ἐγερθῆ κατ' ἀρχὰς μεγάλαι δυσκολίαι ὅπως διευθετηθῶσιν αἱ τόσον περημελημέναι κόμαι τῶν δένδρων ἐκείνων, ἀλλὰ διὰ τῆς περιεσκεμμένης ἐπιμονῆς καὶ ὑπομονῆς τὸ πᾶν θέλει κατορθωθῆ καὶ θὰ ἀποφέρει τοὺς ἀγαθοὺς καρποὺς τοῦ κλαδεύματος.

Εἰς τοὺς ἐν τῷ χωρίῳ Νιάου τοῦ Δήμου Ἀρετῶν ἐλαιῶνας παρατήρησα καρποὺς μικροὺς, οἱ ὅποιοι ὡς μὲ διεβεβαίωσαν οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου τούτου, πίπτουσι προῶρως, χωρὶς βεβαίως νὰ λάβωσι τὸ αὐτὸ μέγεθος τῶν ἄλλων. Τοὺς ἐκρύλους τοὺτους καρποὺς οἱ γεωργοὶ τοῦ ἄνω χωρίου καὶ ἐν γένει πάντες οἱ Πηλιορεῖται τοὺς ὀνομάζουσι λιανομαρούδικας.

Τὸ φαινόμενον τοῦτο, νομίζω ἔχει ὡς ἀφορμὴν τὴν κακὴν γονιμοποίησιν τῶν ἀνθέων. Ἀπὸ τοῦ XVIII αἰῶνος οἱ Carl Sprengel καὶ F. Cavolini εἶχον παρατηρήσει τὸ φαινόμενον τοῦτο καὶ τὸ ἔργον τῶν ἐντόμων διὰ τὴν γονιμοποίησιν τῶν ἀνθέων. Μετὰ τούτους ὁ Darwin μελετήσας τὴν σύστασιν τῶν ἀνθέων καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν διαφόρων αὐτῶν ὀργάνων, ἀπέδειξεν ὅτι τὰ ἀνθη ὅπως δέσσωσι, καλοὺς καρποὺς καὶ ὀρμάσων οἱ σπόροι, πρέπει νὰ γονιμοποιηθῶσιν ὅχι μὲ τὴν ἰδίαν αὐτῶν γῆριν ἀλλὰ μὲ ἄλλων τοιαύτην ἄλλων δένδρων τοῦ αὐτοῦ εἴδους. Μετὰ τὰς παρατηρήσεις τοῦ Darwin ἐγένοντο καὶ ἄλλα πειράματα ἰδίως δι' ὁπωροφόρων δένδρων, ὅπως μελετηθῇ ἡ ἐπιρροὴ τῆς γονιμοποιήσεως τῶν θηλέων ὀργάνων διὰ γύρεως τῶν στημόνων τῶν αὐτῶν ἀνθέων, ἢ ὁμοίως ἐκ τῶν στημόνων ἄλλων ἀνθέων τοῦ αὐτοῦ φυτοῦ, ἢ διὰ γύρεως ἐξ ἀνθέων ἄλλων φυτῶν τῆς αὐτῆς ποικιλίας, ἢ ἐκ φυτῶν διαφόρου ποικιλίας τοῦ αὐτοῦ ὅμως εἴδους. Τὸ πόρισμα τῶν πολλαπλῶν τούτων πειραμάτων ἀπέδειξεν ὅτι, ἡ κανονικὴ καὶ ἀφθονος γονιμοποίησις τῶν θηλέων ὀργάνων τῶν ἀνθέων, ὅχι μόνον ἐξασφαλίζει τὴν ὀρίμανσιν τῶν σπόρων, ἀλλὰ καὶ αὐξάνει τὴν σάρκα τῶν καρπῶν. Ἡ πρῶτος πτώσις, ἡ παραγωγὴ μικρῶν καρπῶν, ἡ ἀποβολὴ τῶν σπόρων, εἶναι ἀποτελέσματα τὰ ὁποῖα δυνατόν νὰ προέλθωσιν ἀπὸ ἀνεπαρκῆ γονιμοποίησιν τῶν ἀνθέων, ἢ ἀκόμη ἐνεκεν αἰμομιτικῆς οὕτως εἶπεν γονιμοποιήσεως διὰ γύρεως τοῦ αὐτοῦ ἀνθους, ἢ τοῦ αὐτοῦ φυτοῦ, ἢ ἄλλου τῆς αὐτῆς ποικιλίας. Τέλος ὁ M. B. Waite διὰ προσβάτων πειραμάτων του κατέστησε φανερὰν τὴν σημασίαν τῆς γονιμοποιήσεως διὰ γύρεως ἄλλων φυτῶν διαφόρου ποικιλίας τοῦ αὐτοῦ εἴδους. Ἡ διακομὴ τῆς γύρεως δύναται νὰ γίνῃ διὰ τοῦ ἀνέμου ἢ διὰ τῶν ἐντόμων. Ὅποτε ὁμοῦς πρόκειται περὶ ἐλαίων, ἄλλων κοινῶν ὁπωροφόρων δένδρων, ἢ δὲ γῆρι δὲν εἶναι τότε ἀφθονος ὅπως ἐξασφαλίσθῃ ἐπαρκὴς καὶ βεβαία γονιμοποίησις, ἐπιβάλλεται ἡ ἐνέργεια τῶν ἐντόμων τῶν ζητούντων τὸ νέκταρ, ὡς εἶναι αἱ μέλισσαι. Ὅπως οἱ κάτοικοι τοῦ Πηλίου ἀποφύγῃσι νὰ βλέπωσι τοὺς ἐκφύλους τούτους καρποὺς ἐπὶ τῶν δένδρων οἱ ὁποῖοι πολλάκις ἀνέρχονται εἰς μέγαν ἀριθμὸν, δέον ἕκαστος ἐξ αὐτῶν εἰς τὸν ἐλαιῶνα του νὰ ἐμβολιάσῃ ἐλαίας τινὰς δι' ἄλλης ποικιλίας, καὶ νὰ τοποθετήσῃ μερικὰς κυψέλας μελισσῶν. Βεβαίως κανεὶς μέχρι τοῦδε παρ' ἡμῶν δὲν ἐφρόντισε νὰ κατὰστήσῃ γνωστὴν τοῖς γεωργοῖς, ὁπόσην ἐπιρροὴν δύναται νὰ ἐξασκῇ τῶσιν αἱ μέλισσαι ἐπὶ τῆς κανονικῆς καὶ πρῶτου ὀρίμανσεως τῶν ἐλαίων. Ἰσως δὲ ἡ ἀνεπαρκὴς καὶ ἀτελής γονιμοποίησις δύναται νὰ ἐξηγήσῃ μέγα μέρος τῶν τῶσιν ἀσθενειῶν, αἵτινες μαστίζουσι τοὺς ἐλαιῶνας ἡμῶν, καὶ ἡ ὁποία παρέχει εὐνοϊκὸν ἔδαφος εἰς πολλὰ παθήματα τῆς ἐλαίας.

Ὡς κατακλείς τῆς κακῆς καλλιέργειας καὶ ὡς συμπλήρωμα τῆς ἀπελπιστικῆς καταστάσεως τῶν ἐλαιῶνων τοῦ Πηλίου, ἔρχεται ἡ συλλογὴ τοῦ καρποῦ, ἣτις γίνεται ὁ κυριώτερος πρῶτος τῆς μὴ κατ' ἔτος παραγωγῆς προϊόντος. Αἱ ἐλαῖαι ἀφίενται νὰ πέσωσι κατὰ γῆς, καὶ ἀπὸ τῆς γῆς συλλέγονται, ἀφοῦ μείνωσι πολλάκις ἐπ' αὐτῆς καὶ ἐπὶ ἑνὰ ὀλόκληρον μῆνα. Διαρκεῖ δὲ ἡ πτώσις τῶν ἐλαίων καὶ ἡ συλλογὴ μέχρι τοῦ Μαρτίου. Ὅποτε δὲ τότε ἡ ἀκόμη καὶ πρότερον δὲν ἔχουσι πέσει ὅλαι αἱ ἐλαῖαι ἔρχεται ὁ ραβδισμὸς, ὅστις ἐπιφέρει τὴν τελείαν καταστροφὴν. Ἡ καλλιεργούμενη ποικιλία, ὡς εἶπον, εἶναι μὲ καρπὸν σαρκώδη καὶ χονδρὸν συνήθως δὲ μέλανα, πίπτων δὲ οὗτος κατὰ γῆς καὶ παραμένων ἐπὶ

ἑνὰ μῆνα ἀρχίζει νὰ σπῆται. Ἀκόμη δὲ καὶ ὅποτε συλλέγεται διὰ τοῦ ραβδισμοῦ πληγώνεται καὶ καταλήγει πάλιν εἰς τὴν σῆψιν. Ἀνέφερον εἰς ὅλας τὰς διαλέξεις μου τὰ μειονεκτήματα ἅτινα παρουσιάζουσιν οἱ δύο οὗτοι τρόποι τῆς συλλογῆς, δηλαδή διὰ τῆς αὐτομάτου οὕτως εἶπεν πτώσεως, ἐπιμηκύνεται ὁ χρόνος τῆς συλλογῆς, αὐξάνουσιν αἱ δαπάναι καὶ ἀπόλλυται πολὺς χρήσιμος χρόνος, τὸ ἐξαγόμενον ἐλαίον ἐκ τῶν βραδέως συλλεγιστῶν ἐλαίων εἶναι πάντοτε κακῆς ποιότητος, αἱ βροχαὶ καὶ αἱ ἀνεμοὶ ἐπιφέρουσιν ἀπωλείας καὶ βλάβας μεγαλειτέρας, καὶ ἐπιμηκυνόμενης τῆς παραμονῆς τοῦ καρποῦ ἐπὶ τῶν δένδρων, βλάπτεται οὐσιαστικῶς ἡ καρποφορία τοῦ ἐπομένου ἔτους. Διὰ δὲ τοῦ ραβδισμοῦ, τοῦ βαρβαρικοῦ τῶν τρόπων, ὁ ὁποῖος δυστυχῶς εἶναι ὁ μᾶλλον διαδεδομένος ἐν Ἑλλάδι, ὅχι μόνον πληγόνονται αἱ ἐλαῖαι καὶ καταλήγουσιν εἰς τὴν σῆψιν, ἀλλὰ τὸ κυριώτερον, κτυπωμένου τοῦ δένδρου ἀποκόπτονται πνέτες οἱ μονοτεῖς κλάδοι, οἱ ὁποῖοι τὸ ἐρχόμενον ἔτος θὰ ἔδιδον καρπὸν, διότι, ὡς εἶπον, ἡ ἐλαία μόνον ἐπὶ διετῶν τοιούτων καρποφορεῖ. Διὰ τοῦ τρόπου δὲ τούτου ὁ γεωργὸς ἀσυνειδήτως γίνεται ἀφορμὴ, ὅπως τὰ δένδρα του παράγῃσι κατὰ διετίαν. Τοὺς ὑπέδειξα λοιπὸν, ὅπως συλλέγωσι τὸν ἐλαιοκαρπὸν τῶν διὰ τῶν χειρῶν, ἀφοῦ μάλιστα διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἡ δαπάνη τῆς συλλογῆς θὰ ἦνε μικροτέρα, διότι δύναται νὰ γίνῃ αὕτη διὰ παιδίων, κορασίων ἢ γυναικῶν, ἀναρριχωμένων ἐπὶ τῶν δένδρων ἢ ἀκόμη ἐπὶ χιαστῶν κλιμάκων. Τινες μοι ἔφερον ὡς ἐπιχείρημα τοῦ ἀνεφικρόστου τοῦ τρόπου τούτου τὸ ὕψος τῶν δένδρων, ἵσως διότι εἶχον ὑπ' ὄψιν ὅτι ἀπὸ τῆς γῆς πρέπει νὰ συλλέγωσι τὰς ἐλαίας. Εἰς ὅλας ὁμως τὰς περιφερείας τὰς ὁποίας περιῆλθον, πλὴν τινῶν τοῦ Δήμου Μηλεῶν, τὸ ὕψος τῶν ἐλαιοδένδρων, εἶναι παράλογος δικαιολογία καὶ οὐδὲν ἕτερον, διότι τοῦτο συνήθως δὲν ὑπερβαίνει τὰ 4 μέτρα. Ἀλλ' ἐκεῖ ὅπου ἀληθῶς τὸ ὕψος καθιστᾷ τὴν διὰ τῶν χειρῶν συλλογὴν δύσκολον, ὑπέδειξα τὸν ἀρκετὰ διαδεδομένον ἐν Δαλματίας τρόπον διὰ κτενῶν. Αἱ κτένες αὗται φέρουσι μακρὸν κοντόν, βυθίζονται ἐντὸς τῶν κλάδων καὶ σύρονται πρὸς τὰ κάτω, συρόμεναι δὲ ἀποσπῶσι τὰς ἡρτημένας ἐλαίας, αἱ ὁποῖαι πίπτουσιν ἐπὶ τῶν κάτωθι τῶν δένδρων ἀπλωμένων πανίων.

Ὅσο ἀφορᾷ τὸν χρόνον τῆς συλλογῆς, ἐπειδὴ ἐπιδιώκουσι νὰ συλλέγωσιν ἐλαίας πρὸς βρῶσιν μᾶλλον, καὶ ὅχι δι' ἐλαίων, εἶναι ἀπαραίτητος ἀνάγκη ὅπως αἱ ἐλαῖαι αὗται εἶναι μέλαινα. Βεβαίως ὡς τὰ δένδρα ἐν τῷ Πηλίῳ καλλιεργοῦνται αἱ ἡλικαὶ ἀκτῖνες δυσκόλως προσβάλλουσι τὰς ἐλαίας καὶ συνεπῶς ἐπιβραδύνεται ἡ μεταβολὴ τῆς χλωροφύλλης εἰς ξανθοφύλλην καὶ ταύτης εἰς ἐρυθροφύλλην καὶ κυανοφύλλην. Ἐὰν ὁμοῦς τὰ δένδρα κλαδεύωσι κανονικῶς καὶ οἱ καρποὶ αὐτῶν ὦσιν ἐκτεθειμένοι εἰς τὰς ἡλικὰς ἀκτῖνας, ἡ μεταβολὴ τοῦ χρώματος μέχρι τοῦ τέλους Ὀκτωβρίου θὰ ἐπέλθῃ τελεία, καὶ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης θὰ ἦνε δυνατὴ ἡ συλλογὴ τῶν ἐλαίων. Ὅσῳ δὲ πρόκειται περὶ ἐλαίων δι' ἐλαίων πρῶτης ποιότητος, ἡ καλλιτέρα ἐποχὴ θελεῖ εἶσθαι ὅποτε αὗται δὲν εἶναι τελείως ὀριμοί. Ἀκόμη τοῖς ὑπέδειξα καὶ τοῖς ἐδίδαξα τὴν χρῆσιν τοῦ ὕδρουλαίμετρου Mingioli δι' οὗ θὰ δύναται νὰ μαθάνωσιν πότε αἱ ἐλαῖαι ἔχουσι τὴν μεγαλειτέραν περιεκτικότητά ἐλαίου. Ὅστις ὁμως θελεῖ νὰ παράγῃ ἐλαίον καλῆς ποιότητος, τοῖς ἐπανέλαβον, δὲν πρέπει νὰ περιμένῃ ὅπως αἱ ἐλαῖαι του ὑπερωριμάσων ἢ ὀρμάσων τελείως, διότι τὸ ἐκ τούτων ἐξαγόμενον ἐλαίον εἶναι πλούσιον εἰς στεατίνην καὶ παλμιτίνην, οὐσίαι αἵτι-

νες, ὡς εἶναι γνωστόν, παράγονται ἐλαττωμένης τῆς ἐλαϊνῆς. Ὡς δὲ εἶναι γνωστόν, τὰ ἐλαία ταῦτα λίαν παχέα εἶναι κακῆς γύσεως καὶ κατ' ἀκολουθίαν κακῆς ποιότητος, ὡς σχεδὸν εἶναι τὰ πλεῖστα τῶν ἐλαίων τοῦ Πηλίου. Ὁρισμένον τι περὶ τοῦ χρόνου βεβαίως δὲν μοι ἦτο ἐπιτετραμμένον νὰ τοῖς εἶπω, διότι ἢ τε ὀλιγοχρόνιος ἐκεῖ διαμονή μου καὶ ἢ ἐλλειψὶς πορισμάτων ἄλλων ἀναγκαίων μελετῶν, μοι ἀπηγόρευον τελείως τοῦτο.

Συλλεγόμεναι αἱ ἐλαῖαι τίθενται σωρηδὸν ἐν ταῖς ἀποθήκαις μέχρις οὗτο ἔλθῃ ἡ σειρά των εἰς τὸ ἐλαιοτριβεῖον καὶ ἐξαχθῇ τὸ ἐλαίον. Δύναιται τις λοιπὸν νὰ φαντασθῇ τίνος ποιότητος ἦθελεν εἶσθαι τὸ ἐξαχθισόμενον ἐλαίον ἀπὸ τῆς σεσωρευμένης ἐκείνης ἐλαίας, αἱ ὁποῖαι πρὶν εἰς συλλεγῶσιν ἀπὸ τῆς γῆς ἦσαν σχεδὸν αἱ πλεῖσται σεσηπυῖαι, καὶ αἱ ὁποῖαι ἐν τῷ σωρῷ εὐρισκόμεναι ὑπέστησαν τὴν σχετικὴν ζύμωσιν. Πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ζυμώσεως, τοῖς ὑπέδειξα, ἐὰν ἦναι δυνατόν, εὐλὺς ὡς συλλέγωνται τὰς ἐλαίας των νὰ τὰς μεταφέρωσιν εἰς τὸ ἐλαιοτριβεῖον ὅπως ἐξαχθῇ τὸ ἐλαίον. Ἐν ἡ δὲ περιπτώσει τὰ ὑπάρχοντα ἐλαιοτριβεῖα εἶναι ἀνεπαρκῆ, τότε νὰ τοποθετῶσι ταύτας ἐντὸς ἀβάθων ταρσῶν μόλις 8—10 ἑκατοστομέτρων ὕψους, ἐπιτιθεμένων μάλιστα τοῦ ἐνὸς ἐπὶ τοῦ ἄλλου ὅπως οἰκονομῆται χῶρος, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως ἵνα μεταξὺ τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου ἀφίηται κενόν τι, ὅπως εἰσχωρῇ ὁ ἀτμοσφαιρικός ἀήρ. Τοὺς ταρσοὺς τούτους, τοῖς συνεβούλευσα νὰ κατασκευάζωσιν ἐκ ξύλου λυχνῆς, ὅπερ δὲν σπανίζει ὡς παρετήρησα εἰς ὅλους τοὺς Δῆμους. Αἱ διαστάσεις αὐτῶν καλὸν εἶναι ὅπως εἶναι εὐμετακλόμεστοι καὶ διὰ τῶν μοναδικῶν μέσων συγκοινωνίας τῶν ἡμιόνων, νὰ μὴ ἦναι ἀνώτεροι τῶν $0,50 \times 1,50$ μ. Διὰ τοῦ ἐμβαδοῦ δὲ τούτου καὶ τοῦ ἄνω ὕψους θὰ δύνανται νὰ περιλάβωσι περὶ τὰς 20 ὀκάδας ἐλαίων. Ὁ πυθμὴν αὐτῶν νὰ ἦναι κατεσκευασμένος, ἂν εἶναι δυνατόν ἐκ μεταλλίνου δικτύου, ἢ ἐκ σανίδων στενοτάτων, μεταξὺ τῶν ὁποίων νὰ ὑπάρχῃ κενὸν διάστημα ὅπως εἰσχωρῇ καὶ ἐκ τῶν κάτωθεν ὁ ἀήρ. Οἱ ταρσοὶ οὗτοι πρέπει νὰ χρησιμοποιῶνται καὶ διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν ἐλαίων εἰς τὸ ἐλαιοτριβεῖον ἢ εἰς τὴν ἀποθήκην, δυνάμει ἀνὰ τρεῖς διὰ χονδρῶν συρμάτων καὶ καλυπτομένου τοῦ πρώτου διὰ καλύμματος ὅπως μὴ χύνωνται αἱ ἐλαῖαι. Τὰ σύρματα ταῦτα νὰ διέρχωνται διὰ κρίκων προσηρμοσμένων ἐπὶ τῶν ταρσῶν, ἵνα καθίσταται ἀσφαλὴς ἡ μεταφορὰ αὐτῶν, ἔστω καὶ δι' ἡμιόνων. Τοῖς προσέθηκα ἀκόμη, ὅτι ἐὰν θέλωσι νὰ παράγωσι καλὸν ἐλαίον, δὲν πρέπει νὰ δικτηρῶσι τὰς ἐλαίας των, ἔστω καὶ ἐπὶ τῶν ταρσῶν πλέον τῶν 5—6 ἡμερῶν.

Ἀφοῦ συλλεγῶσιν, ζυμώωσι καὶ ἀποθηκευθῶσιν ἐκ τῆς κακῆς διατηρήσεως αἱ ἐλαῖαι, ὡς εἶπον, μεταφέρονται εἰς τὸ ἐλαιοτριβεῖον πρὸς ἐξαγωγήν τοῦ ἐλαίου. Τὰ ἐλαιοτριβεῖα τῶν Πηλιορειτῶν εἶναι τριῶν εἰδῶν, ἅπαντα βρωμερὰ καὶ μὴ ἐκπληροῦντα ἀπολύτως τοὺς κανόνας τῆς λελογισμένης ἐξαγωγῆς τοῦ ἐλαίου. Μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν πανταχοῦ ἦσαν διαδεδομένα τὰ ἀρχέγονα πατητήρια, τὰ ὁποῖα καὶ σήμερον ἀντιπροσωπεύονται δι' ἐνὸς ἀρκετοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ. Τὰ ἰσόγεια τῶν κατοικιῶν, ἢ ἀκόμη ἐν τῇ ἐξοχῇ μικροὶ ἰοκίσκοι, καὶ τὰ μὲν καὶ οἱ δὲ τελείως ἀκάθαρτοι, εἶναι τὰ οἰκήματα τὰ χρησιμεύοντα ὡς πατητήρια διὰ τὴν ἐξαγωγήν τοῦ λεπτοτάτου πάντων τῶν γεωργικῶν προϊόντων, τοῦ ἐλαίου. Εἰς μίαν γωνίαν τοῦ ἀκαθάρτου ἐκεῖνου χώρου εὐρίσκεται λιθόκτιστος πλάξ εἰς ὕψος περίπου ἐνὸς μέτρου ἀπὸ τοῦ ἰσθμοῦ, ἐπὶ τῆς ὁποίας κεῖται λίθος κυλινδρικός περίπου 60—70 ἑκατο-

στομέτρων μήκους καὶ 30 βασικῆς διαμέτρου. Ἐπὶ τῆς πλευρᾶς τοῦ κυλινδρικοῦ τούτου λίθου εἶναι ἐμπηγμένη μικρὰ ξυλίνη λαβή, ἣτις χρησιμεύει διὰ τὴν κίνησιν αὐτοῦ. Ἐπὶ τῆς πλακῆς τίθενται ὀλίγον κατ' ὀλίγον αἱ ἐλαῖαι, καὶ εἰς ἐργάτης κρατῶν διὰ τῆς ἀριστερᾶς τὴν λαβὴν τοῦ λίθου, καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς ὠθῶν τὰς ἐλαίας πλησίον τούτου, κινεῖ τὸν λίθον ὅπως τρίψῃ ταύτας. Ἀφοῦ τριβῶσιν οὕτω αἱ ἐλαῖαι καὶ μεταμορφωθῶσιν εἰς ζύμην, αὕτη ἐπισωρεύεται ἐντὸς δεξαμενῶν καὶ φυλάσσεται ἐπὶ ἓνα σχεδὸν μῆνα, ὁπόθεν ἀφοῦ γίνωσι διάφοροι ζυμώσεις, ὡς ἡ πνευματικὴ, ἐξικὴ καὶ θουτυρικὴ, τίθενται ἐντὸς ἐνὸς σάκκου, ὁ ὁποῖος τίθεται ἐπὶ ἐνὸς τραπέζιου μὲ χεῖλη, εἰς τὴν μίαν πλευρὰν τοῦ ὁποίου εἶναι κεκομμένα τὰ χεῖλη ὅπως ἐξέρχεται τὸ ἐλαίον μετὰ τῶν βλαστικῶν ὑδάτων, καὶ ἐπὶ τοῦ σάκκου ξυλίνη πλάξ. Ὡς περατωθῇ ἡ προπαρασκευαστικὴ αὕτη ἐργασία ἀνέρχεται εἰς ἐργάτης καὶ πολλὰκις δύο ἐπὶ τῆς ἐκ σανίδων πλακῆς καὶ ἀρχίζουσι νὰ πατῶσιν ὅπως ἐξαχθῇ τὸ ἐκ τῶν ἐν τῷ κάτωθι εὐρισκόμενον σάκκῳ ἐλαίων ἐλαίον. Ἀφοῦ δὲ παρέλθῃ χρονικόν τι διάστημα καὶ ἴδωσιν ὅτι δὲν ἐξέρχεται πλέον τίποτε, περιλούσουσι τὸν σάκκον διὰ ζέοντος ὕδατος καὶ ἐπαναρχίζουσι πάλιν τὸ πάτημα. Τὸ περίχυμα τοῦτο ἐπαναλαμβάνεται δις ἢ τρίς καὶ τὸ ἐξαγόμενον ἐλαίον ἀναμιγνύεται μετὰ τοῦ πρώτου καὶ φυλάσσεται ἐν ταῖς πίθαις. Ἐκ τοῦ πρωτογενοῦς τούτου μέσου ὑπάρχει πληθώρα ἀκόμη ἐν ὅλῳ τῷ Πηλίῳ. Μόνον ἐν τοῖς δήμοις Σπαλάθρων καὶ Σηπιάδος ὑπάρχουσι 200 το αὐτά, ἕκαστον τῶν ὁποίων ἐπὶ μίαν ἡμέραν φθάνει νὰ πατήσῃ 200 περίπου ὀκάδας ἐλαίων.

Μετὰ τὰ πατητήρια, καὶ πρὸ ὀλίγων μόνον ἐτῶν, εἰσῆχθησαν τὰ ξυλινὰ πιεστήρια καὶ τὰ διὰ μυλόλιθου ἱποκίνητα θρυπτήρια, κοινῶς ἐν τῷ Πηλίῳ ἐπονομαζόμενα γαλιάγραις. Τὰ κτίρια ταῦτα εἶναι ἐντελῶς ἀκάθαρτα, ἀδιαίρετα καὶ ἀκατάλληλα, ὅπως γίνῃ λεγογισμένη ἐξαγωγή ἐλαίου. Πέριξ τοῦ θρυπτηρίου ἐπισωρεύεται ἡ κόπρος τῶν ἱππων, ἢ ὁποῖα ἀποσυντιθεμένη, ἀποπέμπει ἀμμωνίαν ἣτις ἀπορροφᾶται ὑπὸ τοῦ παρακειμένου ἐν τῇ ζύμῃ ἐλαίου—φαινόμενον ὅπερ δυστυχῶς παρατηρεῖται πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος.—Ἀκόμη, ὁ ἐκ τῆς καύσεως τῶν ἐλαιοσπυρρίων παραγόμενος καπνὸς καὶ ἡ ἀκριλικὴ ἀλδεΐδη, συντελοῦσιν ὥστε πᾶν ἄλλο ἢ πρώτης ποιότητος ἐλαίον νὰ ἐξέρχεται ἐκ τῶν ἐλαιοτριβεῶν τούτων. Ὁ τρόπος τῆς ἐξαγωγῆς διὰ τοῦ εἶδους τούτου τῶν ἐλαιοτριβεῶν εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστός, ὥστε θεωρῶ τελείως περιττὸν νὰ τὸν ἐπαναλάβω. Μόνον ὀφείλω νὰ ἀναφέρω ὅτι εἰς ταῦτα γίνεται χρῆσις τῶν τριγῶν αἰγῶς καὶ τοῦ θερμοῦ ὕδατος πρὸς διευκόλυνσιν τῆς ἐξαγωγῆς τοῦ ἐλαίου ἐκ τῆς ζύμης. Ἐκαστὴ γαλιάγρα δύναται ἡμερησίως νὰ κατέρχασθῃ περὶ τὰς 700—800 ὀκάδας ἐλαίων, ὁ ἀριθμὸς δὲ αὐτῶν εἶναι περιορισμένος. Ἐν τοῖς δήμοις Σπαλάθρων καὶ Σηπιάδος δὲν ὑπερβαίνουν τὰ ἐλαιοτριβεῖα ταῦτα τὰ 40.

Τέλος δὲν ἔχει παρέλθῃ ἀκόμη δεκαετία, ὁπότε εἰσῆχθη ὁ ἀτμός ἐν τῇ ἐλαιουργικῇ βιομηχανίᾳ τοῦ Πηλίου ἀντὶ τῶν ἱππων, καὶ τὰ ὑδραυλικὰ πιεστήρια ἀντὶ τῶν ξυλίνων. Πρόδος δηλαδὴ ἣτις ἐπετάχυνε μὲν τὸν χρόνον τῆς ἐξαγωγῆς, οὐδόλως δὲ ὠφέλησε, διὰ νὰ μὴ εἶπω ἐβλάψε, τὴν ποιότητα. Διότι οἱ ἰδιοκτῆται τῶν ἐλαιοτριβεῶν τούτων, ἀμαθεῖς τελείως τῆς ἐλαιουργικῆς ἐπιστήμης, μὲ μόναν τὰς ἐπιτοπίως ληρθείσας γνώσεις, ἢ τὸ πολὺ ἀκούσαντες ἐκ διηγήσεως κατὰ, ἔπесαν θύματα διαφορῶν μηχανεργοστασιάρχων. Ἠγόρασαν ἀτμομηχανὰς καὶ ἀτμολέβητας δι-

νάμεως διπλασίας, ἢ καὶ τριπλασίας ἐκείνης ἢ ὅποια ἀπηττεῖτο ὅπως κινηθῶσιν οἱ μυλόλιθοι καὶ τὰ δύο ὑδραυλικά πιεστήρια τοῦ ἐλαιοτριβεύου αὐτῶν. Ἐπίσης δὲ τὰ διὰ μυλόλιθων θρυπτήρια, εἶναι τόσον ἀκατάλληλα, ὥστε μόνον τελείως ἀδραεῖς τῶν μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης προόδων τῆς ἐλαιοργίας, ἠδυνάντο νὰ ἀγοράσωσι τοιοῦτου εἶδους θρυπτήρια, τὰ ὅποια ἔχουσι δύο μυλόλιθους, αἱ διαστάσεις τῶν ὁποίων εἶναι ἀληθῶς τεράστιαι. Τὸ δὲ δι' αὐτῶν ἐξαγόμενον ἔλαιον οὐδόλως δύναται νὰ καταλεχθῇ μετὰ τῶν καλῆς ποιότητος τοιούτων. Ἀκόμη δὲ ὡς μοι ἔλεγοντινὲς τῶν ἰδιοκτητῶν τῶν ἐν τοῖς τόποις ἐκείνοις ἐλαιοτριβεύων δι' αἱματῶν, τῶν λεγομένων ἐργοστασίων, ἢ πρὸς ἀγορὰν δαπάνη ὅλων τούτων τῶν μηχανημάτων ὑπῆρξε τόσον μεγάλη, ὥστε σήμερον οἱ κύριοι οὗτοι οὐδόλως δύνανται νὰ ἀνταποκριθῶσι διὰ τῆς γιγνομένης ἐργασίας εἰς τοὺς τόκους τῶν δαπανηθέντων λεφλαίων, τὰ ἡμερομίσθια τῶν ἐργαζομένων ἐργατῶν, νὰ ἀπολαύσωσι μικροῦ κέρδους, καὶ ἀκόμη νὰ εἰσαγάγῃσι καὶ νεώτερα μηχανήματα. Τὰ κτίρια ἐπίσης καὶ τῶν ἐργοστασίων τούτων δὲν ἐκπληροῦσι καθόλου τοὺς κανόνας ὑφ' οὓς ἐν νεώτερον ἐλαιοτριβεῖον δεόν νὰ βασιζέται. Προσέτι δὲ ὁ τρόπος τῆς ἐξαγωγῆς τοῦ ἐλαίου εἶναι ὁ αὐτὸς μὲ τὸν τῶν ἄλλων ἱπποκινήτων ἐλαιοτριβεύων, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ χρῆσις τριχίνων σφυριδίων καὶ θερμοῦ ὕδατος.

Ἐὰν λοιπὸν συνδυάσῃ τις τὴν οἰκτρὰν κατάστασιν τῶν διαφορῶν μέσων τῆς ἐξαγωγῆς τοῦ ἐλαίου μὲ τὴν ποιότητα τῆς πρὸς κτεργασίαν πρώτης ὕλης, θὰ ἔλθῃ ἀμέσως εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι θεβαίως καλλιτέρα ποιότης ἐλαίου δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ παραχθῇ ἐν τοῖς αἰω Δῆμοις. Πρὸς διόρθωσιν τοῦ κακοῦ ὑπέδειξα εἰς τε τοὺς ἰδιοκτήτας τῶν αἱμακινήτων ἐλαιοτριβεύων, καὶ εἰς πάντας τοὺς λοιποὺς ἰδιοκτήτας τῶν ἄλλων ἐλαιοτριβεύων, ὅπως ἐγκαταλείψωσι τελείως τοὺς ἐν χρήσει ἤδη τρόπους ἐξαγωγῆς ἐλαίου καὶ ἐφαρμόσωσι τοὺς σήμερον ὑποδεικνυμένους ἀπὸ τὴν λελογισμένην τῆς ἐλαιοργικῆς βιομηχανίας. Καὶ πρῶτον τοῖς συνίστησα ὡς ὅρον ἀπαραίτητον ὅπως, τὰ οἰκήματα τῶν ἐλαιοτριβεύων αὐτῶν εἶναι ἀσβεστοκεκονιαμένα ἐσωτερικῶς καὶ καθαριώτατα, τὸ δάπεδον δὲ αὐτῶν νὰ εἶναι ἐστρωμένον διὰ πλακῶν, αἵτινες ἀφθονοῦν ἐκεῖ ἐπάνω, ὡς ἐπίσης καὶ αἱ πλευραὶ τῶν τοίχων ἀπὸ τοῦ δαπέδου μέχρις ὕψους 1—1,50 μ. δεόν νὰ ᾤσιν ἐπενδεδυμέναι διὰ πλακῶν. Προσέτι τοῖς ἐτόνισα, ὅτι ὁ προωρισμένος χώρος διὰ τὴν κινητήριον δύναμιν, εἴτε αὕτη εἶναι ζωϊκὴ εἴτε μὴ, δεόν νὰ ᾔηται ἐντελῶς κεχωρισμένος τοῦ ἄλλου διαμερίσματος τῆς τριβῆς καὶ ἐκθλίψεως, τὸ ὅποϊον διαμέρισμα καλὸν εἶναι νὰ εἶναι καὶ αὐτοδιηρημένον. Ἀκόμη τοῖς εἶπον ὅτι, ἀπαξ τοῦλάχιστον τῆς ἐβδομάδος πρέπει νὰ πλύνωσι τὸ δάπεδον καὶ τὸ πλακοστρωμένον μέρος τῶν πλευρῶν, διότι ἡ καλὴ ποιότης τοῦ ἐλαίου ἀπαιτεῖ μεγίστην καθαριότητα, ἐπειδὴ τὸ ἔλαιον ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ ἀπορροφᾷ ὅλας τὰς κοκκισμὰς.

Ὅσοι ἀφορᾷ τὰ μηχανήματα τῆς τριβῆς τῶν ἐλαίων, τοῖς ὑπέδειξα νὰ ἐγκαταλείψωσι τελείως ὅχι μόνον τὸν πρωτογενῆ κυλινδρὸν λίθον τῶν πατητηρίων, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ ἱπποκίνητα καὶ αἱμακίνητα διὰ μυλόλιθων θρυπτήρια. Ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς δηλαδὴ τοῦ Κάτωνος, Παλλαδίου καὶ Columella εἶχε παρατηρηθῇ ὅτι ἀναμιγνυμένου ἐλαίου τοῦ σαρκοκαρπίου μετὰ τοῦ ἐλαίου τοῦ λευκώματος τοῦ πυρήνος, ἡ ποιότης τοῦ ἐξαγομένου ἐλαίου δὲν ἦτο καλὴ, πρὸς τούτοις δὲ ἐπειδὴ τὸ ἔλαιον τοῦ λευκώματος περιέχει φύραμά τι, τὸ ὅποϊον ἔχει

τὴν ιδιότητα νὰ ἐπιταχύνῃ τὸ τάγγισμα τῶν ἐλαίων, πάντες συνίσταν ὅπως μὴ ἀναμιγνύηται τὸ ἔλαιον τῆς σαρκὸς μετ' ἐκείνου τοῦ λευκώματος. Τὸ φαινόμενον τοῦτο παρετήρησε προσέτι καὶ ἀπειρία ἄλλη νεωτέρων ἐπιστημόνων ὡς οἱ De Negri, Fabris, Villon, Chatau, De Fontanelle, Malepeur, Dalican, Χρυσοχοΐδης, Sieuve, Brullé, Passerini, Frank, Kamenetzky, D'Angalliers καὶ πολλοὶ ἄλλοι, πάντες δὲ κατέληξαν ὅτι τὸ ἐκ τοῦ λευκώματος τῶν πυρήνων προερχόμενον ἔλαιον εἶναι ἡ μόνη αἰτία τῆς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ταχείας ἀλλοιωσεως τοῦ ἐλαίου, καὶ τὸ μικρὸν χρονικὸν διάστημα τῆς δικτηρήσεως αὐτοῦ, ἐξαρτᾶται ἀκριβῶς, ἐκ τοῦ ὅτι συνήθως ἐξάγεται τὸ ἔλαιον διὰ τῆς τριβῆς τοῦ σαρκοκαρπίου καὶ τοῦ ἐνδοκαρπίου μετὰ τοῦ περιεχομένου λευκώματος. Ἐκ τῶν παρατηρήσεων τούτων ὁρμώμενοι, πολλοὶ ἐπενόησαν διάφορα μηχανήματα πρὸς ἐξαγωγὴν τμηματικῶς τοῦ ἐλαίου, τοῦ σαρκοκαρπίου πρῶτον, καὶ κατόπιν τοῦ ἐνδοκαρπίου.

Πλεῖστοι ἐν ταῖς ἄλλαις χώραις καὶ ἐν Ἑλλάδι ὁ Βασιλεῖαδης καὶ τελευταῖον ὁ Κούπας κατασκευάσαν μηχανήματα πρὸς ἐξαγωγὴν τοῦ ἐλαίου. Ἄν ὅμως καὶ τόσοι πολυάριθμοι ὑπῆρξαν οἱ ἐπινοηταὶ καὶ κατασκευασταὶ τοιούτων μηχανημάτων, δὲν εἶχον κατορθώσει νὰ ἐπιτύχωσι τὸν ποθοῦμενον τύπον, διότι ἐν ᾧ ἐπιτυγχάνετο διὰ τῶν μηχανημάτων αὐτῶν ἡ ἀποσάρκωσις τῶν ἐλαίων κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον τελεία, τὸ ἀποχωριζόμενον ὅμως σαρκώδες μέρος ἀπὸ τοῦ ἐνδοκαρπίου ἀπέμενε πάντοτε ἀναμεμιγμένον μετὰ τῶν πυρήνων, καὶ οὕτω πιεζόμενον ἡλάττου τὴν ἀπόδοσιν εἰς ἔλαιον. Οἱ πυρήνες ἀκέραιοι, ἂν καὶ δὲν ἠδύναντο νὰ θλάσῃ τὴν ποιότητα τοῦ ἐλαίου διὰ τῆς παρουσίας των ἐν τῇ ζύμῃ, ἠμπούδιζον ὅμως τὴν τελείαν μηχανικὴν ἐξάντλησιν ταύτης, καὶ ἰδίως τῆς ποσότητος ἐκείνης τῆς ζύμης τῆς εὐρισκόμενης ἐν τοῖς κενοῖς τοῖς σχηματιζομένοις μετὰ τῶν σωρούμενων τοιούτων. Ἀπέμενε εἰς τὸν κ. Ἀλ. Κούπαν ἐκ Πειραιῶς νὰ λύσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦτο πρόβλημα, ὅπερ ἀπὸ αἰῶνων εἶχε θέσει εἰς κίνησιν, ὡς λέγει ὁ Wingioli, ὅχι μόνον βιομηχάνους καὶ παραγωγούς, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς ἐπιστήμονας καὶ μηχανικούς ὅπως τὸ λύσωσι. Διὰ τοῦ μηχανήματος Κούπα ὅχι μόνον ἡ ἀποσάρκωσις τοῦ πυρήνος ἐπιτυγχάνεται (ἐργασία ἄλλως τε ἥτις κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἐπιτυγχάνετο καὶ διὰ τῶν πρότερον ἐπινοηθέντων μηχανημάτων) ἀλλὰ καὶ ὁ τέλειος ἀποχωρισμὸς τοῦ ξυλώδους μέρους ἀπὸ τοῦ σαρκώδους, καὶ ἡ ἐναπόθεσις αὐτῶν εἰς ἰδιαίτερα δοχεῖα. «Τὸ λυθὲν πρόβλημα, λέγει ἐπίσης ὁ Wingioli, ὑπὸ τοῦ κ. Κούπα, ὅχι μόνον λύει τὰ ἐλαιοοικονομικὰ ζητήματα τῆς πατρίδος του, ἀλλὰ καὶ ὁλοκλήρου τοῦ ἐλαιοπαραγωγικοῦ κόσμου, καὶ ἰδίως τοῦ ἐλαιοφόρου ἐκείνου μέρους τῆς λεκανῆς τῆς Μεσογείου, ἔνθα καλλιεργεῖται ἡ ἐλαία καὶ ἀποτελεῖ κυριωτάτης σημασίας γεωργικὴν βιομηχανίαν διὰ τὴν Ἰταλίαν, Ἰσπανίαν, Γαλλίαν, Πορτογαλίαν καὶ Ἑλλάδα, διὰ τὴν Τύνιδαν καὶ Ἀλγερίαν καὶ δι' ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς Μεσογείου ὅπερ βρέχει τὰς ἀκτὰς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἔνθα οἱ Γάλλοι σήμερον ἐπιζητοῦσι νὰ ἐξαγάγῃ τὴν μεγαλειτέραν ὠφέλειαν ἀπὸ τὴν πρώτῃν ὕλην, τὴν ὅποیان οἱ ἰθαγενεῖς δὲν γνωρίζουσι νὰ μεταχειρισθῶσι καὶ τὴν ὅποیان ἐκεῖνοι μετατρέπουσιν ὅχι μόνον εἰς ἐμπορεύσιμον προϊόν, ἀλλὰ καὶ εἰς μεγάλῃς ἀξίας τοιοῦτον».

Τὸ ἀποσαρκατικὸν μηχανήμα Κούπα, ὡς εἶπον ἀποσαρκώνει καὶ διαχωρίζει εἰς ἰδιαίτερον μέρος τὸ σαρκοκαρπίον, καὶ εἰς ἄλλο τὸ ἐπικαρπίον

καὶ ἐνδοκαρπίον. Αἱ ριπτόμεναι ἐντὸς ἐλαΐαι μεταφέρονται δι' ἐνὸς κοιλίου τοῦ Ἀρχιμήδους εἰς τὸ ἀποσαρκωτικὸν διαμέρισμα, ἔνθα περὶ γύρα ἐνσφηνωμένα ἐπὶ κεντρικοῦ ἄξονος καὶ περιστρεφόμενα 200 φορές τὸ λεπτόν, συμπιέζουσι τὰς ἐλαίας καὶ ἀναγκάζουσι τὸ μὲν σαρκοκαρπίον νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῶν διατρήτων κυλινδρικών πλευρῶν τοῦ διαμερίσματος, τὸ δὲ ἐνδοκαρπίον συνοδευόμενον ὑπὸ τοῦ ἐπικαρπίου νὰ ἐξέλθῃ δι' ἰδιαιτέρου σωλῆνος εἰς κεχωρισμένον δοχεῖον. Κατὰ τὰ πέρυσιν γινόμενα πειράματα ἐν τῇ Πειραματικῇ Ἐλαιουργίᾳ τῆς ἀνωτέρας Γεωργικῆς Σχολῆς ἐν Portici ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Mingioli, παρετηρήθη ὅτι, ἐφ' ὅσον αἱ ἐλαΐαι ἐτίθεντο ἐντὸς τοῦ μηχανήματος ἀκέραιαι καὶ μὲ ὅλα τὰ τῆς βλαστήσεως ὕδατα, ἡ ἀποσάρκωσις δὲν ἐγένετο τελεία, καὶ κατὰ τὴν πίεσιν παρενεβάλλοντο δυσκολίαι, παρίστατο ὅθεν ἡ ἀνάγκη ὅπως πρὶν ξεσχίζωνται αἱ ἐλαΐαι καὶ πιέζωνται ἐλαφρῶς, ἵνα ἐξέλθωσι τὰ βλαστικὰ ὕδατα ἢ κοινῶς ληροζούμια καὶ ὀλίγον ἔλαιον, καὶ κατόπιν νὰ τίθενται εἰς τὸ ἀποσαρκωτικὸν μηχανήμα τοῦ Κούπα καὶ νὰ ἀποχωρίζηται τὸ σαρκοκαρπίον τοῦ ἐνδοκαρπίου καὶ ἐπικαρπίου. Ὅπως δὲ ἐπιτευχθῇ ἡ προπαρασκευαστικὴ οὕτως εἰπεῖν αὕτη ἐργασία διὰ τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τοῦ μηχανήματος, ἐξεσχίζοντο αἱ ἐλαΐαι ἢ διὰ τοῦ πρώτου μηχανήματος τῆς τριάδος Salvatella, ἢ διὰ τοῦ θρυπτηρίου Mure. Πρὸ ὀλίγων ὁμῶς ἡμερῶν ὁ κ. Κούπας μοι κατέστησε γνωστόν, ὅτι διὰ μικρῆς τιμῆς μεταβολῆς ἦν ἐπήνεγκεν εἰς τὸ μηχανήμα του, κατώρθωσεν ὥστε καὶ δι' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου μηχανήματος νὰ ἐπιτυγχάνηται καὶ ἡ προπαρασκευαστικὴ ἐργασία τοῦ ξεσχίσματος. Μεταξὺ τοῦ διαμερίσματος τοῦ κοιλίου τοῦ Ἀρχιμήδους καὶ τοῦ ἀποσαρκωτικοῦ τοιούτου, θέτει διάρρηκμά τι τὸ ὁποῖον ἐμποδίζει νὰ προχωρήσωσιν αἱ ἐλαΐαι καὶ νὰ εἰσελθῶσιν εἰς τὸ ἀποσαρκωτικὸν διαμέρισμα, ἀνοίγει δὲ μικρὰν ὀπὴν ἀφ' ἧς χύνονται αἱ ἐλαΐαι ξεσχισμέναι. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου, τὸ πρῶτον διαμέρισμα τοῦ κοιλίου τοῦ μηχανήματος μετατρέπεται οὕτως εἰπεῖν εἰς τὸ πρῶτον μηχανήμα Salvatella μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ὁ κοιλίας τούτου εἶναι κάθετος, ἐν ᾧ τοῦ Κούπα εἶναι ὀριζόντιος. Οὕτω δὲ διὰ τῆς μεταβολῆς ταύτης εἰς τὸ ἐξῆς τὸ μηχανήμα Κούπα αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ δύναται νὰ ἐκτελῇ πάσας τὰς ἀναγκαίας ἐργασίας, ἀνευ τῆς ἀνάγκης τῆς βοηθείας τῶν μηχανημάτων Salvatella ἢ Mure. Ἐπειδὴ ὁμῶς καθ' ὃν χρόνον τὸ πρῶτον διαμέρισμα τοῦ κοιλίου τοῦ μηχανήματος Κούπα θὰ ἐργάζεται μόνον ὅπως ξεσχίξῃ τὰς ἐλαίας καὶ τὸ δεύτερον τὸ τῆς ἀποσάρκωσεως θὰ ἀργῇ, οὕτω δὲ ἤθελε γίνεσθαι σπατάλη χρόνου καὶ δυνάμεως, νομίζω ὅτι ἤθελε τις ἀποφύγει τοῦτο, ἐὰν ὁ κ. Κούπας ἐφήρμοζε μετὰ τοῦ διαμερίσματος τοῦ κοιλίου καὶ τοῦ τῆς ἀποσάρκωσεως, καὶ ἐτέραν χοάνην δι' ἧς νὰ ρίπτονται αἱ ξεσχισμέναι καὶ ἐστερημέναι βλαστικῶν ὑδάτων ἐλαΐαι εἰς τὸ διαμέρισμα τοῦτο τῆς ἀποσάρκωσεως. Οὕτω δὲ ἐν ᾧ ἀφ' ἐνὸς ἐν τῷ διαμερίσματι τοῦ κοιλίου θὰ ξεσχίζωνται αἱ ἐλαΐαι, ταύτοχρόνως ἐν τῷ ἀποσαρκωτικῷ διαμερίσματι θὰ ἀποχωρίζηται τὸ σαρκοκαρπίον τοῦ ἐπικαρπίου καὶ ἐνδοκαρπίου.

Πλὴν τῆς χρήσεως τοῦ μηχανήματος Κούπα τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖ δύναμιν 2—3 πραγματικῶν ἵππων καὶ τὸ ὁποῖον δύναται νὰ κατεργασθῇ δύο ἐκατόλιτρα ἐλαίων ἐστερημένων τῶν βλαστικῶν ὑδάτων ἢ ληροζουμίων—ποσότης ἡ ὁποία ἀντιστοιχεῖ εἰς διπλάσιαν τοιαύτην ἀκεραίων ἐλαίων, διότι 50 % ὑπολογίζονται τὰ βλαστικὰ ὕδατα—, τοῖς ὑπέδειξα ἀκόμη ὅπως ἐγκαταλείψωσι τὰ ξύλινα πιεστήρια καὶ ἀγοράσωσι σιδηρὰ τοιαῦτα

ὑδραυλικά ἢ καὶ χειροκίνητα, ἰδίως τοῖς ὑπέειξα τὰ χειροκίνητα ἐκεῖνα διὰ πολλαπλοῦ μοχλοῦ καὶ διὰ κοιλίου ἔνι τέλους. Ἀκόμη ὑπέδειξα εἰς τοὺς ἰδιοκτῆτας ἀτμοκινήτων ἐλαιοτριβείων ὅπως προμηθευθῶσι καὶ ἄλλα πιεστήρια ὡς ἐπίσης καὶ συμπυκνωτὰς δυνάμεις, διότι τὰ ὑπάρχοντα πιεστήρια δὲν ἐπαρκοῦσιν εἰς τὴν ἀμεσον πίεσιν τῆς ζύμης καὶ συνεπῶς διὰ τῆς ἀνεπαρκείας ταύτης συντελοῦσιν ὥστε ἡ ζύμη νὰ ζυμῶται καὶ νὰ καταστρέφεται ἡ ποιότης τοῦ ἐλαίου. Προτέτι τοῖς ὑπέδειξα ὅτι πρέπει νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν χρῆσιν τῶν ἐκ τριχῶν σφυριδίων, τὰ ὁποῖα ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶναι λίαν δαπανηρὰ—ὡς μοι εἶπον 10—12 δραχμὰς ἕκαστον—ἀλλὰ καὶ τὴν ποιότητα τοῦ ἐλαίου ἀλλοιοῦσι, διότι ἔχουσι τὴν δυσώδη ἐκείνην ὀσμὴν τῶν τράγων, τοῖς συνέστησα δὲ ὅπως μεταχειρίζονται τὰ ἐκ σπάρτου τῆς Ἀλγερίας κατασκευαζόμενα τοιαῦτα τὰ ὁποῖα εἶναι τὰ μόνον κατάλληλα καὶ τὰ ὁποῖα μέχρι Βόλου δὲν θὰ τιμῶνται πλέον τῶν 2 ἕκαστον δραχμῶν, ὡς πρὸς τὴν ἀντοχὴν δὲ εἶναι ἴσα τῶν τριχίνων.

Ἀκόμη τοῖς ἐτόνισα ὅτι ἐπειδὴ αἱ ἐλαΐαι τῶν εἶναι ρυπαραὶ διότι συλλέγονται ἐκ τῆς γῆς καὶ τὸ ἐξαγόμενον ἐξ αὐτῶν ἔλαιον θὰ εἶναι πλήρες ἀκαθαρσιῶν, ἔχει ἀνάγκη ὅπως ἀποβάλῃ ταύτας, νὰ πλυθῇ. Τοῖς ὑπέδειξα λοιπὸν ὅπως ἐπιτύχωσι τοῦτο, τὸν πλυντήρα Mingioli ὅστις εἶναι τὸ ἀπλούστερον πλυντικὸν μηχανήμα ἐλαίων, καὶ τὸ δυνάμενον νὰ κατασκευασθῇ καὶ ὑπὸ τοῦ ἀδυσχερέστερου ἀκόμη φανοποιῦ ἐνὸς χωρίου.

Ἀκόμη ὅπως ἐπιτυγχάνωσι τὸν ταχὺν καθαρισμὸν τῶν ἐλαίων τοῖς ὑπέδειξα τὰ φίλτρα Aloï, τὰ ὁποῖα καὶ εὖωνα εἶναι καὶ δὲν ἀπαιτοῦσι καὶ μεγάλας γνώσεις, ἀρκεῖ νὰ δοθῇ μεγάλη προσοχὴ ὅπως μὴ εἶναι ταχῆα ἢ ροὴ τοῦ ἐλαίου.

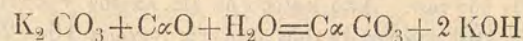
* *

Ἐκτὸς τοῦ ἐλαίου ἐν ταῖς Δήμοις τούτοις, ἐν ἴσῃ σχεδὸν ποσότητι παράγονται καὶ ἐδώδιμοι ἐλαΐαι. Αὗται εἶναι αἱ πλεῖσται μαύραι καὶ ὀλίγισται λευκαί. Ἀτυχῶς ὁμῶς ἂν καὶ ἡ πρώτη ὕλη εἶναι ἀρίστη, ἡ παρασκευὴ καὶ ὁ τρόπος τῆς διατηρήσεως αὐτῶν τὰς καθίσταται ὅχι καλῆς ποιότητος καὶ καταλλήλους μόνον πρὸς βρῶσιν διὰ τὸν Ρῶσσον μουζίκον, τὸν Ρουμάνον ἀγρότην καὶ τὸν Θεσσαλὸν καραγκούνην. Συλλέγονται αἱ ἐλαΐαι, ὡς ἀνέφερον, ἀπὸ τῆς γῆς καὶ χωρὶς νὰ διαλέγωνται αἱ μικραὶ τῶν μεγάλων, αἱ σεσηπυῖται τῶν ὑγιῶν, τίθενται εἰς τὴν κάδην. Ἡ κάδη εἶναι δοχεῖον ξύλινον τὸ ὁποῖον πολλάκις δύναται νὰ περιλάβῃ καὶ δέκα χιλιάδας ὀκάδων, περιέχει δὲ ὅλα τὰ ἀποστραγγισθέντα βλαστικὰ ὕδατα ἐκ τῶν ἐλαίων τοῦ παρελθόντος ἔτους καὶ τὸ ριφθὲν ἄλλας, τὸ ὁποῖον ἔχει ἐνωθῇ μετὰ τῶν ὀξέων τῶν βλαστικῶν ὑδάτων καὶ τοῦ πικρικοῦ ταννικοῦ κλπ. Ρίπτονται αἱ ἐλαΐαι ἐντὸς τῆς κάδης καὶ ἐν ᾧ αὐταὶ εἶναι πικραὶ, ἐπειδὴ ἔχουσιν ἐντὸς τὰ διάφορα ὀξέα, καθίστανται ἔτι πικρότεραι διὰ τῆς ἐμβλαπτίσεως αὐτῶν ἐντὸς τῶν ἐν τῇ κάδῃ εὐρισκόμενων βλαστικῶν ὑδάτων. Ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν προστίθεται καὶ ἄλλας τόσον ὥστε εἰς 100 ὀκάδας ἐλαίων νὰ ἀντιστοιχῶσι 16—20 ὀκάδες τοιούτου. Δύναται τις λοιπὸν νὰ ἐξηγήσῃ ἀφοῦ μάθῃ τὸν ἄνω τρόπον τῆς συντηρήσεως διατὶ ὅταν δοκιμάσῃ μίαν ἐλαίαν ἀπὸ αὐτῆς θὰ τὴν εὖρη πικροτάτην καὶ ἀλμυροτάτην. Εἰς ἐρώτησίν μου δὲ διατὶ ρίπτουσι τόσον ἄλλας μοι ἀπήντησαν ὅτι ἐὰν ρίψωσιν ὀλιγώτερον δὲν διατηροῦνται, καὶ τοῦτο

δύναται νὰ ἐξηγηθῇ διότι πιθανόν τὰ ἐν τοῖς βλαστικοῖς ὕδασι νὰ ὑπάρχοντα ὀξεῖα ἐνούμενα μετὰ τοῦ χλωριονατρίου ἐξουδετεροῦσι τὴν ἀντισηπτικὴν ιδιότητα τούτου, καὶ παρίσταται συνεπῶς ἡ ἀνάγκη μεγαλειτέρας προσθήκης ἁλατος, ὅπως κορεννυμένων τῶν ὀξέων ἐναπομένει ἀρκετὴ ποσότης ἐκ τούτου, ἵνα διὰ τῆς ἀλκαλικότητος τοῦ διατηρήσῃ τὰς ἐλαίας. Ἐξάγεται λοιπὸν ὅτι ὅχι μόνον ὁ τρόπος οὗτος οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μὲ τὴν λελογισμένην παρασκευὴν ἐδωδίων ἐλαίων, ἀλλὰ καὶ πολυδαπανώτερος εἶναι διὰ τῆς ἀπωλείας τῆς ποσότητος ἁλατος. Ἀπὸ τῆς κἀδης κατόπιν λαμβάνονται καὶ τίθενται εἰς βαρέλια καὶ ἐξαποστέλλονται εἰς τοὺς διαφόρους τόπους τῆς καταναλώσεως. Τοῖς συνέστησα ὅτι τὰς πρὸς βρώσιν προωρισμένας ἐλαίας δὲν πρέπει νὰ τὰς συλλέγωσιν ὠρίμους, ἀλλὰ μόλις ἀρχίζωσι νὰ πληρῶνται ἐλαίου, ἐπίσης δὲ νὰ μὴ τὰς συλλέγωσι πολὺ πρὶν ὅπου ἀκόμη εἶναι πλήρεις ὑγρασίας ἢ πάχους, ἀλλὰ νὰ τὰς ἀφίνωσι πρῶτον νὰ θερμαίνωνται ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων.

Τοῖς ὑπέδειξα ὅπως μετὰ τὴν συλλογὴν τῶν ἐλαίων χωρίζωσι τὰς μικρὰς ἀπὸ τὰς μεγάλας, τὰς σεσηπίας ἀπὸ τὰς ὑγιεῖς, καὶ πλύνωσι καὶ καθαρίζωσι τὰς προωρισμένας πρὸς βρώσιν τοιαύτας. Ὅπως δὲ διευκολύνονται κατὰ τὴν διαλογὴν, τοῖς ὑπέδειξα ἵνα κατασκευάσωσι ξυλίνην κεκλιμένην τράπεζαν μὲ χεῖλη, ἢ ὁποῖα νὰ ᾖ κατεσκευασμένη διὰ στενῶν σανίδων οὕτως ὥστε διὰ τῶν μεταξὺ τῆς μιᾶς σανίδος καὶ τῆς ἄλλης κενῶν, νὰ διέρχωνται αἱ μικραὶ ἐλαῖαι καὶ νὰ πίπτωσι κάτωθεν ἐντὸς ἐνὸς κρεμαμένου πκνίου ἐν εἴδει σάκκου. Νὰ θέτωσι τὰς ἐλαίας ἐπὶ τῆς κεκλιμένης τραπέζης καὶ ἐν παιδίον ἢ κοράσιον διὰ τῶν χειρῶν τοῦ νὰ ὠθῇ ταύτας. Αἱ μικραὶ θὰ πίπτωσι κάτωθεν ἐντὸς τοῦ σάκκου, αἱ μεγάλαι θὰ κυλίσκονται καὶ θὰ πίπτωσιν εἰς ἰδιαιτέρον δοχεῖον ἐκ τῆς χαμηλοτέρας πλευρᾶς τῆς τραπέζης, ἢ ὁποῖα θὰ στερεῖται χειλέων. Διὰ τὸν καθαρισμὸν αὐτῶν, τοῖς ὑπέδειξα, διὰ τὸ ἀπλούστερον, νὰ τὰς θέτωσιν ἐντὸς κοφίνων καὶ νὰ τὰς ἐμβαπτίζωσιν ὅσοι εὐρίσκονται πλησίον τῆς θαλάσσης ἐντὸς αὐτῆς ὅσοι δὲ μακρὰν ἐντὸς μεγάλων δοχείων πλήρων ὕδατος, τὸ ὅποιον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ ἀνανεῶται. Ἀκόμη τοῖς ἀνέφερον, ὅτι ὑπάρχουσι καὶ σιδηρᾷ τοιαῦτα πλυντήρια τελειότερα καὶ ταχύτερα, καὶ εἶπον εἰς τοὺς μᾶλλον εὐποροῦντας ποῦ δύναται νὰ τὰ προμηθευθῶσι.

Τοῖς ἐδίδαξα προτέτι πῶς ἀφοῦ διαλέξωσι καὶ πλύνωσι τὰς ἐλαίας τῶν νὰ ἀφαιρῶσι τὴν πικρὰν γεῦσιν. Τοῖς κατέστησα γνωστὸν ὅτι ὁ καλλίτερος τρόπος ὅπως γλυκαίνωσι τὰς ἐλαίας τῶν εἶναι νὰ τὰς θέτωσιν ἐντὸς λυσίβας τὴν ὁποίαν νὰ παρασκευάζωσι κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον. Νὰ λαμβάνωσι $\frac{4}{3}$ κοινῆς στάκτης καὶ $\frac{1}{3}$ ἀσβέστου καὶ νὰ τὰ ἀναμιγνύωσιν, ἐπὶ τοῦ μίγματος δὲ τούτου νὰ ρίπτωσι δέκα μέρη ὕδατος. Οὕτω τὸ ὀξείδιον τοῦ ἀσβεστίου ἐνοῦται μετὰ τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος τοῦ ἀνθρακικοῦ καλίου τῆς στάκτης καὶ γίνεται ἀδιάλυτον ἀνθρακικὸν ἀσβέστιον, ἀπομένει δὲ διαλελυμένον ἐν τῷ ὕδατι τὸ ὕδροξείδιον τοῦ καλίου ἢ καυστικὴ πότασσα

Διηθεῖται κατόπιν ἡ οὕτω παρασκευασθεῖσα λυσίβα καὶ τίθεται εἰς τὰ δοχεῖα ἐνθα θὰ τεθῶσιν αἱ ἐλαῖαι ὅπως γλυκαίνωσιν. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ λυσίβα αὕτη πρέπει νὰ ᾖ τοιαύτης πυκνότητος, ὥστε αἱ ἐλαῖαι νὰ γλυκαίνωσιν ἐντός 28 ὥρων μόνον, τοῖς ὑπέδειξα, ἐπειδὴ βεβαίως ἡ χρῆσις τοῦ πυκνο-

μέτρου Beaumé ἐκεῖ ἐπάνω εἶναι δύσκολος, νὰ μεταχειρίζωνται νωπὸν ὡν δι' οὗ νὰ ὀδηγῶνται ἐὰν ἡ λυσίβα τῶν ἔχει τὴν ἀπαιτουμένην πυκνότητα ἢ εἶναι ἀραιότερα ἢ πυκνότερα. Νὰ ἐμβαπτίζωσι τὸ ὡν ἐντὸς τῆς λυσίβας καὶ ἐὰν μὲν τοῦτο εἶναι κατὰ τὸ ἥμισυ ἐντὸς αὐτῆς καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ἐκτός, τότε ἡ λυσίβα εἶναι κατὰλληλος, ἐὰν εἶναι ἐμβαπτιζόμενον περισσότερον ἐντός, τότε εἶναι ἀραιὰ καὶ πρέπει νὰ προστεθῇ στάκκη, ἐὰν εἶναι περισσότερον ἐκτός τότε εἶναι πυκνὴ καὶ πρέπει νὰ προστεθῇ ὕδωρ. Ἄλλ' ἵνα ὦσι πλείοτερον βεβαίως περὶ τῆς πυκνότητος τῆς παρασκευασθείσης λυσίβας, τοῖς ἐτόνισα ὅτι πρὸ τοῦ κάμωσι χρῆσιν ταύτης, ὀφείλουσι πάντοτε νὰ δοκιμάζωσιν ἐν σμικρῷ. Νὰ λαμβάνωσιν ὀλίγην λυσίβαν καὶ νὰ θέτωσιν ἐντός 2—3 ὁκάδας ἐλαίων, ἐὰν αὗται μετὰ 28 ὥρας γλυκαίνωσιν ἡ λυσίβα εἶναι κατὰλληλος, ἐὰν μετὰ ὀλιγωτέρας ἢ περισσοτέρας πρέπει νὰ διορθωθῇ. Ἀφοῦ βεβαιωθῶσιν οὕτω περὶ τῆς πυκνότητος τῆς λυσίβας νὰ ρίπτωσιν ἐντός τὰς ἐλαίας καὶ νὰ ἀφίνωσιν ἐκεῖ 28 ὥρας μετὰ τὴν πάροδον τῶν ὥρων αὐτῶν νὰ ἀφαιρῶσιν τὴν λυσίβαν καὶ νὰ πλύνωσι καλῶς δι' ὕδατος τὰς ἐλαίας. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου αἱ ἐλαῖαι ὅχι μόνον καθίστανται γλυκαῖαι, ἀλλὰ καὶ τρυφεραὶ καὶ εἰς τὴν γεῦσιν, ὁ δὲ πυρὴν αὐτῶν ἐξέρχεται, χωρὶς νὰ συμπαρασύρῃ τεμάχια ἐκ τοῦ σαρκοκαρπίου.

Τοῖς προσέθεσα ἀκόμη ὅτι ὅσας ἐκ τῶν μαύρων ἐλαίων θέλουσι κατόπιν νὰ διατηρήσωσι διὰ τοῦ σήμερον ἐφαρμοζομένου τρόπου, νὰ τὰς θέτωσιν ἐντός κοφίνων καὶ ὅχι ἐντός καθῶν, ἀφοῦ τὰς ἀφίσωσι καὶ στραγγίσωσι καλῶς πρὶν, καὶ νὰ ρίπτωσιν ἐντός 8-10 οἷο ἁλας. Ἐπειδὴ ὅμως παρετήρησα ὅτι ἡ πρώτη ὕλη εἶναι λίαν εὐγευστος καὶ μὲ ὅλην τὴν κακὴν σημερινὴν παρασκευὴν, δὲν ἐθεώρησα ἄσκοπον ὅπως τοῖς συστήσω ἀκόμη καὶ ἐπὶ ἐπιμελετημένας παρασκευὰς αἰτίνες τοῖς ἤθελον ἀποφέρει μεγαλύτερα κέρδη. Τοῖς συνεβούλευσα ὅπως, ἀφοῦ τὰς γλυκαίνωσι διὰ τοῦ ὑποδειχθέντος διὰ τῆς λυσίβας τρόπου ρίπτωσιν εἰς 100 ὁκάδας ἐλαίων $2\frac{1}{2}$ —3 ὁκάδας ἁλατος καὶ νὰ τὰς καλύπτωσι δι' ὄζους, προσθέτοντες συνάμα καὶ διάφορα ἀρώματα. Καὶ τὰς μὲν λευκάς, ἀφοῦ τὰς παρασκευάσωσιν οὕτω, νὰ τὰς θέτωσιν εἰς δοχεῖα εὐπρόσωπα πρὸς ἐμπορίαν, τὰς δὲ μαύρας ἀφοῦ τὰς ἀφίσωσιν ἐντός τοῦ ὄζους ἐπὶ μίαν σχεδὸν ἑβδομάδα νὰ τὰς ἐξάγωσι καὶ νὰ τὰς θέτωσιν ἐντός τῶν δοχείων ἐν εἰς θὰ διατηρηθῶσι, νὰ τὰς καλύπτωσι δι' ἐλαίου καὶ νὰ τὰς δίδωσι πρὸς ἐμπορίαν.

Ἄλλ' ἵνα μὴ μένη οὐδὲν ἀχρησιμοποίητον τοῖς ὑπέδειξα ὅπως ἀφοῦ γίνῃ ἡ ἀποσαρκωτικὴ ἐργασία διὰ τοῦ μηχανήματος Κούπα καὶ ἐκβλήθῃ ἐν τοῖς πιεστηρίοις τὸ σαρκοκαρπίον χωρὶς ποτὲ νὰ περιλουσθῇ διὰ ζέοντος ὕδατος, ὅτι καλλιτέρα χρησιμοποίησις τοῦ ἐναπομένου πλικοῦντος εἶναι, νὰ δίδηται πρὸς τροφήν εἰς τὰ ζῶα. Μέχρι τοῦδε οἱ ἐλαιοπυρῆνες δὲν ἐχρησιμοποιοῦντο, εἰμὴ σπανίως ὡς κτηνοτροφία, διότι τὰ ζῶα δὲν τὰς ἐτρωγον εὐχαρίστως ἐνεκεν τῆς μεγάλης ποσότητος ξυλωδῶν τεμαχίων τοῦ ἐνδοκαρπίου ἣν περιεῖχον. Τῷ ὅτι δὲ ἐὰν δοθῶσιν ἐλαιοπυρῆνες κατὰ συνέχειαν ὀλίγων ἡμερῶν ὡς τροφή εἰς τὰ ζῶα, εὐκόλως ταῦτα θέλουσιν ὑποστῇ ἐντερικοῦς ἐρεθισμοῦς τῇ ἐπιδράσει ἀκριβῶς τῶν ξυλωδῶν τεμαχίων τοῦ πυρῆνος. Διὰ τοῦ ἀποχωρισμοῦ ὅμως διὰ τοῦ μηχανήματος Κούπα τοῦ ἐνδοκαρπίου καὶ ἐπικαρπίου ἀπὸ τοῦ σαρκοκαρπίου, τὸ σοβαρὸν τοῦτο ἐμπόδιον τῆς χρήσεως τῶν ἐλαιοπυρῆνων ὡς κτηνοτροφία, αἴρεται, καὶ μάλιστα ὑποδεικνύεται ἡ χρῆσις αὐτῶν ἐκεῖ ὅπου αἱ κτηνοτροφίαι

είναι σπάνια, όπως εις τὰ πλείστα μέρη τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἰδίως εἰς τὸ Πήλιον. Μάλιστα δὲ διὰ μιᾶς ἀναλύσεως γενομένης ἐν τῷ Ἰνστιτούτῳ τῶν Γεωργικῶν βιομηχανιῶν τῆς Γεωργικῆς Σχολῆς ἐν Portici ὑπὸ τοῦ βοηθοῦ τοῦ καθηγητοῦ Mingioli, Em. Blandini, τῶν ἐξαχθέντων σαρκοκαρπίων διὰ τοῦ μηχανήματος Κούπα, ἀποδεικνύεται ὅτι οἱ πυρῆνες οὗτοι ἔχουσιν ἀρκετὰ στοιχεῖα θρεπτικὰ, διορθουμένης δὲ διὰ τῆς προσθήκης ὀλίγων λευκωματωδῶν οὐσιῶν, ἀναλόγως τοῦ εἶδους τοῦ ζώου δι' ὃ εἶναι προωρισμένοι, τῆς συνθέσεως αὐτῶν, καθίστανται τελεία τροφή. Ἡ ἀνάλυσις ἐκείνη ἔδωκε τὰ ἀκόλουθα ποσά.

Υἰδωρ εἰς 100 ⁰	28,30
Λιπαρά οὐσία	17,72
Λευκωματώδεις οὐσίαι	6,90
Κυτταρίνη μὴ καθαρὰ	23,40
Τέφρα	4,25
Ἐκχυλισματικαὶ μὴ ἀζωτοῦχοι οὐσίαι	19,43
	100,00

Οἱ διάφοροι ζωοτέχναι προσθέτουσιν ὅπως αὐξήσωσιν τὰς λευκωματώδεις οὐσίας τῶν ἐλαιοπυρρήνων ἄλευρα διαφόρων σπόρων ἀγροστωδῶν καὶ ὁσπρίων ὅπως οὕτω δώσωσιν εἰς τὰ ζῶα τὴν τελείαν τροφήν. Οὕτω κρίνω εὐλόγον νὰ ἀναφέρω, ὅτι ὁ καθηγητὴς Ittingioli ἀναφέρει περὶ τοῦ τρόπου τῆς χρησιμοπορήσεως τῶν ἐλαιοπυρρήνων κοσκινισμένων καὶ τελείως ἐστερημένων τῶν ξυλωδῶν τεμαχίων τοῦ πυρῆνος, ὃν τρόπον ἀνεκρίνωσεν ὁ κ. Colosso δι' ἐπιστολῆς του τὸν παρελθόντα Ἰανουάριον. Ὁ κ. Colosso τὰς μερίδας τῶν βοῶν, χοίρων καὶ ὀρνίθων του πᾶρασκευάζει διὰ $\frac{2}{3}$ ἐλαιοπυρρήνος κοσκινισμένου καὶ $\frac{1}{3}$ ἀλεύρου ὁσπρίων κριθῆς ἢ ἀρχβοσίτου. Τὰς διὰ τοὺς ἵππους, ὄνους καὶ ἡμιόνους του μερίδας παρσκευάζει ἀντιστρέφον τὰς ἀναλογίας ἥτοι $\frac{1}{3}$ ἐλαιοπυρρήνων καὶ $\frac{2}{3}$ ἀλεύρου ὁσπρίων ἢ λοιπῶν δημητριακῶν καρπῶν. Ὁ κύριος οὗτος προσθεῖται ἀκόμη ὅτι αἱ οὕτω παρσκευαζόμεναι τροφαὶ ὅχι μόνον τρώγονται μετ' ὀρέξεως ὑπὸ τῶν ζώων, ἀλλὰ καὶ ἡ χρῆσις αὐτῆς τῶν ἐλαιοπυρρήνων ἐν τῷ κτήματι αὐτοῦ, ἔλυσε καὶ τὸ οἰκονομικὸν πρόβλημα τῆς διατροφῆς τῶν ζώων αὐτοῦ, ὅθεν τοὺς εὕρισκε μεγάλῃς ὠφελιμότητος καὶ δυναμένους νὰ ἐπιτρέψωσιν τὴν βαθμιαίαν αὐξήσιν τῶν πρὸς ἐκτροφὴν ζώων ἀνευ μεγάλῃς δαπάνης εἰς θάρος τοῦ κτήματος. Νομίζω ὅτι δὲν εἶναι ἀνάγκη ὅπως ἀποδείξω ὅτι οἱ διὰ τῆς ἀποσαρκώσεως τῶν ἐλαίων διὰ τοῦ μηχανήματος Κούπα καὶ τῆς κατόπιν πίεσεως διὰ πιεστηρίων ἐπιτυγχάνοντες, πλακοῦντες, φέρουσι μεθ' ἑαυτῶν πλείονα πλεονεκτήματα τῶν ἄλλων τῶν ἐπιτυγχανομένων διὰ τοῦ κοσκινίσματος ἐλαιοπυρρήνων, περὶ ὧν, ὡς εἶπον, τόσον ἐκθύμως ὁμιλεῖ ὁ κ. Colosso καὶ ἄλλοι πολλοὶ ζωοτέχναι καὶ ἐν οἷς πάντοτε ὑπάρχει μικρά τις ἐκατοστιαία ποσότης τοῦ ξυλωδῶς μέρους τοῦ πυρῆνος, ἥτις δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀποχωρισθῇ διὰ τοῦ κοσκινίσματος.

Ἀκόμη ὀφείλω νὰ ἀναφέρω, ἀποδειχθείσης πλέον τῆς ὠφελιμότητος τῶν πλακοῦντων τούτων ὅτι καὶ ἡ τιμὴ τῶν ἤθελεν εἶσθαι οὐχὶ εὐκαταφρόνητος. Διότι ἐὰν λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν του τὰς λευκωματώδεις, λιπαράς καὶ ἐκχυλισματικὰς μὴ ἀζωτούχους οὐσίας τῆς ἀναλύσεως τοῦ Δρ. Blan-

dini καὶ θελήσῃ νὰ ἐξαγάγῃ τὴν τιμὴν πολλαπλασιάζων τὴν ποσότητα ἐκάστης τῶν ἄνω οὐσιῶν διὰ τῶν γνωστῶν συντελεστῶν 1, 2, 5, 6 θὰ εἶδῃ ὅτι 100 χιλιόγραμμα πλακοῦντιῶν πρέπει νὰ τιμῶνται 10,51 δραχμαίς, καὶ αἱ ἐκατὸν ὀκτάδες δραχμαίς 13, 47, ἥτοι 13 περίπου λεπτὰ τὴν ὁκτὰν, ἐν ᾧ ἐὰν ὁ ἐλαιοπαραγωγὸς τοὺς πωλήσῃ διὰ τὴν χημικῶς ἐξαγωγήν τοῦ πυρηνελαίου δὲν θὰ λάβῃ πλέον τῶν 3—4 λεπτῶν τὴν ὁκτὰν. Προσέτι ὁ κ. Κούπας, πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τοῦ ἄνω ὑπολογισμοῦ μου, μοὶ ἔλεγεν ὅτι ἐξ Ἀγγλίας τοῦ προσέφερον διὰ τὰ πλακοῦντια ταῦτα 25 λίρας τὸν τόνον, ἥτοι 8 λεπτὰ περίπου τὴν ὁκτὰν.

Πλὴν ὅμως τῆς χρήσεως τῶν πλακοῦντων τοῖς ὑπέδειξα ὅπως τοὺς ἐναπομένοντας πυρῆνας μετὰ τῶν φλοιῶν ἢ ἐπικαρπίων θέτωσιν ἐντὸς θερμοῦ ὕδατος καὶ τοὺς ἀνακινῶσιν ὥστε οἱ μὲν πυρῆνες καθίσωσιν ἐν τῷ πυθμένι, οἱ δὲ φλοιοὶ ἀνέλθωσιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος. Νὰ συλλέγωσι πρῶτον τοὺς φλοιούς διὰ διατρήτων κοχλιαρίων καὶ νὰ τοὺς πιέσωσιν ὅπως ἐξαχθῇ τὸ ἐν αὐτοῖς ἀρκετὸν ἔλαιον, τὸ ὅποσον ἐὰν μὲν αἱ ἐλαῖαι εἶναι νωπαί, θὰ εἶναι πολὺ μὲν παχύ, ἀλλὰ φαγώσιμον κοινῆς ποιότητος, εἴτα νὰ ἐξαγάωσι καὶ τοὺς πυρῆνας, τὰ ἐναπομένοντα δὲ ὕδατα, περιέχοντα τὴν ὀλίγην ἐλαιώδη οὐσίαν δι' ἧς ἦσαν ἡλειμμένοι οἱ πυρῆνες, χρησιμοποιοῦσιν ἐκ νέου διὰ τὴν ἄνω ἐργασίαν, καὶ κατόπιν νὰ τὰ θέτωσιν ἐντὸς δεξαμενῆς ἐνθα θὰ ἀνέρχεται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τὸ ἔλαιον καὶ νὰ τὸ συλλέγωσι. Ἀφοῦ πλυθῶσιν οὕτω οἱ πυρῆνες δὲν ἀπομένει εἰς αὐτοὺς εἰ μὴ τὸ ὀλίγιστον ἔλαιον τὸ περιεχόμενον ἐν τῷ λευκώματι, ἡ ἐξαγωγή τοῦ ὁποῖου καὶ χημικῶς δὲν συμφέρει. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀποτελούσα αὐτοὺς ὕλη εἶναι ξυλωδῆς, ἡ μόνη χρῆσιμος ἐφαρμογὴ αὐτῶν, θέλει εἶσθαι ἡ χρῆσις αὐτῶν ὡς καυσίμου ὕλης, ἰδίως εἰς τοὺς τόπους ἐκεῖνους ἐνθα σπανίζουν τὰ ξύλα. Ἡ ἄμεσος ὅμως αὐτῶν καῦσις παράγει κακοσμίαν ἐκ τοῦ διὰ τῆς ξηρᾶς ἀποστάξεως σχηματισμοῦ προϊόντων τινῶν. Τὰ σχηματιζόμενα ταῦτα προϊόντα δύνανται νὰ συλλεγῶσιν ἐὰν οἱ πυρῆνες μετατράπωσιν εἰς ξυλάνθρακας ἐν κεκλεισμένοις δοχείοις, ὡς γίνεται εἰς ὅλα τὰ μέρη ἐνθα παράγονται λελογισμένως οἱ ξυλάνθρακες. Διὰ τῶν γενομένων πειραμάτων ἐν Γαλλίᾳ ἀπεδείχθη ὅτι ὁπόταν κατασκευάζωται ξυλάνθρακες ἐντὸς κεκλεισμένων δοχείων, ἀπὸ 100 ὀκτάδας ξύλων παράγονται 25 ὀκτάδες ξυλάνθρακων, 2 ὄξικου ὀξέος, 7 ὀκτάδες κατραμίου καὶ 200 δράμια μεθυλικοῦ πνεύματος. Ἐπίσης καὶ διὰ τῶν πρὸ ὀλίγων ἐτῶν γενομένων δοκιμῶν ὑπὸ τοῦ E. Barillot παρετηρήθη ὅτι 100 ὀκτάδες ξύλων διαφόρων φυτῶν δίδουσιν 20—25 ὀκτάδας ἀνθράκων 3—5 καὶ πολλάκις 6 ὀκτάδες ὄξικου ὀξέος 1 ὄκ καὶ 130 δράμια περίπου μεθυλικοῦ πνεύματος, ὀξόνης καὶ ἄλλων προϊόντων εὐκόλου πτήσεως. Δύνανται λοιπὸν νὰ φαντασθῇ τις ὅτι χρησιμοποιομένων τῶν πυρῆνων πρὸς λελογισμένην παραγωγήν ξυλάνθρακων, θέλει προκύβει καὶ ἄλλη ὠφέλεια ἐκ τῆς παραγωγῆς ὄξικου ὀξέος καὶ λοιπῶν προϊόντων. Ἀκόμη ἐνεργοῦντες τὴν ξηρὰν ἀπόσταξιν τῶν πυρῆνων κατὰ τὸν Laurent ἕκαστον χιλιόγραμμον ἐξ αὐτῶν δίδει 850 λίτρα ἀερίου, τὸ ὅποσον δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς τὸ φωταέριον διὰ φωτισμόν, θέρμανσιν, καὶ ἰδίως διὰ τὴν κίνησιν μηχανῶν. Οἱ δὲ ἐναπομένοντες ἐν τοῖς δοχείοις ἀνθρακοποιημένοι πλέον πυρῆνες κοκιοποιούμενοι κατόπιν, δύνανται νὰ χρησιμοποιηθῶσιν ὡς καύσιμος ὕλη, ἄσμος πλέον, διότι δὲν θὰ παράγῃται ἡ ἀκρυλικὴ ἀλδεΐδη ἥτις παράγεται κατὰ τὴν σημερινὴν καῦσιν τῶν ἐλαιοπυρρήνων, καὶ ἡ ὁποία προκαλεῖ τὴν κακοσμίαν.

Ἡ καύσιμος δὲ αὕτη ὕλη δύναται νὰ χρησιμοποιοῦν ἐν τῷ μαγειρείῳ, εἰς θερμάστρας, εἰς μηχανὰς ἀτμοπαραγωγούς, καὶ ἡ τέσσα αὐτῆς πρὸς λίπανσιν τῶν ἐλαιοδένδρων, ὡς ἀνέφερον προηγουμένως, ἡ ἀκόμη διὰ τὴν κατασκευὴν σαπῶνων.

Ἰνα ὅμως πάντα ὅσα τοῖς ἐδίδασκ καὶ τοῖς συνέστησα ὅπως παρασκευάσωσι καλλιτέρας ποιότητος ἔλαιον καὶ συνεπῶς ἀπολαύσωσι μεγαλύτερας τιμῆς, παραγματοποιήσωσι, δέον ὅπως ληφθῇ τέτρα πρόνοια ἐνώσεως ἀπάντων τῶν ἐλαιοπαραγωγῶν τοῦ Πηλίου εἰς συνεταιρισμούς ἐξαγωγῆς ἀπὸ κοινοῦ τοῦ ἐλαίου, ἀπὸ κοινοῦ παρασκευῆς ἐλαίων, καὶ ἀπὸ κοινοῦ πωλήσεως τῶν προϊόντων αὐτῶν. Βεβαίως ὁ ἀμαθὴς χωρὶς τοῦ Πηλίου ἂν καὶ ἐπέστη ὅτι ὁ ὑποδειχθεὶς αὐτῷ τρόπος ἐξαγωγῆς τοῦ ἐλαίου του εἶναι καλλίτερος καὶ συμφερότερος, δὲν θὰ δυνήθῃ ὅμως νὰ ὑποστῇ τὴν δαπάνην ἀγορᾶς τῶν ἀναγκαζούντων μηχανημάτων καὶ λοιπῶν ἐξαρτημάτων ἐνδὸς νεωτέρου ἐλαιουργείου, ἔστω καὶ ἂν παρέχῃ τοῦτο καὶ ἐπὶ ἐνοικίῳ εἰς τοὺς γείτονας αὐτοῦ. Ἀκόμη πᾶσαι αἱ νεώτεροι καὶ συνεπῶς τελειότεραι μηχαναὶ ἐὰν δοθῶσιν εἰς χεῖρας ἐνδὸς ἀμαθοῦς χωρικοῦ, θὰ ἀκούσθῃ αὐτοὶ ὅτι αἱ μηχαναὶ αὗται δὲν ἐκπληροῦσι τὸν προορισμὸν των θὰ ἐγκαταλειφθῶσι, καὶ οἱ κτήτορες αὐτῶν θὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὰς πρωτογενεῖς τοιαύτας, ἥτοι εἰς τὰ πατητήρια. Καὶ τοῦτο διότι ὁ χωρὶς δὲν γνωρίζει νὰ χειρισθῇ τὸ νεώτερον μηχανήμα. Ἀπαιτεῖται λοιπὸν ἄνθρωπος γνώστης, ὃχι μόνον νὰ χειρίζεται τὰ ἀναγκαῖα νεώτερα μηχανήματα, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀποσκορακίσῃ πᾶσας ἐκείνας τὰς παλαιὰς συνθεῖας τῆς ἐξαγωγῆς τοῦ ἐλαίου. Πάντα ὅμως ταῦτα ἀπαιτοῦσι δαπάνας, αἱ ὁποῖαι βεβαίως δὲν δύνανται νὰ καλυφθῶσι διὰ τῶν περιορισμένων ἐργασιῶν ἃς θέλει ἐκτελεῖ μὲν τι ἐλαιουργεῖον. Ὅπως λοιπὸν καὶ οἱ μικροὶ παραγωγοὶ ἀπολαύσωσι πάντων τῶν πλεονεκτημάτων τῶν νεωτέρων ἀνακαλύψεων, εἶναι ἀναγκαῖα ἡ ἔνωσις τῶν γεωργῶν τούτων.

Ἀκόμη πανταχοῦ ὅπου μετέβην, παντοῦ ὅπου ὑπέδειξα τὰ μέσα τῆς βελτιώσεως τῶν προϊόντων αὐτῶν, παντοῦ μοὶ προεβάλλετο τὸ πρόσκομμα τοῦ κακοῦ ἐμπορίου τῶν προϊόντων των αὐτῶν. Μοὶ παρίστανον πανταχοῦ τὸν ἔμπορον ὡς τὸν κύριον πρόξενον τῆς ταπεινῆς τιμῆς τῶν προϊόντων αὐτῶν, καὶ ὡς τὸν καταστροφέα τῆς ποιότητος αὐτῶν. Καὶ ἐν μέρει δὲν ἔχουσιν ἄδίκον. Ὁ ἔμπορος καὶ μάλιστα ὁ ἀμαθὴς ἔμπορος ἔχει ὡς σκοπὸν τὸ πῶς θὰ κερδίσῃ περισσότερα, μεταχειριζόμενος ἀκόμη καὶ τὰ ἀνηθικώτερα μέσα. Δὲν τὸν ἐδιαφέρει διὰ τὸ αὔριον οὔτε καὶ διὰ τὴν καταστροφὴν τῶν παραγωγῶν ἀπὸ τοὺς ὁποίους ζῇ καὶ κερδίζει. Ὁ ἔμπορος δὲ τοῦ Πηλίου μοὶ ἐνθυμίζει τοὺς λόγους ἐκείνους τοῦ Θεοδώρου Roosevelt, τοὺς λεχθέντας πρὸς τοὺς Ἀμερικανούς ἐμπόρους ξυλείας κατὰ τὸ συγροτηθὲν ἐν Washington κατὰ τὸ 1905 δακτικὸν συνέδριον καὶ διὰ τῶν ὁποίων χαρακτηρίζονται οἱ ἔμποροι τοῦ τοιοῦτου εἶδους, «Σεῖς θὰ ἦσθε Ἀμερικανοὶ λίαν πτωχοί, ἐὰν ἡ φροντίς σας διὰ τὴν εὐημερίαν τοῦ τόπου ὑμῶν περιορισθῇ ἐπὶ μόνον τὴν γενεὰν ὑμῶν. Οὐδεὶς ἄνθρωπος ἐδῶ ἢ ἄλλαχοῦ δύναται νὰ κληθῇ τέλειος πολίτης, ἐὰν δὲν συντελέσῃ ὅπως ἀποδειχθῇ ὅτι ἡ ἐθνικὴ ἡμῶν πολιτικὴ ἔχει ὡς σκοπὸν τὴν εὐημερίαν τῶν τέκνων ἡμῶν καὶ τῶν μελλουσῶν γενεῶν ἡμῶν. Ἐγὼ θέλω νὰ ἐργασθῶ μετὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ὅστις συντελεῖ εἰς τὴν προόδον τοῦ ἔθνους καὶ μόνον μετ' αὐτοῦ. Εἶμαι καὶ θὰ εἶμαι ἐναντίος τῶν ἐκμεταλλευτῶν. Ἡ πολιτικὴ ἡμῶν ἐγκρατεῖται εἰς τὸ νὰ δώσωμεν εἰς ἕκαστον μέρος

τῆς δημοσίας περιουσίας τὴν ὑψηλοτέραν δυνατὴν ἀξίαν αὐτῆς». Ἀτυχῶς ὅμως δὲν σκέπτονται οὕτω οἱ Πηλιορεῖται ἔμποροι καὶ ὁ παραγωγὸς καταστρέφεται, πωλεῖ εἰς τιμὰς ἐξευτελιστικὰς καὶ κερδίζει τὸ τρίτον ἀπ' ὅ,τι ἔπρεπε νὰ κερδίξῃ. Ὅπως λοιπὸν ἀνακύψῃ ὁ γεωργὸς ἐκ τῆς καταστάσεως καὶ τῆς δυσπραγίας ἡ ὁποία τὸν μαστίζει σήμερον, τοῦ ἐπιβάλλεται νὰ ἐνωθῇ καὶ μόνον ἀφοῦ παρασκευάσῃ τὸ προϊόν του, ἂν ὄχι ἀνώτερον, τοῦλάχιστον ἐφάμιλλον πρὸς τὰ συναγωνιζόμενα Κράτη, νὰ ἀνταπεξέλθῃ μόνος εἰς τὸν διεθνή ἐμπορικὸν ἀγῶνα, καὶ θὰ ἐξέλθῃ βεβαίως περισσότερον νικητὴς ἢ σήμερον. Ἡ πτώσις τοῦ συναλλάγματος ἀφῆρεσε πλέον τὸ προπύργιον ἐκεῖνο ὅπισθεν τοῦ ὁποίου ἐκρύπτετο ἡ μὴ λογικὴ καὶ κακὴ παραγωγή τῶν προϊόντων ἡμῶν. Πάντες πλέον εἴμεθα ἴσοι ὡς πρὸς τὴν ἀξίαν τοῦ χρήματος, καὶ ὀφείλομεν ὅπως καταστῶμεν ἐξ ἴσου ἴσοι καὶ πρὸς τὴν ποιότητα τῶν προϊόντων ἡμῶν, ἵνα μὴ ἐπιδεινωθῇ ἡ ὑφισταμένη κατάστασις τῶν παραγωγῶν. Δέον ὁ Ἕλληνα παραγωγὸς νὰ ἐξέλθῃ τῆς σημερινῆς καταστάσεως, ὁ μόνος δὲ τρόπος εἶναι ἡ ἔνωσις καὶ ὁ συνεταιρισμὸς ὅλων τῶν γεωργῶν.

Προσέτι θεωρῶ ἀναγκαῖαν τὴν ἵδρυσιν ἐν Βόλῳ φυγείου, ἐν ᾧ τὰ ἔλαια τοῦ Πηλίου νὰ καθίστανται ἀνώτερας ποιότητος, διότι ταῦτα, ὡς ἐκ τῆς ἐπιβαλλομένης ἀνάγκης ὅπως αἱ ἐλαῖαι μένωσιν ἐπ' ἀρκετὸν ἐπὶ τοῦ δένδρου, διότι εἶναι προωρισμέναι πρὸς βρῶσιν καὶ ὄχι διὰ τὴν ἐξαγωγὴν τοῦ ἐλαίου, ἐξάγονται ὄχι τότε εὐάρεστα εἰς τὴν γαῖαν τῶν καταναλωτῶν τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἀφαιρουμένης διὰ τῆς χαμηλῆς θερμοκρασίας τῆς πλεοναζούσης στεατίνης καὶ παλμιτίνης θὰ δύνανται νὰ κατασταθῶσιν ἀρίστης ποιότητος καὶ ἐφάμιλλα τῶν πρώτων ἐλαίων τοῦ κόσμου. Ἀλλὰ τὸ φυγεῖον τοῦτο δὲν θέλει ἐκπληροῦν μόνον τὸν σκοπὸν τοῦτο τῆς βελτιώσεως τῆς ποιότητος τοῦ ἐλαίου. Τὸ Πήλιον καὶ ἡ Θεσσαλία ἐν γένει παράγει τόσα ἄλλα εὐλόλου ἀποσυνθέσεως προϊόντα, ὥστε διὰ τῆς σιδηροδρομικῆς ἐνώσεως μετὰ τῆς λοιπῆς Εὐρώπης, ὁ Βόλος θέλει καταστῇ ἔτι μεγαλύτερον ἐμπορικὸν κέντρον. Ἡ ἵδρυσις ἐνδὸς τοιοῦτου ἰδρύματος ὄχι μόνον τὴν ἰδιωτικὴν πρωτοβουλίαν θέλει ὠφελήσῃ ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς παραγωγούς θέλει σώσῃ ἀπὸ τῶν ἀπωλείας ἃς ὑφίστανται σήμερον διὰ τῆς κακῆς διατηρήσεως τῶν προϊόντων αὐτῶν. Κρίνω περιττὸν νὰ ἐπεκταθῶ περισσότερον ἐπὶ τοῦ ὠφελιμώτατου τούτου ζητήματος, ἀφοῦ πρὸ ὀλίγου ἐδημοσιεύθῃ πραγματεία μου ἐν τῷ Γεωργικῷ Δελτίῳ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν.

Ἡ βελτίωσις τῆς καλλιεργείας, τῆς ποιότητος τῶν προϊόντων τῶν Πηλιορεϊτῶν, καὶ ἡ ἡγγυημένη ἐξαγωγή καὶ ἐμπορία αὐτῶν διὰ πιστοποιητικῶν ἀγνότητος τῶν Κυβερνητικῶν χημικῶν ἐργατηρίων, δι' ὧν ὁ καταναλωτὴς θὰ ἦναι βέβαιος ὅτι θὰ ἀγοράξῃ ἔλαιον ἐλαίας, καὶ ὄχι μίγματα διαφόρων ἄλλων ἐλαίων, αὐτὰ μόνον εἶναι κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην, τὰ μόνα μέσα, δι' ὧν ὁ παραγωγὸς τοῦ Πηλίου ὄχι μόνον θέλει ἐξέλθῃ τῆς σημερινῆς οἰκονομικῆς κρίσεως, ἀλλὰ καὶ θὰ φανῇ ὠφέλιμος ἡθικῶς καὶ ὕλικῶς εἰς ἑαυτὸν καὶ εἰς τὴν πατρίδα.

II. E. KOKKEBHΣ

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

	Σελ.
Π. Α. ΔΕΚΑΖΟΥ. Περί τῆς ἀποτίσεως κατὰ δόσεις τῶν κτημάτων ἐν Πρωσσία.....	176—206
Π. Α. ΔΕΚΑΖΟΥ. Ἐκθεσις τῶν πεπραγμένων ἐν τῷ Γεωργικῷ Σταθμῷ Βοιωτίας κατὰ τὴν Β' τρι- μηνίαν 1906.....	207—213
Π. Ε. ΚΟΚΚΕΒΗ. Ἡ ἐλαιοπαραγωγή τοῦ Πηλίου...	214—233

Keajaian:

TOTALALANAN DUAH 82, 1500000
 1000000
 7000000
 8000000

Keajaian 82, 1500000

1000000
 874000
 1134000

Keajaian 82, 1500000

1000000
 455000
 675000

1134000
 675000
 459000

Keajaian 82, 1500000
 1000000
 874000
 1134000

(2000000, 6,5%
 1000000, 5,5%
 1000000, 5,5%)

1/ Keajaian 82, 1500000

Keajaian 82, 1500000
 800000 x 4000000 3200
 1000000
 80
 5280

2/ Keajaian 82, 1500000
 Keajaian 82, 1500000
 800000 x 4000000 3200
 1000000
 80
 7420

3/ Keajaian 82, 1500000
 Keajaian 82, 1500000
 800000 x 4000000 3200
 1000000
 80
 7420

4^a / Monty Clean Cup / (Métier)

$$\left. \begin{array}{rcl} \text{Xe. xx.} & \text{R. 1000} & \\ 200 \text{ re. x 20} & , & 4000 \\ \text{Airia} & , & 1000 \\ \text{Jasun.} & , & 80 \\ \hline & & 6080 \end{array} \right\} 295,20 \text{ R}$$

4^b / Kigun

$$\left. \begin{array}{rcl} \text{Xe. xx.} & , & 1000 \\ 100 \text{ re. x 30} & , & 3000 \\ \text{Airia} & , & 1000 \\ \text{Jasun.} & , & 80 \\ \hline & & 5080 \end{array} \right\} 200,20 \text{ R}$$

5^a / Ys-un Clean Cup / (Métier)

$$\left. \begin{array}{rcl} \text{Xe. xx.} & \text{R. 2000} & \\ 200 \text{ re. x 20} & , & 4000 \\ \text{Jasun.} & , & 80 \\ \hline & & 6080 \end{array} \right\} 460,20$$

5^b / Kigun

$$\left. \begin{array}{rcl} \text{Xe. xx.} & \text{R. 2000} & \\ 100 \text{ re. x 30} & , & 3000 \\ \text{Jasun.} & , & 80 \\ \hline & & 6080 \end{array} \right\} (395,20) \\ \text{Airia} \quad \cancel{1000} \\ \quad \quad \quad \cancel{6080}$$

6 / Kigun in Pigeon

$$400 \text{ re. x 15} = 6000 \text{ R. } 290$$

$$7 / \text{Pigeon } 700 \text{ re. x 2} = 1400 , \quad 910$$

Ys-un Clean Cup in Silver:

$$\begin{array}{rcl} 100 \text{ M. Sp. } & \text{at } 343 & = 34320 \\ 300 \text{ Ed. } & \text{at } 482,20 & = 144690 \\ 300 & \text{at } 170,20 & = 51090 \\ \hline & & 230100 \\ & & 644780 \\ \hline & & 874880 \end{array}$$

$$400 \text{ M. Silver of } 295,20 = 118080$$

$$, \text{ Kigun } 200,20 = 102080$$

$$, \text{ Ys-un. Silver } 460,20 = 144080$$

$$, \text{ Kigun } 295,20 = 150080$$

$$20 , \text{ Pigeon } 290, = 7000$$

$$6 \text{ Pigeon } 910 = 5460 \\ \hline 644780$$

“Οργανισμοί διατάσσονται να παρασκευάζονται εν όψει της εν
πύξη της ενοπίνας χειρουργικής διαγνώσεως των
συνιστάτων.”

“Εν τω όψει όπως προπριν ανακατασκευάζονται
των μεταφορικών διαγνώσεως 5 % για την
Ακτινολογία ~~6 1/2~~ % της διακρίσεως
των όργανων εν τω όψει της ενόψει της
ανακατασκευής της ενόψει, να εν τω όψει
της ανακατασκευής ανακατασκευής. ός όσον ός
ανακατασκευάζονται εν τω όψει ενόψει
όπως εν τω όψει ανακατασκευάζονται.”

Ω.

